

БАРИ АЙСЛЪР РЕЙН-САН: СПРАВЕДЛИВОТО КЛАНЕ

Част 3 от „Джон Рейн“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2006

chitanka.info

На Бен и Сара

*Ако не оставя
нищо следа
в този мимолетен свят,
какво ще можете да укорите?*

Предсмъртно
стихотворение
на Укифуне в
„Генджи
Моногатари“

ПЪРВА ЧАСТ

*Не ще престанем да
пътешествуваме
и крайт на цялото наше
пътешествие
ще е да стигнем там, откъдето
сме започнали,
и да познаем мястото за пръв
път.*

Т. С.
Елиът, „Четири
квартета“

1.

От ЦРУ ме бяха наели да „пенсионирам“ Белгази, а не да го пазя. Така че, ако нещо се объркаше, следващият им кандидат за пенсия сигурно щях да бъда аз.

Според мен обаче, със спасяването на Белгази от човека, когото наричах Каратето, щях да направя услуга на Чичо Сам. В края на краищата, Каратето едва ли щеше да придаде естествен вид на смъртта. Освен това можеха да го пипнат или да оплеска работата по друг начин и тогава щяха да възникнат недоразумения, подозрения и обвинения — точно това, което от Управлението ме бяха наели да избегна.

Разбира се, стоеше и въпросът за моето възнаграждение. Ако Каратето пръв се добереше до Белгази, нямаше да си получа парите, а да остана с празни джобове, нямаше да е много честно, нали?

Наричах го Каратето, защото започнах да го подозирам, когато го видях да изпълнява каратистки кати в спортната зала на хотел „Мандарин Ориентал“ в Макао — и двамата бяхме отседнали там, а скоро щеше да пристигне и Белгази. Пренебрегвайки всевъзможните спортни уреди, той се беше съсредоточил върху серия от удари, блокове и ритници във въздуха, които за непосветените може и да приличаха на някакъв боен танц. Всъщност движенията му си ги биваше — плавни, опитни и мощни. Щяха да бъдат внушителни за всеки двайсетгодишен, но този тип изглеждаше поне на два пъти по толкова.

Самият аз от време на време правя подобни упражнения, но никога пред публика. Привлича прекалено много внимание, особено ако човек знае какво да търси. Например някой като мен.

В моя бранш да изпъкваш сред обкръжението е сериозно нарушение на законите на здравомислието и следователно на оцеляването. Защото, ако приковеш нечие внимание с някое свое действие, най-вероятно забелязалият те ще те загледа по-внимателно и тогава може да открие още нещо, с чиято помощ да очертае системата на поведението ти, която иначе би останала скрита. Тогава наметалото

на твоята анонимност методично ще бъде разплетено и навярно ще бъде заменено с нещо, което повече напомня саван.

Каратето се набиваше в очи и защото беше бял — европеец, предполагам, въпреки че не можех да определя страната. Имаше късо подстригана черна коса, светла кожа и когато не бе зает с преход от Конската поза към Завъртане назад и ритник номер две в спортната зала на „Мандарин Ориентал“, носеше изискани мокасина с тънки подметки и спортни сака с модерни ревери. Около половинмилионното население на Макао се състои от деветдесет и пет процента китайци и съвсем малко португалци, останали, за да напомнят на всеки, който им обърне внимание, че тази територия, днес китайска специална административна област като Хонконг, до неотдавна е била португалска колония. Дори милионите ежегодно стичащи се комарджии почти изцяло са от недалечните Хонконг, Тайван и континентален Китай, ето защо неазиатците не се сливат с масата.

Вероятно тъкмо това е причината от ЦРУ толкова да настояват аз да се заема с Белгази. След 11 септември Чичо Сам разглеждаше като сериозна заплаха доставчиците на различни югоизточноазиатски фундаменталистки групировки, какъвто бе станал и моят човек. Но едва ли се бяха обърнали към мен само заради моите доказани умения да инсценирам естествена смърт, което в този случай беше задължително, защото явно Белгази имаше закрилници сред някои „съюзнически“ правителства, а Чичо Сам предпочиташе да не оскърбява чувствата им. Изборът ми най-вероятно е бил мотивиран от съображението, че за изпълнение на задачата се изисква перфектно сливане с азиатския фон. И въпреки че майка ми бе американка, на лицето ми господстваха японските черти на баща ми — последица от генетична случайност, преди години затвърдена с малко пластична хирургия, на която се бях подложил, за да не бия на очи в Япония.

С неустановената си националност и с катите Каратето беше успял да задейства радара ми и тогава започнах да забелязвам и другите неща. Той имаше навика например да виси в хотела: в спортната зала, в кафенето, на терасата, във фойето. Откъдето и да идваше, този тип бе изминал дълъг път, за да стигне до Макао. Следователно фактът, че не излиза да зяпа забележителностите, не ми се струваше много логичен — освен ако не чакаше някого.

Възможно е моето поведение да предизвикваше същите въпроси. Но аз си бях осигурил компанията на една млада японка, което правеше „висенето“ ми малко по-обяснимо. Момичето се казваше Кейко или поне под това име я водеха в японската агенция за придружителки, чрез която я бях наел. Около двацет и пет годишна, Кейко беше прекалено млада, за да я взимам на сериозно, обаче бе хубава и изненадващо умна. Общо взето, компанията ѝ ми беше приятна. Нещо повече, поради нейното присъствие не приличах на оперативен работник от някое разузнаване или на убиец единак, оглеждащ района, а по-скоро на четирийсет-петдесетгодишен японец, довел любовницата си в Макао, може би за малко хазарт, може би за дълго усамотяване в хотелската стая.

Една сутрин двамата с Кейко слязохме да закусваме в хотелското кафе „Жирасол“. Докато ни отвеждаха на масата, потърсих с поглед признаци за опасност, както по навик правя винаги когато влизам някъде. Първо горещите точки.

Заден ъгъл номер едно: маса с четирима млади бели гости на хотела, двама мъже и две жени, облечени за екскурзия. С австралийски акцент. Вероятност за опасност — малка. Заден ъгъл номер две: Каратето. Хмм. Вероятност за опасност — средна.

Не спирай да оглеждаш. Завърши проверката. Маси покрай стените: свободни. Места до прозореца: възрастна китайска двойка. Съседната маса: три момичета, модерни дрехи, самоуверени пози, сигурно хонконгски китайки, млади професионалисти на кратка почивка. Следващата маса: двама индийци в делови костюми, слънчев пенджабски акцент. Нищо смуцаващо.

Пак бръснец поглед към Каратето. Седеше с гръб към стената и имаше пряка видимост към входа на кафенето. Позата му издаваше професионалист. Насоченото му към помещението внимание го потвърждаваше. Забелязах, че пред себе си е разгърнал вестник, въпреки че не си правеше труда да го чете. Щеше да е по-добре без четиво: тогава можеше да наблюдава заведението, като че ли му е скучно и няма какво друго да прави, освен да зяпа хората.

Или да си доведе приятелка като мен. По едно време усетих, че се е вторачил в нас, и се зарадвах, че съм с Кейко, която усмихнато ме гледаше в очите като задоволена любовница. Усмивката ѝ беше убедителна. Биваше си я в работата ѝ.

Ала кого чакаше той? Можех да допусна, че мишената му съм аз — „само параноиците оцеляват“, бе казал, струва ми се, някакъв тип от Силиконовата долина, — ала изобщо не бях сигурен. Прекалено многото случайни срещи не водеха до нищо. Нямаше опити за проследяване, нито стремеж да разпознае лицето ми, нямаше втренчени погледи, нито се мяркаше предчувствие, че „това е той“. След четвърт век в бранша и доста спорадични изяви преди това аз съм чувствителен към подобни неща. Инстинктът ми подсказваше, че търси друг. Вярно, имаше някакъв шанс да му е казано само къде и кога, без да е уточнено кой, обаче това не ми изглеждаше вероятно. Малцина биха се съгласили да поемат работата, без предварително да са наясно срещу кого се изправят. Пък и нямаше как да се определи цената. Ако ставаше въпрос за случай на местно ниво, да речем, спор между триади, едва ли щяха да го възложат на бял. Триадите, китайските „тайни общества“ с дълбоки корени в Макао и на континента, обикновено сами си уреждат сметките. Следователно, като анализирах наличните данни и извадих самия себе си от списъка на възможните цели, като най-вероятен обект на вниманието на Каратето се очертаваше Белгази.

Само че кой го беше наел? Ако бяха от ЦРУ, това щеше да представлява нарушение на един от моите три принципа: никакви жени и деца, никакви действия срещу второстепенни пионки, никакви подсигурияващи екипи. Разбира се, старите ми приятели от държавните служби може и да смятаха, че след като са успели да ме открият в Рио, съм уязвим и затова могат да приемат принципите ми само като общи насоки. Ако наистина бяха решили така, дълбоко се заблуждавах. И по-рано бях налагал принципите си — сега пак щях да го сторя.

Този следобед нарочно минахме покрай спортната зала с Кейко и, естествено, моят приятел бе там и здравата риташе въздуха по същото време като предишния ден. Някои хора просто изпитват нужда от установен режим и отказват да приемат последиците от предвидимостта. Моят опит показва, че такива хора ги шкартират, едни по-рано, други по-късно. Все пак светът се подчинява на Дарвиновите закони.

Когато ми се удаде възможност, хвърлих поглед на книгата с гостите на хотела. Името му не се четеше, обаче ясно беше написал номера на стаята си — 812. Хммм, етажът за пушачи. Нездравословно.

Попитах Кейко дали не възразява да отиде на пазар сама. Тя се усмихна и отвърна, че с удоволствие ще го стори, което сигурно отговаряше на истината. Вероятно допускаше, че възнамерявам да опитам от богатото предлагане на проститутки в района. Несъмнено смяташе, че съм женен — и свързаната с този факт параноя обясняваше мерките да не бъде разпознат и проследен, които евентуално бе забелязала, че вземам. Не вярвах да я шокира мисълта за извънредните ми любовни похождения.

Докато я проследявах с поглед на излизане от хотела, изпитах странна нежност. Повечето хора смятат момичетата от бранша на Кейко за всичко друго, но не и за невинни, обаче в онзи момент за мен тя олицетворяваше невинността. Нейната работа се състоеше в това да ми доставя удоволствие и Кейко отлично се справяше — за нея в нашето присъствие в Макао нямаше нищо необяснимо. Тя беше в същото неведение за смъртоносния театър, който се разиграваше около нея, както и някоя овчица на пасбището. Обещах си Кейко да се прибере вкъщи с неопорочена невинност.

Набрах 812 от телефона във фоайето. Не ми отговори никой. Добър признак, макар и не непременно достоверен: в стаята можеше да има човек и да не вдига телефона, бе възможно Каратето да е написал грешен номер, както щях да постъпя аз например. И все пак си струваше да хвърля едно око.

Отбих се в моята стая да взема някои неща, които щяха да ми потрябват, после се качих с асансьора на седмия етаж. Оттам продължих по стълбището, по-рядко използван път, с по-малка вероятност да ми поднесе проблеми със свидетели. На лявата си китка носех прикрепено с велкро устройство, скрито под широкия ръкав на мекия ми пуловер, което приличаше на голям мобифон. Този уред, чието разработване беше започнало през втората война в Персийския залив, се нарича солджървижън и прави радарни „снимки“ на помещения през стени. Не можеш да си го купиш от кварталния магазин за електроника и определено беше едно от предимствата на работата с Централата за Религиозно Убеждение.

Вече си бях направил труда да се сдобия с шперц за проникване в стаите, въпреки че тогава имах предвид Белгази, а не Каратето, В хотела използваха механични перфокарти, от ония, дето изглеждат като малко удебелени, обикновени сиви кредитни карти, и имат

двумилиметрови дупки. В рамките на кампанията за защита на околната среда електрическата система изискваше гостът да пъхне картата в отвор на стената до вратата на стаята, за да може да включи лампите. Когато човек извадеше картата, лампите угасваха след една минута. Естествено, камериерките носеха универсални карти и когато минавах покрай една стая, докато я чистеха, изобщо не се затрудних да извадя картата от четящото устройство, да направя отпечатък в парче пластилин, който бях купил от местен магазин за играчки, и да я върна — справих се с всичко това за около шест секунди. Като използвах универсалната карта за образец, пробих съответните допълнителни дупки в картата за моята стая, запълних ненужните с бързо съхнеща епоксидна смола и готово — бях си осигурил достъп до всички стаи като персонала на хотела.

Стаята на Каратето се намираще от лявата страна на коридора. С помощта на солджървижъна се уверих, че няма никой, и влязох със самоделния си шперц. Не бях особено загрижен, че може да преместя някоя вещ и Каратето да се досети, че някой е влизал в негово отсъствие — за обяснението щеше да се погрижи всекидневното обслужване от камериерките.

Влязох и подуших въздуха. Който и да беше, той пълноценно се възползваше от престоя си на етаж за пушачи. Миришеше на силен тютюн — „Голоаз“ или „Житан“, нещо такова. Същата миризма можеш да усетиш пред някои токийски бистра, чиито клиенти франкофили смятат, че пушенето на „Марлборо“ или „Майлд севън“ може да прати по дяволите приятната илюзия за следобед в кафене в Латинския квартал.

Нахлузих чифт ръкавици и набързо претърсих гардероба и чекмеджетата. Не намерих нищо особено. Малкият сейф в стаята беше затворен и заключен, сигурно там бяха документите му и други вещи. На бюрото имаше лаптоп „Дел“, но нямах време да чакам уиндоусът да се зареди. Пък и ако бе задействал бут лоба, щеше да види, че някой е включвал лаптопа в негово отсъствие, и да заподозре нещо.

Вдигнах слушалката на телефона и натиснах бутона за рум сървис. Две извънпявания, после чух глас с филипински акцент.

— Да, господин Нучи, какво обичате?

— А, май че съм сбъркал бутона. Прощавайте, че ви обезпокоих.

— За нищо, господине. Приятен ден.

Затворих. Значи господин Нучи. Който си падаше по френски цигари.

Нямаше други следи. Абсолютно нищо не потвърждаваше моето подозрение, че този тип е професионалист и навярно конкурент. Е, имаше и други начини да науча повече.

Извадих предавател със самозалепващ се гръб от джоба си, отлепих горния слой на лепенката и го скрих на подходящо незабележимо място под долния ръб на един от скриновете. Устройството работеше с батерия и се задействаше от звук. С малко късмет щеше да ми предаде всеки разговор, воден в стаята. Но дори Каратето да мълчеше като риба, предавателят щеше да ме осведоми кога се прибира и излиза и с това да ме улесни да го проследя.

Заставах до вратата, използвах солджървижъна за да се уверя, че коридорът е чист, и излязох. Всичко това ми отне около четири минути.

Белгази пристигна привечер. С Кейко пиехме коктейли във фойето, откъдето имах видимост към рецепцията, и моментално го фиксирах. Беше мургав мъж, наследство от алжирския произход на майка му, и косата му, дълга и рошава на снимката от досието на ЦРУ, сега беше обръсната изцяло. Прецених, че е висок около метър осемдесет и два и тежи почти осемдесет и пет килограма. Як и мускулест. Носеше скъп наглед син костюм, ако се съдеше по кройката, от „Бриони“ или „Китон“, и бяла риза с разкопчана яка. В лявата си ръка стискаше дръжката на чанта за лаптоп от черна кожа и зърнах проблясък на златна верижка на китката му. Въпреки дрехите, аксесоарите и накитите обаче, в него нямаше никаква суетност. Напротив: излъчваше спокойствие и сила. Приличаше на човек, който няма нужда да повишава глас пред подчинените си, който привлича вниманието на непознатите само с поглед или жест. Човек, който не се налага да заплашва със сила, за да получи каквото иска, макар и само защото загатването за нея винаги присъства — в позата му, в погледа, в гласа.

Даже да не бях виждал снимката от досието му, усещането, което ми внушаваше биографията на тоя тип, щеше да е достатъчно, за да го позная. Белгази, малко име Ахил, беше син на френски офицер,

служил в Алжир по време на френските „умиротворителни“ усилия в тази страна, и млада алжирка, която офицерът завел в Париж, но без да се ожени за нея. Фактът, че е незаконороден, явно не попречил на Белгази — той се отличил в училище, и в науките, и в спорта, а после си създал име като фоторепортер. Отличното му владение на арабски го правело идеален за отразяване на конфликти в арабския свят: палестинските бежански лагери, муджахидините в Афганистан, първата война в Персийския залив. Като използвал връзките си с воюващите страни, както и междуременно създадените сред чуждите военни и разузнавателните служби, Белгази снабдявал с малки оръжейни пратки различни блискоизточни горещи точки. Неговият „канал“ растял колкото повече се задълбочавали връзките му със снабдителите и клиентите му. В последно време съсредоточил действията си в Югоизточна Азия, където различни фундаменталистки и сепаратистки групировки, възникнали сред значителното мюсюлманско население в региона, му осигурявали все по-голяма клиентела. Освен това бе известен като любител на тънката част, а също и като страстен комарджия.

Придружаваха го двама едри мъжаги, също в костюми и също мургави, които определих като телохранители. Единият огледа помещението щателно, но Белгази явно не разчиташе на преценката му и сам хвърли поглед на обстановката и хората наоколо. Наблюдавах го с периферното си зрение и когато видях, че е приключил и насочва вниманието си към рецепцията, пак го погледнах.

Във фойето тъкмо влизаше изумителна блондинка. Носеше черен костюм с панталон и обувки с деколте. Практично облекло, но шик. Така се обличат пътниците в първа класа. И беше висока, някъде към един седемдесет и пет, един седемдесет и седем, с дълги крака, които изглеждаха страхотно даже в панталон, и зряло, пищно тяло. Подире ѝ вървеше носач с два големи сака „Вютон“. Той се наведе напред да я попита нещо. Жената вдигна ръка, за да му даде знак да чака, после провери с поглед помещението. Не очаквах това и моментално насочих вниманието си към Кейко, докато погледът на блондинката ни отmine. Когато отново се озърнах натам, тя стоеше до Белгази, преплела ръка с неговата.

Излъчваше същото спокойствие и в известен смисъл властност като Белгази. Всичко в нея изглеждаше естествено: косата, лицето,

формите под дрехите.

След малко тя, носачът и един от телохранителите се запътиха към асансьорите. Белгази и другият телохранител останаха на рецепцията, обсъждайки нещо със служителя.

Входната врата отново се отвори. Озърнах се и видях Каратето.

Божичко, помислих си. Цялата банда е тук. Зачудих се дали някой не го е повикал.

Каратето бавно прекоси фоайето. Видях, че отправя поглед към Белгази, очите му станаха твърди по начин, който не би означавал нищо за повечето хора, но на мен говореше адски много. От погледа разбрах, че Каратето не вижда човек. Не. Пред мен стоеше ловец, наблюдаващ жертвата си.

Давах си сметка, че ако не е дълго упражняваното ми самообладание и ако някой ме наблюдава, докато потвърждавам подозренията си относно присъствието на Каратето в хотела, ще забележи същият несъзнателен атавизъм да се изписва за миг на лицето ми.

Изтекоха няколко минути. Белгази и неговият човек приключиха на рецепцията и се насочиха към асансьора. Дадох им четири минути и се извиних на Кейко, че се налага да посетя тоалетната.

Отидох при един вътрешен телефон и помолих телефонистката да ме свърже с ориенталския апартамент. В хотела имаше само два апартамента — ориенталският и „Макао“. Имах чувството, съдейки по досието му, че Белгази ще се настани в един от тях.

В ориенталския не вдигаше никой. Опитах повторно и този път поисках „Макао“.

— Ало — отговори мъжки глас.

— Ало, обаждам се от рецепцията — сносно имитирах местния китайски акцент. — Можем ли по някакъв начин да направим престоя на господин Белгази при нас още по-приятен?

— Не, всичко е наред — осведоми ме гласът.

— Чудесно. Приятно прекарване.

Същата вечер, докато Кейко я нямаше, седнах в хотелската си стая да чуя какво става с Каратето. Той също си беше в стаята и ако се съдеше по звука, гледеше международната емисия на Си Ен Ен. Да си

лягам или да изляза — щях да реша в зависимост от действията му. Вече се бях облякъл с тъмносиви камгарни панталони, тъмносин пуловер и удобни обувки с каучукови подметки, в случай че Каратето решеше да поскита вечерта из града.

Погледнах през прозореца към грамадните кранове и земекопни машини, с които Макао строеше още мостове към китайската провинция Гуандонг, чиито ниски планини се мерзелееха в далечината. Машините се извисяваха над пристанището като митологични същества, събудени, надигнали се от морското дъно, огромни, уродливи, надвесени над сушата, ала задържани от морската тиня.

Крановете ми напомниха за Япония, където съм прекарал по-голямата част от зрелия си живот и където изтръгването на суша от морето за строеж на множество мостове и излишни офис комплекси е национален спорт. Ала докато вездесъщото строителство в Япония винаги ми се е струвало почти успокоително със своята обичайност, тук тази крайност изглеждаше тайнствена, дори смътно заплашителна. Кой взимаше решенията? Кой правеше оценките за въздействието върху околната среда, за да бъдат одобрени проектите? Кой взимаше рушветите? Не знаех. В много отношения Макао си оставаше загадка.

Бях прекарал там последните три седмици, местейки се от хотел на хотел, като гледах да не бия на очи и проучвах задълбочено мястото. Преди да приема задачата, не знаех за Макао много повече от прочетеното в „Далекоизточен икономически преглед“: през 1999-а Португалия бе върнала територията на Китай мирно, както е редно да стават тия неща, и нейните пет процента португалско етническо население се бяха интегрирали необичайно добре. Те говореха на китайски и общуваха с местните по начин, който караше повечето хонконгци от британски произход да се изчервяват. Обслужващата икономика на Макао се поддържаше главно от филипинци и тайландци. За територия, която доскоро е изпълнявала ролята на топчето в петвековния пинг-понг на Великите сили, тя се отличаваше с необикновено стабилно чувство за собствена идентичност.

В края на триседмичния си престой знаех много повече: как да се обличам, да се движа и да се държа, за да приличам на един от милионите гости, да речем, от Хонконг, бях наясно с разположението и ритмите на магазините и улиците, правилата и принципите на

казината. И всичко това щеше да ми осигури важно предимство в предстоящата ми работа.

Чух, че телефонът в стаята на Каратето иззвънява. Телевизорът утихна.

— Ало — чух го да казва. Пауза, после: — *Bien*.

Значи е французин, както бях заподозрял по пропилата се в стаята му никотинова миризма. При това с културен парижки акцент. Моят френски общо взето беше останал на нивото си от гимназията, а и сигналът бе заглушаван от периодично пращане. Нямахше да е лесно.

— *Oui, il est arrive ce soir*.

Това го разбрах. Да, той пристигна тази вечер. Нова пауза. После:

— *Pas ce soir*. — Не тази вечер.

Пауза. След това:

— *Oui, la reunion est ce soir. Ensuite cela*. — Да, срещата е тая вечер. Тогава после.

Пауза. Гъсталак от думи, сред които не успях да си проправя път, последвани от:

— *Tout va bien*. — Всичко е наред. Пак непроницаем гъсталак. — *Je vous ferai savoir quand ce fait*. — Ще ви съобщя, когато стане.

Щрак. И отново *Си Ен Ен*.

Половин час по-късно телевизорът угасна. Чух вратата да се отваря и затваря. Излизаше.

Взех тъмното си яке и слязох по стълбището на първия етаж. От професионалист можеше да се очаква да мине през задния изход, порядко използваната и по-непредвидима алтернатива, затова се запътих натам, като предполагах, че и Каратето е предпочел същия път. Имаше три задни изхода: един от хотела, един от козметичния салон и един от ресторанта — обаче всички водеха до един и същи вътрешен двор, от който на свой ред се излизаше само на една уличка, което означаваше едно-единствено място за засада.

До хотела имаше открит паркинг. Влязох в него и се притиснах към стената, скрит от храстите, растящи до нея.

Той се появи минута след като бях заел позиция. Уличните лампи го осветяваха и хвърляха сенки в паркинга, където се бях притаил. Каратето ме подмина и продължи по алеята, водеща към Авенида да Амизаде, кръстена преди векове от португалците, подобно на повечето улици в Макао. Мекотата на тъмносиньото му сако изглеждаше

прекалено стилна за обстановката — облеклото в Макао, бях научил аз, беше спортно и почти немарливо, — но предполагах, че като бял сред море от азиатци, той и без това щеше да изпъква.

Като излезе от паркинга, Каратето зави надясно в друга уличка. Озърнах се назад към изхода на хотела — пълно спокойствие. До този момент бях засякъл, че е сам, без преследвачи. Тръгнах подире му. Той стигна до Авенида да Амизаде и зачака пролука в трафика, за да пресече. Останах в сенките, без да го изпускам от очи.

От отсрещната страна на улицата Каратето зави наляво, хвърляйки поглед през рамо като всеки пешеходец, за да се увери, че не идва кола, преди да пресече. Позволих си да се подсмихна. Неговата „проверка на трафика“ представляваше дискретен контраразузнавателен метод. Беше изпълнен добре, нехайно, и по качеството на това движение разбрах, че сигурно ще се затрудня да го следя сам.

Той закрачи по широкия булевард към хотел „Лишбоа“, най-голямото казино и най-известното свърталище на проститутки в околността. Пресякох и тръгнах след него. Уличните лампи наоколо бяха на голямо разстояние една от друга, с бая обширни тъмни участъци помежду им, където можех да се крия, без Каратето да ме забележи, дори да се обърне назад.

Неколкостотин метра по-нататък той се спусна по стълбището на един подлез с формата на буквата Н — дългите му рамене минаваха успоредно на авенидата, а средната къса част я пресичаше. Леко ускорих ход и стигнах тъкмо навреме, за да видя, че навлиза в средния тунел и изчезва под улицата.

Бях изправен пред дилема. Ако го последвах и Каратето се озърнеше назад, щеше да ме фиксира. Ако останех и той излезеше от другата страна, можеше да се забърза и да се отдалечи. В такъв случай лесно щях да го изпусна.

Замислих се за момент. Досега неговите контраразузнавателни мерки бяха фини, маскирани като поведение на обикновен пешеходец. Сега обаче изоставяше финеса: в края на краищата, разхождащият се пешеходец обикновено не пресича улицата, само за да се върне след малко на предишния тротоар. Знаеше си работата. Въпросът бе как ще го изиграе. Дали ще се върне, за да засече преследвача си? Или ще забърза от отсрещната страна, за да му се изплъзне?

Ако работех в екип или дори само с един партньор, нямаше да има проблем. Просто щяхме да се редуваме, знаейки, че ако единият от нас бъде забелязан, другият веднага ще го замени. Само че този път не разполагах с такъв лукс като помощници. Можех да разчитам само на инстинкта и опита си и те ми подсказваха, че ходът с подлеза е уловка, опит да вкара преследвача вътре, да го отличи от тълпата и тогава да се обърне и да го пипне. Затова подминах входа на подлеза отдясно, като се скрих в сенките на една от нискораслите палми по булеварда с надеждата, че ще се окажа прав.

Изтекоха петнайсет секунди. Трийсет.

Ако грешах, сега бе последната възможност да се опитам да пресека улицата. Щом излезеше отсреща, щеше да ме види, ако продължавах да стоя като стълб.

Само още една секунда, само още една секунда, хайде бе, тъпанар, къде се...

Хоп, ето го и него — вървеше по дългото рамо на подлеза, все още от моята страна на улицата. Безшумно си отдъхнах.

Той продължи още стотина метра по Авенида да Амизаде, после сви надясно. И аз постъпих така — тъкмо навреме, за да го видя как завива наляво по задръстена с мотоциклети уличка, от двете страни на която се издигаха офис сгради. Вмъкнах се в алеята след него. Климатичите на прозорците бръмчаха като насекоми в мрака наоколо.

След три минути стигнахме до „Лишбоа“. Последвах го вътре, като се чудех дали се надява да използва многобройните му входи и изходи в рамките на предварително обмислен маршрут за разкриване на евентуални преследвачи. В такъв случай беше допуснал грешка. Вечерно време „Лишбоа“ бе прекалено оживен — там преследвачът можеше да върви плътно подире ти и пак да не го забележиш. Даже да имаше цял екип, заел позиции вътре, вечерната навалица щеше да предостави неограничени възможности за скриване. Да не би да беше начертал пътя си през деня, когато в хотела нямаше толкова посетители? В такъв случай грешката му бе аматьорска. Часовете на деня, дните от седмицата, сезоните, температурата — всичко това може да създаде абсолютно различни условия от онези, които първоначално си разубедил.

Скъсих дистанцията и продължих плътно подире му, тъй като знаех, че ако влезе в гъмжащия от хора, многоетажен кошер на

казиното, лесно мога да го изгубя. Той обаче го подмина и бавно обиколи по посока на часовниковата стрелка търговската аркада на първия етаж, където ятата проститутки от недалечната провинция Гуандонг кръжаха като хищни риби в кръгъл аквариум. Минахме между тях, покрай комарджии, фрашкани с току-що спечелени мангизи, които момичетата зяпаха с подканваща дързост, нетърпеливи да откъснат своя пай от хранителната верига на казиното, покрай мъже на средна възраст от Хонконг и Тайван, с увиснали телеса, трескави очи и сковани пози, впримчени в зловещото чистилище между сексуалното желание и търговската пресметливост, покрай сводниците, свикнали с магията на голите крака и дръзките деколтета на момичетата и интересуващи се само да ги държат в движение, да ги карат да циркулират, вечно да плуват в мрака на безкрайната нощ на „Лишбоа“.

Каратето напусна сградата през един второстепенен изход. Все още не бях сигурен какво се е надявал да постигне с влизането си вътре. Подобно на самия хотел, в търговската аркада имаше прекалено много хора за сериозно засичане на евентуално наблюдение. Може лошо да беше подготвил тази част от маршрута, както първоначално бях предположил. А може просто да зяпаше наоколо, предвкусвайки насладите, които щеше да си позволи по-късно през нощта. Не бе невъзможно: дори професионалистите понякога се подхлъзват или спират, за да задоволят някоя човешка нужда.

По-нататъшното му поведение потвърди втората ми хипотеза: след „Лишбоа“ не забелязах да прави каквото и да било, за да провери какво става зад гърба му. Трябва да се беше задоволил с предизвикателния си финт в подлеза. Всъщност той не можеше да се смята за неефективен ход и сигурно щеше да е достатъчен, за да изобличи по-неопитен преследвач. По дяволите, щеше да изобличи дори мен, ако инстинктът ми не бе толкова верен или ако не си бях направил триседмичното домашно.

Каратето продължи по Авенида Енрике. Улицата беше права, тъмна и задръстена от коли, така че можех да го следя отдалече. Очите ми постоянно се движеха, търсейки горещите точки, местата, където щях да разположа контраразузнавателните си екипи или щях да устроя засада. Нищо не задействаше радара ми.

На площад „Сенадо“, главната пешеходна зона в района, той зави надясно. Площадът гъмжеше от народ, даже в тоя вечерен час, и аз ускорих ход, за да не го изгубя. Каратето крачеше по вълнообразните редове от черни и бели плочи, наляво от осветените вертикални струи на фонтана, покрай ниските пастелни портици на магазините в португалски стил, изпъкващ сред обкръжаващите го азиатски звуци и миризми. Следях го от десетина метра разстояние. От един магазин настойчиво дънеше хонконгски поп. Във въздуха ухаеше на печено свинско и лепкав ориз. Наоколо сновяха многобройни тълпи от купувачи, приказваха, смееха се, радваха се на приятния зной и безгрижните удоволствия на нощта.

Напуснахме „Сенадо“ и продължихме по по-тихи улици. Каратето обикаляше сергиите — плодове, бельо, традиционни тайландски костюми по три за един хонконгски долар, ала не купуваше нищо. Като че ли отиваше към „Св. Павел“, разкошна някога португалска катедрала, многократно опожарявана през вековете и сега останала само като тъжна фасада, призрачна руина, осветена в нощта като бял скелет, подпрян върху дълго и стръмно стълбище, откъдето съзерцава в помръкнала величественост града, израснал като буренак наоколо.

Постепенно навлязохме в жилищен квартал. Подминавахме широки, отворени отбивки. Автоматично ги проверявах, но там не се таеше опасност, а само всевъзможни домашни сцени: четири възрастни жени, потънали в игра на маджонг, група момчета около телевизор, вечерящо семейство. Минахме край старо светилище, чиято червена боя се люцеше от тропическата влага. Тамянт от кадилницата вътре пропи сетивата ми с емоционални спомени от детството.

Каратето стигна до ъгъла на улицата и зави надясно. В лабиринта от тъмни ниши и сокаци лесно можех да го изпусна, ако се отдалечеше, затова ускорих ход да не изостана. Завих зад ъгъла, зад който преди секунди беше изчезнал той — и за малко не се блъснах в него.

Обектът бе спрял — класически контраразузнавателен ход, на който трудно може да се противодейства, ако си сам. Нищо чудно, че не си даваше много зор: финтът с подлеза беше за приспиване на бдителността и аз се бях хванал на въдицата. Мамка му.

Адреналинът нахлу в кръвта ми. Звуците заглъхнаха. Движенията се забавиха.

Погледите ни се срещнаха и за миг, продължил сякаш безкрайно, двамата останахме напълно неподвижни. Видях, че челото му се смръщва. Виждах съм го тоя, знаех, че си мисли. В хотела.

Тежестта му се премести назад в отбранителна поза. Лявата му ръка се вдигна към левия ревер на сакото. Дясната се насочи към вътрешния джоб.

Към оръжие, несъмнено. Мамка му.

Взех разстоянието помежду ни на една крачка и сграбчих долния край на десния му ръкав с лявата си ръка, отдръпвайки го от тялото му, за да му попреча да извади каквото криеше в сакото си. С дясната го хванах за левия ревер, който вдигнах нагоре до брадичката му. Той реагира добре: отстъпи назад с левия крак, за да запази равновесие и да увеличи разстоянието, за да приложи нещо от своя каратистки арсенал. Само че аз нямах намерение да му дам подобен шанс. С десния си крак обездвижих дясната му пета и го ударих с юмрук в гърлото с основна джудистка хватка коучигари. Равновесието му се наруши и тъй като кракът му беше в капан, противникът ми политна право назад, излишно размахал лявата си ръка. Продължих да го стискам за десния ръкав и докато падахме, се извъртях обратно на часовниковата стрелка, насочвайки десния си лакът точно към диафрагмата му. Когато се строполихме на земята, лакътят ми силно се заби в него.

Претърколих се надясно, високо замагнах с дясната си ръка, прицелена в носа му. Той обаче имаше добри рефлексии въпреки шока от падането. Каратето завъртя глава и блокира удара с лявата си ръка.

И все пак на земята той се намираще в чужда среда и скоро допусна грешка. Вместо да се заеме с непосредствената опасност — моето доминиращо положение и свободата ми да го атакувам — моят противник пак посегна за оръжието си. С дясната си ръка хванах неговата и я дръпнах назад в хватката пилешко крило. Той се опита да се надигне, обаче аз го предвидих. Спирайки движението му напред с хватката, приложена на дясната му ръка, обвих лявата си ръка около главата му обратно на часовниковата стрелка, отпред назад, сплетох пръсти зад отсамната му лопатка и се отпуснах назад, притискайки лицето му с опакото на дланта си. Това движение изви шията му назад

до предела на естествената ѝ подвижност и почти извади рамото му от ставата, но аз не продължих нататък. Искях само да го накарам да се предаде, а не да го убия. Засега.

— За кого работиш? — попитах.

В отговор Каратето запелтечи. Упражних още натиск върху шията му, но бързо го отпуснах, за да не реши, че се опитвам да го довърша, защото в такъв случай не можех да очаквам съдействие от негова страна.

Той схвана положението и престана да се съпротивлява. Едва ли знаеше ката, в която да лежи на земята, хванат в такава хватка.

— Je ne comprends pas — чух го да казва, напрегнал тялото си в ръцете ми.

Дръжки не разбираш, малкият, помислих си. Нали преди малко те чух да гледаш тъпото Си Ен Ен.

— Pour... Pour qui travaillez-vous? — опитах аз.

— Je ne comprends pas — повтори Каратето.

Добре де, върви по дяволите. Пак го натиснах, по-силно отпреди, и този път задържах една секунда повече, преди да отпусна.

— За последен път — предупредих го на английски. — Казвай за кого работиш, иначе с теб е свършено.

— Доб... Добре — изпъшка той, гласът му бе приглушен от притиснатата към лицето му моя длан. Понаведох се напред, за да го чувам по-ясно.

В този момент Каратето изви гръб и рязко дръпна дясната си ръка напред в опит да се освободи от пилешкото крило, за да се докопа до онова, което носеше в джоба си. Преместих тежестта си наляво и силно дръпнах ръката му назад. Той обаче само блъфираше и аз със закъснение прозрях, че истинското му намерение е да стигне колана си с другата си ръка. Преди да успея да му попреча, противникът ми с плавно движение натисна един бутон и откопча токата, към която бе прикачен двуостър стоманен нож.

Мамка му. Без да се замислям, диво се извих назад, опрях лявата си подлакътница в тила му и го натиснах с две ръце. За миг плътта му оказа съпротива, после вратът му изхрущя и тялото му потрепери в ръцете ми. Ножът изтрополя на земята.

Оставих го на асфалта и бързо го претърсих. Дланите ми трепереха от адреналина. Изведнъж усетих, че сърцето ми се блъска

като полудяло в гърдите. По дяволите, добър ход. За малко да успее.

Не носеше много неща: нито портфейл, нито документ за самоличност. Само хотелския му ключ в джоба на панталона и презраменен кобур, към който посегна, когато ме видя. И в него — марк 23 на „Хеклер Кох“. Със заглушител „Найтс Армамент“, един от двата одобрени модела на ХК за Марк 23.

Нож на колана и ХК със заглушител. Съмнявах се, че ги е прекарал ей така през охраната на летището на идване в Макао, макар да предполагам, че е възможно охранителите да са били прекалено заети с нокторезачки и ножички, за да ги забележат. И все пак тайнственият господин Нучи по-скоро имаше тукашни връзки и оръжията го бяха чакали или му бяха предадени по друг начин след пристигането му. Отбелязах си тази мисъл за по-нататъшен анализ.

Нямаше нищо друго, което да ми подсказва повече за него и за това кой го праща. И на среща с кого е отивал.

Изправих се и се огледах. Наляво, надясно. Нищо. На улицата цареше гробна тишина.

Скрих се в сенките, като инстинктивно въртях глава насам-натам, докато се движех, търсейки признаци за опасност. Оставих оръжията до трупа, тъй като няхах нужда от тях за сегашната си операция, а не исках да се свързвам с нищо, което полицията можеше да открие на местопрестъплението. След известно време пулсът ми започна да се нормализира.

Кой беше той, по дяволите? На среща с кого отиваше? Дразнеше ме, че не знам почти нищо за него. Едно име, Нучи, което можеше да е и псевдоним. И вероятна националност. Ала нищо повече.

Все пак като цяло резултатът не бе лош. Бях почти сигурен, че независимо кой го праща, Каратето е бил тук, за да очисти Белгази. А това вече нямаше да се случи.

Освен това нещата определено можеха да се развият зле. Ако беше извадил пистолета, преди да завия зад ъгъла, вместо да посегне за него после, вероятно аз щях да лежа проснат там в мрака.

Движех се по тесните улички, по тъмните сокаци. Пулсът ми още повече се забави. Дланите ми престанаха да треперят. Сградите от двете страни сякаш станаха по-високи и слабата светлина помръкна, докато ми се стори, че лъкатуша из стръмно дърво, мрачна градска клисура, прорязана в избелелите бетонни фасади от отдавна изчезнала

река. Ръждивите противопожарни стълби бяха скални склонове, проснатото пране — преплетени лиани, самотната лампа на един покрив — почти пълна луна.

Върнах се в хотела. Когато стигнах до задния вход, сърцето ми вече беше спокойно. Замислих се за бъдещето. За Белгази.

Да, за Белгази. Главната атракция. Край на второстепенните номера. Щях да се приближа до него, да го направя както трябва и да изчезна. После щях да си получа парите. Достатъчно голяма сума, за да мога завинаги да се измъкна от това блато.

Е, поне за достатъчно дълго.

2.

На другата сутрин с Кейко си направихме още една спокойна закуска в хотелското кафе „Жирасол“, после се помотахме около час из магазините в хотела, от които се разкриваше идеален изглед към фойето. Белгази така и не се появи.

Към обяд се отбих в едно интернет кафе да проверя чатрума, чрез който контактувах с Томохиса Канезаки, моята свръзка в ЦРУ. Най-напред свалих копие на специалния софтуер и го инсталирах, както правя винаги, за да се уверя, че терминалът, който използвам, е чист откъм шпионски програмки, някои напълно легални, други хакерски, които следят натиснатите клавиши, препредават образите на екрана или по някакъв друг начин могат да изложат на опасност сигурността на компютъра. Хакерите обичат дистанционно да инсталират такива програми в обществени терминали, например на летища, в библиотеки, магазини и, естествено, в интернет кафета, а после събират пароли, номера на кредитни карти, банкови сметки, по дяволите, цели интернетски само личности.

Този терминал се оказа чист. Проверих чатрума. Очакваше ме съобщение: „Обади ми се.“ И толкова. Излязох и си тръгнах.

Навън включих криптирания мобифон, който ми бяха дали от ЦРУ, набрах запаметения номер и закрачих, за да затрудня ония, които евентуално се опитваха да определят местонахождението ми.

Чух само едно иззвъняване, после гласа на Канезаки.

— Моши моши.

Канезаки е американски сенсей или трето поколение японец и обича да демонстрира познанията си по японски. Рядко му го позволявах.

— Здравсти — казах.

— Здравсти — мина на английски той. — Опитвах се да се свържа с теб.

Усмихнах се. Канезаки работи в ЦРУ, което автоматично го прави неблагонадежден в моите очи. Естествено, той сигурно мисли същото за мен. В Токио обаче бях отказал на шефа му да очистя младежа и бях

предупредил за това самия Канезаки. Трябва да си неблагодарник от световна класа, за да не си признателен за такава услуга. Беше ми дължник, знаех го. И се чувстваше такъв не само заради стореното от мен, а защото бе много повече американец, отколкото японец. Представата на американците за собствената им ценност до такава степен е свързана с концепцията за справедливост, че в крайна сметка са започнали да ѝ робуват. Емоциите на Канезаки стигаха само дотам, естествено — опитът ми показваше, че един от ръководните принципи в човешките взаимоотношения е „какво си направил за мен напоследък“, — но и това беше нещо, слаб антидот срещу потенциалната отрова на служебното му положение.

— Когато не разговарям, държа телефона изключен — осведомих го.

— Батерията ли пестиш?

— Пазя правото си на личен живот.

— По реакциите ти студентите могат да изучават параноята — отвърна той и си го представих как клати глава отсреща.

Пак се усмигнах. В известен смисъл харесвах тоя хлапак, въпреки избора му на месторабота. Бях впечатлен от контрамерките, които бе взел срещу шефа си след моето предупреждение, и някаква част от мен се радваше на развитието му от наивен идеалист във все по-опитен играч.

— Нашият приятел вече е пристигнал — информира ме Канезаки.

— Знаем. Видях го снощи.

— Чудесно. Нали знаеш, ние го следим електронно. Ако оставиш мобифона си включен, ще се свържем с теб, за да ти съобщим своевременно, ако научим нещо важно.

Макар да не бях сигурен, подозирах, че от Управлението наблюдават Белгази чрез мобилен или сателитен телефон. Нямах намерение да допусна същата грешка.

— Естествено — отвърнах с неутрален глас, но интонацията беше близо до точката на сарказъм.

Последва кратко мълчание.

— Няма да го оставиш включен — накрая заключи той, наполовина примирено, наполовина смутено.

Засмях се.

— Ще имаме по-голям шанс за успех, ако сме в състояние да работим съвместно — сериозно ме увери Канезаки.

Пак се засмях.

— Добре де, нека е както искаш — отстъпи той. — И без това зная, че винаги постигаш своето.

— Нещо друго?

— Да. Ще е много мило от твоя страна, ако отчетеш някои разходи.

— Този въпрос вече го обсъждахме. Парите ми трябва, за да се държа като богаташ. Онази вечер видях един китаец да хвърля милион долара на масата за бакара. Там играе и нашият приятел. Трябва да се доближа до него, а не се допускат кибици. Нито бедняци.

Канезаки навярно ме тормозеше само за да ме накара да се почувствам победител. Цялата тая програма за финансова отчетност абсолютно противоречеше на принципите на Управлението. Нито Канезаки, нито неговите шефове биха искали да оставят документална следа, която данъчните да надушат.

— Ами ако наистина спечелиш голяма сума? — попита той.

— Непременно ще я отчета като облагаем доход.

Думите ми го накараха да се засмее.

— Свършихме ли? — попитах.

— Да. А, само още нещо. Нищо особено. Снощи са убили някого в твоя квартал.

— Нима?

— Аха. Вратът му е строшен.

— Охо!

— Наясно си.

Знаех какво си мисли. Веднъж Канезаки ме беше видял да счупя врата на един тип.

— Всъщност не съм наясно — отвърнах. — Но мога да си представя.

Чух го да изсумтява.

— Само не забравяй, че макар да не сме в една и съща стая, ние те наблюдаваме — заяви.

— Винаги съм подозирал, че си падате воайори.

— Много смешно.

— Кой е смешен?

Последва пауза.

— Виж, аз може и да съм ти длъжник. Но другите тук не са. Не работиш само с мен, нали така? Трябва да внимаваш.

Усмихнах се.

— Винаги е хубаво да имаш приятел.

— Мамка му — чух го да измърморва.

— Ако имам нужда от нещо, ще ти се обадя.

— Добре. — Помълча, после пожела: — Успех.

Натиснах бутона за край на разговора, изтрих регистъра и изключих мобифона.

Канезаки не изглеждаше особено загрижен за покойника. Кое то сигурно означаваше, че Каратето не е свързан с ЦРУ. А може и да имаше някаква връзка, а Канезаки-сан просто да не бе в течение.

Продължих да вървя. Макао дишаше около мен, дълбоко вдишваше и издишваше като задъхано животно.

Вечерта с Кейко решихме да поиграем малко хазарт в „Лишбоа“. Не можех непрекъснато да причаквам Белгази във фойето на хотела, без да привлека вниманието към себе си. А щеше да е прекалено рисковано да се опитам да подслушвам стаята му, както бях постъпил с Каратето — ако проверявах за подслушвателни устройства и откриеха нещо, бодигардовете му щяха да станат още по-бдителни. Затова стигнах до извода, че имам най-голям шанс да го засека не като го следя, а като предвиждам действията му.

Това може да е по-лесно, отколкото изглежда. Просто трябва да разсъждаваш като другия: какво бих направил, ако бях на негово място? Как бих гледал на света, как бих се чувствал, как бих се държал? Просто добрата солидна методика на Дейл Карнеги. Анализ на гледната точка на другия, такива неща. Аз съм добре и ти си добре. Аз съм добре, а ти ще умреш.

Изпълнението на това упражнение с човек, вземащ мерки за безопасност като Белгази, е трудно, защото такива хора обикновено избягват да са предсказуеми. Никакви повтарящи се часове, еднакви маршрути и лесни за отгатване дестинации. Нарочно се стараят да не бъдат свързани с нещо определено — с обяд в даден ресторант,

подстригване в конкретна бръснарница, залагане на коне в един и същ хиподрум, — от което може да се възползва противникът.

Мерките за безопасност на Белгази за мой късмет не бяха идеални. Поведението му страдаше от нещо, което софтуерните специалисти наричат „пропуск в системата за сигурност“ — в случая, неговата хазартна страст.

Сигурно тъкмо тази страст беше позволила на ЦРУ, а може би и на Каратето да го проследят до Макао. И в момента използвах пак нея, за да отгатна плановете му. Защото, ако си пристрастен към бакарата с високи залози и си в Макао за няколко дни, няма по-добро място от „Лишбоа“. Всичко друго изглежда мизерно.

Белгази не беше глупак, разбира се. И имаше вероятност да послуша здравия разум и да отиде да залага чиповете си на някое по-скромно място, не толкова разкошно и предвидимо. Обаче се съмнявах. Ако притежаваше такъв самоконтрол, едва ли щеше да е пристрастен към хазарта. Не, той играеше със страст и се успокояваше, като си казваше, че няма за какво да се тревожи, че никой не знае за пристигането му в Макао, пък и нали винаги пътува с бодигардове, за всеки случай.

С Кейко се насладихме на местната кухня — екзотична смесица от португалски, индийски, малайски и китайски влияния — в „О Порто Интериор“, приятно, но малко отдалечено ресторантче. Местоположението му ми даде отличната възможност по пътя да проверя дали не ни следят, както и после, когато взехме такси и потеглихме за „Лишбоа“.

Бях прекарал известно време във всички казина в Макао, докато разубнавах територията, това представляваше обаче само част от подготовката ми за операцията „Белгази“. Трябваше да съм наясно не само с хазарта в Макао, но и с хазарта изобщо. Ако познавах добре обичаите и характеристиките на тази субкултура, бих постигнал нужното равнище на незабележимост. Макао беше някакво начало, ала знаех, че ролята, която изпълнявам — богат японец, любител на хазарта, — ще бъде лишена от правдоподобност, ако никога не съм виждал Лас Вегас.

Затова бях прекарал една седмица там. Отседнах във „Фор Сизънс“ в южния край на ларгото, защото ми се стори единственият добър хотел, в който може да се влезе, без да се прекоси казиното, а

знаех, че ще имам нужда от убежище от дима, шумотевицата и безумието. Играх бакара в шикозния „Беладжо“, рулетка в „Рио“, зарове в западащия „Ривиера“, чиито опити да върви в крак с развлеченията и блясъка наоколо изглеждаха пресилени и изкуствени като грима на жена, която знае, че изобщо не е била красива, а сега, освен това е станала безцветна и повехнала.

Когато не можех повече да търпя, излизах в пустинята на запад от ларгото и се разхождах. Глъчката бързо утихваше. Доста време минаваше, докато избягам от светлините — и даже след километри те пак засенчваха звездите в пустинното небе. Все пак постепенно всичко започваше да изглежда достатъчно незначително в далечината и аз спирах, и се вирах в онова, което бях оставил зад себе си. Докато стоях тихо върху рифовете от пясък и вдишвах неподвижния сух въздух, реших, че този невероятен град е тъжен и самотен, че суетнята, ресторантите и неонът са само пищен бинт, скриващ някаква безспорна душевна рана — самият град представляваше странно и мимолетно зрелище в очите на влечугите, наблюдаващи го като мен отдалече със своя немигащ поглед. Те трябва да разбираха с примитивното си съзнание, че съвсем скоро всичко отново ще се покрие с пясък и храсталаци, както винаги е било.

Тези мигове на отдых бяха неизбежно кратки. Връщах се на ларгото и всичко отново тънеше в крайности: коли, купени с данъчни облекчения, карани върху гладък асфалт, без нито една дупка; близо половинкилометрови шведски маси, омитани от невероятно дебели клиенти; пенсионери, надрусани от цял живот зяпане на телевизия и примамени на това място от желание за още зрелища, все повече и повече.

Бях си мислил, че 11 септември може да промени нещо, че може да стане повод за размисъл, за концентрация. Ако травмата от удара бе имала подобно въздействие, ползата от него беше краткотрайна. И по време на краткия си — за щастие — престой в Щатите, аз се уверих, че всъщност нищо не се е променило. Естествено, саможертвата бе дълг на малцина, лицемерно възхвалявани от мнозинството, което почти не прекъсваше инфантилните си гуляи, за да пожелае на войниците успех във войната.

Всичко това нямаше никакво значение за мен. Вече го бях виждал при връщането, си от Виетнам. Бях се навоювал. Сега този

проблем имаха други хора.

С Кейко слязохме от таксито пред „Лишбоа“ и усетих, че бдителността ми се изостря. Не обичам казината, в Макао, Лас Вегас и където и да е другаде. Една от причините е, че входовете и изходите им обикновено са прекалено зорко охранявани. Освен това камерите и охранителните мрежи са най-добрите в света. Всяко движение, което направиш в казиното, се записва от стотици видеокамери и записът се съхранява най-малко две седмици. Ако има проблем — клиент, който печели прекалено много, маса, която губи прекалено много, — ръководството може да прегледа записите, за да види дали не е имало измама, и да вземе съответните мерки за отстраняване на причината.

Ала неприязънта ми не се дължи само на оперативните затруднения. Тя се подхранва от атмосферата, от мястото. За мен хазартът, при който всичко зависи от шанса и човек не може да му влияе и в най-малка степен, винаги носи дъх на отчаяние и потиснатост. Хазартната индустрия е наясно с проблема и се опитва да го прикрие с пищност. Предполагам, че това действа колкото с ароматизатор може да се замаскира всепроникваща воня.

Минахме през няколко стъклени врати и се качихме с къс ескалатор в главната зала на казиното. Кръглото помещение навярно обхващаше хиляда квадрата, флашкани до дупка с тълпи от хора, мърдащи и плъзгачи се като тромбоцити в съсирваща се кръв. Високият таван едва се виждаше от облаците тютюнев дим, осветен от прожекторите. Във въздуха се носеха викове на радост и отчаяние.

Кейко искаше да играе на ротативките, което ми даде възможност спокойно да обиколя залите за бакара да потърся Белгази. Дадох ѝ пачка хонконгски долари и я предупредих, че ще се върна след няколко часа. Ако нещата вървяха по план, най-вероятно щях направо да се прибера в хотела. В такъв случай, когато се видехме, щях да ѝ кажа, че съм я търсил, обаче не съм я намерил и съм решил, че си е тръгнала преди мен.

Запътих се към стълбището, което щеше да ме отведе от залата за ниски залози в стаите на големите играчи горе. Подминах множество пенсионери, всеки захласнат по ротативката си, и те ми напомниха за гълъби, научени да дърпат лост в замяна на някоя и друга награда. Следваха няколко еднакви маси за рулетка, заобиколени от помлада аудитория — здраво стиснали зъби, с блеснали от евтин екстаз

очи, мърдащи устни в безмълвна молитва към същите ония богове, които въпреки всичко с олимпийска капризност измъчваха своите жертви.

Купих чипове за четиристотин хиляди хонконгски долара — около шейсет хиляди американски. Вече бях изкрънкал от Канезаки значителни суми за „разходи“ — за тяхното отчитане ми беше мрънкал по-рано. После минах покрай вратите на различните зали, без да влизам вътре, докато намерих моя човек.

От двете страни на входа на най-скъпата ВИП зала в „Лишбоа“, на последния пети етаж, стояха двамата бодигардове. Белгази вероятно се чувстваше достатъчно сигурен вътре, щом не си правеше труда да изисква да няма кибици. Естествено, гардовете можеха да наблюдават входа и да се справят с всеки, който им се стори подозрителен.

За тяхно нещастие, аз не изглеждам подозрителен. А присъствието им ми показва точно къде да отида.

Минах помежду им и влязох в залата. Играеше се само на една от трите маси за бакара. Останалите бяха свободни, като се изключат крупиевата, сковани като колосаните яки на белите си ризи, готови за играчите, които със сигурност щяха да се домъкнат, когато вечерта прелееше в нощ, и няколкото азиатски хубавици, които определих като подставени лица, пратени там да привличат баровци със сияйните си усмивки и дълбоките си деколтета.

Хвърлих поглед към заетата маса. Там бяха Белгази и блондинката, и двамата облечени с вкус и някак прекалено стилно в сравнение с другите играчи. Белгази носеше бяла риза с разкопчана яка и тъмносин блейзер, блондинката — бяла копринена блуза и черно болеро. Повечето от четиринайсетте места бяха заети, обаче столовете от двете страни на Белгази и гаджето му бяха свободни. Те бяха единствените чужденци и сигурно се бяха изолирали по този начин, за да не обидят някого, който може да смята присъствието на чужденец за кутсуз. Аз не изпитвах такива опасения. Всъщност тъкмо напротив, особено тази вечер.

Вече бях идвал в тази зала и бях виждал да се залагат до сто хиляди щатски долара за една ръка. Знаех, че някои клиенти играят цяла нощ и продължават на другата. Неколцина от другарите на Белгази, с изцъклени очи и пребледнели лица под светлината на полилея, като че ли бяха постъпили точно така.

Крупиецо обърна картите на играча и извика:

— Пълна осмица! — Възбуден шепот, обходи масата: осмицата беше „пълна“ и можеше да бъде бита само от деветка. Печалбата щеше да се определи от картите, които вече бяха на масата — нямаше да се раздават повече. Крупиецо почти мъчително бавно обърна картите на банката и извика: — Пълна деветка! — Избухнаха овации и проклетия, първите от ония, които бяха заложили на банката, последните от заложилите на играча. Докато крупиецо подаваше картите през масата на другите двама служители, които започнаха да изплащат печелившите залози, мнозина играчи наведоха глави и се заеха да пишат в осигурените от казиното тефтерчета, опитвайки се да открият някаква система в случайността, да напишат вълната на късмета, която да яхнат.

Приближих се и заех стола отдясно на Белгази, така че естествено да се извъръца от мен, за да разговаря с блондинката или да следи действията на играча на място номер едно, който изпълняваше ролята на банка. Забелязах компютърната чанта, опряна в крака му, за да усети, ако случайно помръдне.

Той се обърна към мен.

— Виждаш съм ви, нали? — попита на английски с френски акцент и поприсви за миг тъмните си очи, наполовина в опит да си спомни, наполовина като обвинение. Блондинката ме стрелна с поглед и се извърна.

Това донякъде нарушаваше етикета на комарджиите, който общо взето се основава на взаимно уважение към анонимността на играчите.

— Може би на масите долу — скрих изненадата си аз. — Трябваше да посъбера малко пари, преди да се кача във ВИП стаите.

Той бавно поклати глава два пъти и се усмихна, като продължаваше да се взира в очите ми.

— Не долу. В „Ориентал“. С една хубава азиатка. Не е ли с вас тази вечер?

— В „Ориентал“ ли сте отседнали? — попитах, заобикаляйки въпроса му като всеки уважаващ се донжуан, попитан за любовницата си от непознат.

— Хотелът е прекрасен — каза той, като също донякъде избегна прекия отговор.

Бях впечатлен. Бях внимавал да остана незабележим, но той въпреки това ме беше запомнил. Явно го биваше да долавя и най-дребните подробности от обстановката, които по някое време можеха да наклонят везните между печалбата и загубата. Или между живота и смъртта.

Крупиецо ни осведоми, че е време да направим залозите си.

— Да, но тук се играе бакара — подхвърлих и заложих минимум от десетина хиляди долара на банката. Белгази кимна и заложил на играча, после се обърна, за да проследи раздаваните карти. Това движение ми показа, че всъщност аз не го интересувам. Иначе нямаше да ми обърне гръб. Въпросите му бяха инстинктивна проверка, стрелба по гората, за да види дали ще улучи нещо и дали някой ще отговори на огъня.

Банката получи първата карта от крупиецо. В това време аз се наведох напред и скръстих ръце, поставяйки пръстите на дясната върху красивия „Трейсър“, който носех на лявата си китка. От долната страна на часовника имаше голямо колкото нокът пликче, съдържащо коктейл, какъвто едва ли сервираха барманките в казиното. Въпросната смес се състоеше главно от *staphylococcus aureus* — бързо действащ хранителен отровен патоген — и хлоралхидрат, съединение, което предизвиква гадене, дезориентация и безсъзнание в интервал от един до четири часа. Първото щеше набързо да прати Белгази обратно в хотела. Второто щеше да се погрижи за дълбокия му, макар и не кой знае колко спокоен сън, когато стигнеше там. Освободих пликчето и го хванах между показалеца и средния пръст на дясната си ръка. Щях да изчакам подходящ момент, поредното завъртане на главата му, голяма печалба или загуба на един от играчите или нещо друго, което да отвлече вниманието му, и да направя своя ход.

Този план щеше да ми осигури важно вторично предимство: симптомите на стафилококовата инфекция са толкова остри и се проявяват толкова бързо, че имаше голяма вероятност Белгази да се върне в хотелската си стая без или поне преди блондинката. А дори дамата да настояваше да го придружи или да се прибереше скоро след него, той вероятно щеше да я отпрати за известно време, за да преживее сам въздействието на бунтуващия му се стомах.

Спечелих първата ръка. Дотук добре: не знаех колко време ще отнеме осъществяването на плана ми, но дори при благоприятно

развитие на играта и бавно темпо, парите на Канезаки нямаше да стигнат задълго.

Появи се красива сервитьорка. Белгази си поръча тоник. Предположих, че при залози от петдесет хиляди на ръка иска да остане напълно трезвен. Последвах примера му.

Блондинката се наведе към него.

— Je vais essayer les tables de des. Je serai de retour bientôt. — Ще опитам на масите за зарове. Ще се върна след известно време. Тя се изправи и се отдалечи.

Идеално. Сподирих я с поглед, съвсем бегъл, какъвто Белгази нямаше да сметне за изненадващ или неучтив. Тя носеше черна пола в тон с болерото. Краката ѝ бяха изумителни и ходеше с непринудената самоувереност на жена, която отдавна е разбрала, че е красива и не намира този факт нито за удивителен, нито за достоен за перчене.

На следващата ръка Белгази удвои залога. Аз продължих с минимума. Този път спечелихме и двамата.

Сервитьорката донесе напитките върху сребърен поднос. Остави чашата на Белгази на масата до него, наведе се напред и направи същото с моята. Той наблюдаваше банкера, който се готвеше за раздаването. Сега.

Понадигнах се от стола си и се пресегнах за чашата си с две ръце, като че ли се боях да не я разлея. Когато дясната ми ръка минаваше покрай чашата на Белгази, за миг спрях и стиснах пръстите си. Шевът в долния край на пликчето, по-тънък от самия найлон, безшумно се разтвори и освободи съдържанието. С тяло скрих движението от камерите на тавана, които иначе можеше да го заснемат. Готово. Седнах си на мястото с тоник в ръка.

По време на следващата ръка Белгази не обърна внимание на чашата си, при по-следващата също. Ледът в чашата му се топеше и започнах да се безпокоя, че някоя сервитьорка може да дойде и да я смени. Имах още едно пликче, естествено, обаче не исках да повтарям рискованата маневра с изсипването му в чашата.

Оказа се, че няма и нужда. В края на петата ръка той вдигна чашата си и отпи. Една глътка. Пауза, после още една. После остави чашата.

И това стигаше. Беше време да си вървя. Изиграх още една ръка, после си събрах чиповете.

— Късмет — пожелах му и понечих да се изправа.

— Толкова скоро? — изненада се Белгази.

Бях останал там по-малко от час — само миг от гледна точка на закоравелите комарджии. Той все още опипваше, виждах. Имаше инстинкт на ченге за несъответствията. Кимнах и се усмигнах.

— Научил съм се да се отказвам, докато още съм на печалба — осведомих го, като повдигнах чиповете.

Белгази отговори на усмивката ми, хладнокръвен, както винаги.

— Да, обикновено така е разумно.

На излизане от казиното се отбих в тоалетната. Пълният мехур щеше да е голяма досада по-късно тази вечер, а и исках хубаво да си измия ръцете. Стафилококите са доста неприятно нещо и нямах желание неволно да ги погълна.

Взех такси до „Ориентал“ и направо се качих в стаята си. Кейко я нямаше, сигурно още играеше с парите, които ѝ бях дал. Взех каквото ми трябваше от сейфа, прибрах го в раничката, която носех специално за този случай, и отидох в апартамента на Белгази. Скоро щеше да му прилошее и завръщането му можеше да се очаква малко по-късно, а аз трябваше да вляза преди него. Ако ме изпревареше, той можеше да спусне резето — елементарна механика, обаче недостъпна отвън — и щях да пропусна възможността.

Преди да вляза, използвах солджървижъна. Блондинката бе казала, че отива да играе на зарове, но хората често си променят решенията. В стаята нямаше никого. Отключих със самоделния си шперц. Щеше да е най-добре, ако можех просто да се скрия в гардероба или да се изпъна под леглото, ала телохранителите щяха да погледнат първо там, дори при съвсем повърхностна проверка. Затова бързо се запътих към по-голямата от двете бани в апартамента. Видях два комплекта тоалетни принадлежности, подредени върху огромния мраморен плот около мивката — сигурно на Белгази и блондинката.

Към предния ръб на плота беше закрепена вертикална мраморна плоча, стигаща на около една четвърт от разстоянието до пода. Извадих миниатюрното фенерче от раницата — седем и половина сантиметра, петдесет и пет грама, петнайсет лумена — клекнах и надникнах под плочата. Тръбите за горещата и студената вода излизаха от крановете горе и потъваха в стената. Видях облото дъно на

керамичната мивка и канала, който първо се спускаше надолу, после пак се издигаше и заедно с другите тръби изчезваше в стената.

Усмихнах се. Ако Белгази се бе настанил в по-скромна стая, номерът нямаше да мине и щеше да ми се наложи да измисля нещо по-непрактично. Тук обаче имаше толкова голям плот, че между вертикалната мраморна фасада и долната страна на мивката отзад оставаше достатъчно място. Малко трудно щях да се вмъкна, но имаше точно толкова пространство, колкото за човек с моя ръст.

Бръкнах в раницата и извадих специално направения найлонов хамак, който в разгънато състояние малко приличаше на неестествено тънка корабна койка с четири алуминиеви палеца в краищата. Отново клекнах, захапах фенерчето между зъбите си и потърсих места за закрепване на палците. Можех да ги заменя с вакуумни чашки или други средства за закачване, но не се наложи: мраморният плот трябва да тежеше близо сто килограма и се поддържаше от дървени подпори, всяка от които осигуряваше удобна пролука за палците. Закачих хамака, опънах хоризонталните ремъци, после се покатерих заедно с раницата отгоре. Отпуснах се по хълбок, свит около заобленото дъно на мивката, пъхнал раницата под подлакътницата си. Не беше удобно, но се търпеше. Определено бях преживявал и по-неприятни неща, пък и във всеки случай едва ли щях да чакам много.

Знаех, че ако ги бива в работата им, бодигардовете най-вероятно ще претърсят апартамента преди влизането на Белгази. Също така бях уверен, че в сегашното си състояние той ще иска да остане сам и затова сигурно ще им нареди да излязат — ако изобщо ги пуснеше вътре, — преди да са направили подробна проверка. И все пак, какъвто си бях добър скаут, носех двацет и два калибров еднозаряден пистолет, разработен от ЦРУ и изкусно скрит в изящна писалка „Монблан Майстерщюк“, която сега извадих от раницата. При нужда щях да я използвам, за да поваля най-близкия си противник, а в последвалата суматоха щях да се оправя с останалите. Естествено, ако се стигнеше дотам, нямаше да ми платят, затова оръжието беше само за краен случай.

Не се наложи да чакам дълго. Двацет минути след като бях заел позиция, чух вратата на апартамента да се отваря. Във външната стая светна лампа. После стъпки, приближаващи се към мен. Вратата на

тоалетната се блъсна в стената. След това се разнесоха звуци от повръщане.

Пак стъпки, на друг човек. Мъжки глас:

— Monsieur Belghazi...

Бодигардът, предположих. Отново се чу повръщане, после гласът на Белгази, нисък и дрезгав:

— Yallah! — Не знаех думата, обаче разбрах какво иска да каже. Вън. Веднага.

Чух бодигарда да се отдалечава, после отваряне и затваряне на външната врата. Белгази продължи да пъшка и повръща. В бързината не бе се сетил да включи лампата в банята, но откъм апартамента нахлуваше известна светлина, за да сгъсти сенките под мивката, където висях.

Нещо метално изтрополя по мраморния под и се зачудих какво ли е. После се сетих: токата на колана му. Стафилококите причиняват диария и той се мъчеше да върви в крак с проявяващите се симптоми. Последвалите звуци и миризми потвърдиха диагнозата ми.

След десетина минути го чух да излиза от банята. Светлината в спалнята угасна. Спокойно можех да предположа, че се е строполил на леглото.

Леко вдигнах ръка и погледнах светещия циферблат на трейсъра. Щях да му дам още половин час — достатъчно, за да съм сигурен, че хлоралхидратът е почти напълно разграден в организма му и следователно е максимално трудно да се регистрира, ала не чак толкова дълго, че да започне да се събужда. Аутопсията щеше да установи наличието на стафилококи, разбира се, обаче те се срещат естествено, макар и злополучно, в храната, затова присъствието им нямаше да възбуди подозрения. С малко късмет, при отсъствието на каквото и да е друго вероятно обяснение, те щяха да поемат вината за инфаркта, който щеше да получи Белгази.

Всъщност инфарктът щеше да е резултат от инжектиране на калиев хлорид. Смятах да използвам подмишничната или може би очната вена, и двете трудни за откриване входни точки, особено с игла двайсет и пети размер, с каквато щях да си послужа. Инжекцията с калиев хлорид е безболезнен начин да си заминеш от този свят, поне според кардиолозите. Калиевият хлорид деполяризира клетъчните мембрани в сърцето, предизвиква пълно спиране на сърдечния мускул,

незабавно изпадане в безсъзнание и бърза смърт. След настъпването ѝ другите клетки в тялото естествено започват да се разкъсват, освобождават калия в кръвоносната система и правят неустановимо наличието на фактора, довел до началото на процеса.

Изтекоха двайсет минути. Не се чуваше нищо друго, освен неволното пъшкане на изпадналия в безсъзнание Белгази. Изтърколих се от хамака и безшумно се спуснах на пода. Само още няколко минути и щях да приготвя инжекцията. Носех шишенце хлороформ, който щях да използвам, ако той започнеше да се раздвижва през това време.

Някой пъхна карта в ключалката на вратата. Вцепених се и се заслушах.

След малко вратата се отвори и затвори с изщракване. Лампата в спалнята светна.

Бръкнах в раницата и извадих писалката. Чух стъпки в стаята. Белгази тихо изпъшка. После женски глас:

— Achille, tu vas bien? — Добре ли си, Ахил?

В отговор на което Белгази, явно в несвяст, само простена.

Блондинката, помислих си. Хванах писалката в лявата си ръка и с дясната откачих връзката си с ключове и скъсеното зъболекарско огледалце, което нося на нея. Безшумно се прокраднах до вратата и наклоних огледалото така, че да виждам спалнята.

Тя беше, както и очаквах. Трябва да имаше свой ключ.

Сбърчих чело. Неприятно усложнение. Ако се беше забавила само още десет минути, всичко щеше да е свършило.

Видях я да разтърсва Белгази веднъж, после пак, по-силно.

— Ахил? — повтори. Този път даже изпъшкване нямаше в отговор.

Блондинката дълбоко си пое дъх, задържа го за малко и постепенно го изпусна, повдигайки брадичка нагоре и отпускаяки рамене. После бързо и тихо отиде при ключа на стената и изключи лампата. Сега стаята се осветяваше само от околните сгради и уличните лампи. Видях я да хвърля поглед към тюлените завеси, които бяха спуснати.

След това отиде до бюрото срещу леглото. Насочих огледалцето натам и забелязах компютърната чанта на Белгази, онази, с която го бях видял във фойето и после в казиното. Интересно.

Тя дръпна ципа и извади тънък лаптоп, който отвори. После се приближи до леглото, предпазливо взе една от възглавниците до главата на Белгази, върна се при бюрото и постави възглавницата върху клавиатурата на лаптопа. Трябваше ми секунда, за да се досетя какво прави: заглушаваше звуците или музиката, предупреждаващи, че операционната система се събужда. Добър ход, който предполагаше известна предвидливост и може би опит. Нямахше откъде да знае как е оставил звука Белгази — ако беше усилен, музикалните тонове при стартирането можеха да смутят съня му.

След няколко минути на екрана се появи логото на уиндоус. Придружаващите го звуци едва се чуваха под пухената възглавница. Жената остана за момент неподвижна, после вдигна възглавницата и я върна на предишното ѝ място на леглото. Направи ми впечатление, че не я пусна на пода, нито я захвърли небрежно настрана. Оставяше стаята така, както я бе заварила, с други думи, както я бе оставил Белгази, до най-малките подробности. Поредният признак, че има добър инстинкт или че е специално обучена. Или и двете.

Тя се върна при бюрото и извади мобифон от чантичката си. Известно време си игра с него, след това го насочи към лаптопа и започна да натиска бутоните.

Изтекоха няколко минути. Въвеждаше нещо в мобифона, поглеждаше лаптопа за няколко секунди и продължаваше. От време на време се озърташе към Белгази. През цялото това време виждах екрана на лаптопа. Нямахше промени. Предполагах, че компютърът е защитен с парола, че нейният „мобифон“ е повече от това, което изглежда, и че с негова помощ блондинката „разпитва“ лаптопа през инфрачервения порт или може би с друга безжична връзка от типа на блутуут. Най-вероятно се опитваше да генерира парола или да проникне по друг начин вътре.

Минаха пет минути, после още толкова. Наближаваше моментът, когато Белгази щеше да разгради достатъчно от хлоралхидрата, за да дойде в съзнание. Още пет минути, най-много десет, и щеше да се наложи да се откажа.

Но как? Не ме смущаваше измъкването. Белгази нямахше да е в състояние да ме спре, даже да беше в пълно съзнание, когато си тръгнах, а не очаквах и жената да представлява сериозно препятствие. Ако Белгази ме видеше обаче, особено след като по-рано вечерта се

бяхме запознали в „Лишбоа“, или ако блондинката съобщеше, че е имало друг човек, още повече щяха да затегнат мерките за безопасност. И щях доста да се изпотя, докато получа втори шанс.

Чух Белгази да изпъшква. Жената се вцепени и хвърли поглед към него, но той повече не помръдна. И все пак явно бе решила, че партньорът ѝ може би се събужда, защото след секунда пусна мобифона обратно в чантичката си, остави я на пода и изключи лаптопа, като отново използва възглавницата, за да заглуши евентуалната прощална мелодия. Когато екранът помръкна, блондинката затвори капака и прибра машината в чантата, върна възглавницата на леглото и започна да се съблича.

Мамка му.

Положението ставаше все по-лошо. Не можех да разчитам, че ще заспи достатъчно бързо, нито че сънят ѝ ще е достатъчно дълбок, за да мога да се измъкна незабелязано. По дяволите, от всичко, което бях видял до този момент, ми намирисваше, че тя спи също толкова леко, колкото и аз. Освен това, съдейки по грижите, които положи пред очите ми, можех да предположа, че е спуснала вътрешното резе на вратата. Най-вероятно го бе сторила съзнателно, в рамките на мислен списък с мерки за безопасност, и следователно щеше да си спомни, че го е направила. Ако на сутринта го завареше вдигнато, по-скоро щеше да заключи, че в стаята е имало някой, отколкото да се усъмни в паметта си.

Да убия и двамата? При създалите се обстоятелства не можех да инсценирам „естествена смърт“. Канезаки беше подчертал, че възнаграждението зависи изцяло от отсъствието на улики за престъпление, затова нямаше да използвам насилие, освен ако не се наложеше. Пък и никога не се занимавам с жени и деца. Наскоро имаше едно изключение, но мотивите бяха лични. В случая с гаджето на Белгази принципите ми важаха. Нещо повече, установих, че тя започва да ми харесва. И не само защото бе красива. А заради хладнокръвието ѝ, заради властното ѝ излъчване. И заради инстинкта и интелигентността, на които ми се струваше, че току-що съм станал свидетел.

Имаше една възможност, рискована, обаче не повече от другите в скромния ми списък от опции.

Изчаках жената напълно да се съблече, момент, когато щеше да се чувства максимално безпомощна и смутена. Тъкмо се насочваше към леглото, навярно за да си легне, и аз влязох в спалнята.

Когато ме видя, блондинката се сепна, ала запази самообладание.

— Какво правиш тук пък ти, по дяволите? — тихо ме попита на английски с някакъв европейски акцент. И така подчерта думата ти във въпроса, че прозвуча по-скоро обвинително, отколкото уплашено.

— Познаваш ли ме? — прошепнах в отговор и си помислих: какво става всъщност?

— Видях те в казиното. Също и в хотела. Какво правиш тук?

Божичко, тя беше не по-малко наблюдателна от Белгази.

— Как мина с компютъра на приятелчето ти? — попитах, опитвайки се да си върна инициативата. Взирах се в торса, областта, която винаги наблюдавам, след като съм се уверил, че ръцете са празни, защото агресивните движения обикновено започват оттам. В този случай обаче видът име разсейваше. Гола изглеждаше още по-добре, отколкото в черния тоалет, който носеше по-рано.

Блондинката запази самообладание.

— Не знам за какво говориш.

Бързо ѝ показах солджървижъна, все още закрепен на китката ми, и блъфирах:

— Нима? Всичко е заснето тук, на свръхчувствително видео.

Тя хвърли поглед към устройството, после пак се вторачи в мен.

— На солджървижън ли? Не знаех, че има видео.

По дяволите, техниката ѝ беше позната. Каквато и да бе тя, явно си я биваше и трябваше да престана да я подценявам.

— Този има — импровизирах. — Хайде да сключим сделка. Не знам за кого работиш и не се интересувам. Що се отнася до мен, мога да приема, че изобщо не се е случвало. Ти не си ме виждала и аз не съм те виждал. Как ти се струва?

Блондинката дълго мълча, привидно без да се стеснява от голотата си. После попита:

— За кого работиш?

Усмихнах се.

— Не питай, няма да ти кажа.

Жената пак се умълча. За миг погледът ми се плъзна надолу. Имаше страхотно тяло: едновременно мускулесто и закръглено, като

фигура на кънкьорка или необикновено висока гимнастичка, с изящна светла кожа, която сякаш слабо сияеше на процеждащата се през завесите светлина.

Отново я погледнах. Тя следеше очите ми.

— Сигурно блъфираш за видеото, но не мога да рискувам — спокойно заяви. — Затова не мога да те оставя да си тръгнеш с него.

Самоувереността ѝ ме впечатли. Кимнах към Белгази.

— Той ще дойде на себе си всеки момент. Ако се свести и ме види, и за двама ни няма да е добре.

Тя забели очи, сякаш раздразнена.

— Ще се облека.

За малко да ѝ повярвам. Колко естествено — непознат я е заварил гола и искаше да се облече. Допреди малко обаче голотата ѝ изобщо не я бе смущавала. Пък и раздразнението не ѝ идваше отвътре.

— Недей — рязко я спрях. Писалката беше в джоба ми и нямаше да успея да я извадя навреме. Но дори и да го сторех, насочването на писалка обикновено не е така впечатляващо, колкото, да речем, на десетмилиметров глок. Не можех да използвам писалката, за да я заплаша, а само да я застрелям, а аз не исках да го правя.

Тя не ми обърна внимание. Видях, че се насочва към чантичката си, а не към дрехите.

Вероятно имаше оръжие там. Взех разстоянието на две дълги крачки и ритнах чантичката настрана. В това време блондинката се изпъна и левият ѝ лакът се насочи към дясното ми слепоочие. Инстинктивно се приближих още повече, за да мина зад удара, и понечих да вдигна ръце. Тя обаче моментално завъртя хълбоци в обратната посока и ме улучи с другия си лакът от отсрещната страна. Фрас! Свитки ми излязоха. Преди да се приготви за нова комбинация, аз клекнах, обвих с лявата си ръка по-близкия ѝ глезен и забих рамо в пиццала ѝ. Жената тежко се просна по гръб.

За да ѝ попреча да направи секира със свободния си крак или да ме атакува по друг начин, поставих длан върху бедрото ѝ и се оттласнах. Изправих се и се отдръпнах назад, като внимателно я наблюдавах.

— Да не си луда? — тихо попитах. — Какво ще си помисли той, ако го събудиш?

Тъкмо това обаче беше въпросът, нали? Ако искаше или бе готова да го събуди, тя вече щеше да го е сторила. Значи не искаше Белгази да узнае за посещението ми, може би заради „видеото“, може би по други причини. Опитът да ме очисти представляваше пресметнат риск. После щеше да има само една версия за случилото се.

Главата ми тъпо пулсираше от удара. Отидох при чантичката и я вдигнах, за да съм сигурен, че повече няма да се опитва да я вземе. Нямах представа какво има вътре: електрошокова палка в гилза от червило, кредитни карти с подострени ръбове, оръжие в писалка като моето.

Белгази пак изпъшка. Трябваша ми поне няколко минути, за да го подготвя за инжекцията, дори да не беше се появявала новата ми спаринг партньорка, и изглежда времето ми изтичаше.

— Щеше да е чудесно, ако се бяхме запознали при други обстоятелства — казах, като разтривах удареното си ляво слепоочие и направих крачка към вратата.

— Как ще минеш покрай бодигарда? — чух я да пита.

Това ме извади от равновесие. Бях очаквал телохранителите да си отидат, след като изпратеха Белгази до стаята.

Насочих солджървижъна към стената и проверих монитора. И естествено, от другата страна на вратата имаше човешка фигура. По дяволите.

— Дай ми видеото и аз ще го отпратя — предложи тя. — Така ще можеш да си отидеш.

Бавно поклатих глава в опит да измисля нещо. Белгази отново простена. Блондинката се озърна към него, после пак ме погледна.

— Виж — остро прошепна тя. — Не знам кой си, но явно не си му приятел. Досетил си се, че и аз не съм му приятелка. Сигурно можем да си помогнем един на друг.

— Възможно е — отвърнах, като я наблюдавах.

— Но първо прояви малко доверие. Дай ми записа.

Пак поклатих глава.

— Знаеш, че не мога. На мое място и ти нямаше да ми го дадеш.

Очите й едва забележимо се присвиха.

— Съмнявам се, че изобщо има запис. В такъв случай, когато той се събуди, ще бъде моята дума срещу твоята. Гарантирам ти, че ще

бъде склонен да повярва на мен, а не на теб.

Свих рамене.

— Ами ако му кажа да провери бут лога на лаптопа си? Сигурен съм, че Белгази го е задействал. Или да поразгледа твоя така наречен мобифон?

Не получих отговор.

— Съгласен съм, че можем да си помогнем един на друг — продължих. — И ето как можем да го направим. Аз пак ще се скрия. Ти ще повикаш бодигарда вътре, защото Белгази изглежда сериозно болен, повръщал е и почти е в безсъзнание, налага се да го закарате в болница. Двамата с телохранителя го извеждате от тук. Никой няма да претърси стаята, след като той е бил вътре, и щом изчезнете, и аз ще си плюя на петите. Тогава може да получиш записа.

Тя дълго мълча. Ако ме пипнеха там и Белгази получише „записа“ или се раздрънках за бут лога и нейния мобифон, прикритието й, каквото и да беше то, определено щеше да отиде по дяволите. Ако си тръгнах със „записа“, блондинката щеше да поеме риск, но можеше да й се размине. Явно бе наясно с положението и знаеше, че аз също го разбирам.

— Как да се свържа с теб? — ускорих ключването на сделката аз.

Русокосата прехапа устни.

— Утре след осем вечерта ме потърси в казиното.

— В „Лишбоа“ ли?

— Не, тук, в „Ориентал“.

— Как да те наричам?

Тя впери в мен хладните си гневни очи.

— Дилайла.

Белгази отново изпъшка. Кимнах и бързо се върнах в банята. Извадих писалката, после се вмъкнах обратно в хамака под мивката.

След малко чух вратата на апартамента да се отваря, последва приглушен разговор на френски. Говореха Дилайла и един мъж. Чух ги да влизат вътре, където се заеха да свестяват Белгази. Различих няколко думи на френски: „болен“, „болница“, „лекар“. После се обади гласът на Белгази, тих и безсилен:

— No, non. Je vais bien. — Не, не, добре съм.

Гласът на Дилайла, вече по-близо, настояващ да отидат на доктор. Още възражения, също по-близо.

Мамка му, той беше станал и идваха насам. Наложих си да се отпусна и безшумно задишах през нос.

— Je vais bien — повтори Белгази точно пред банята. Гласът му вече звучеше по-уверено. — Attendez une minute. — Ходилата му зашляпаха леко по мраморния под. Завъртя се кранче, по тръбите около мен потече вода. Извих глава и погледнах надолу. Пред мивката стояха два крака. Ако исках, можех да се пресегна и да ги докосна. Забелязах две линии, минаващи по дължината на пищялите му, където космите бяха опаднали, личеше и леко вълнообразно нагъвал не по повърхността на самата пищялна кост типични деформации за практикуващите тай бокс и други бойни изкуства. Костите се уголемяват в резултат на травмите от многократните удари и постепенно се оформят в лишена от нерви и ужасяващо твърда ударна повърхност. В досието на Белгази пишеше нещо за савате — френски стил в кикбокса. Явно информацията отговаряше на истината.

Чух го да плиска лицето си с вода, пъшкайки: „Merde“. После ритмични звуци от припряно миене с четка за зъби — съвсем естествено желание след повръщане.

Миенето на зъбите спря. Водата пак потече. После нещо изтрополя на пода, на практика под мен.

Завъртях глава и я видях: беше изпуснал четката за зъби. Мама му стара.

Сърцето ми, което туптеше сравнително спокойно за създадите се обстоятелства, направо полудя. Адреналинът нахлу от торса ми в шията и крайниците. Стиснах по-здраво писалката. Дишах плитко и безшумно. Тялото ми бе напълно неподвижно.

Белгази клекна и протегна ръка към четката. Видях обръснатото му теме, гърбицата на носа му, изкривен от старо счупване, горната повърхност на изпъкналите му скули, раменете и гърба му, мускулести и обрасли с тъмни косми.

Само трябваше да вдигне очи и щеше да ме види.

Обаче не ги вдигна. Пръстите му се сключиха около четката и той се изправи. След малко водата спря да тече и Белгази излезе от банята.

Пак чух гласове в спалнята, обаче схващах съвсем малко от разговора. Явно Белгази категорично отказваше да отиде на лекар. Божичко, щеше да се наложи да пренощувам, увиснал под мивката като скален катерач, заспал на вертикален планински склон.

Разнесе се гласът на Дилайла. Нещо за „medicine“, лекарство. Вратата се отвори и затвори.

Изтекоха две минути. Тишина в апартамента. После стъпки, бързо приближаващи се към мен. Някой нахлу в банята, подмина ме и се хвърли в тоалетната кабинка. Вратата ѝ се затръшна, моментално последва повръщане.

Чух по-леките стъпки на Дилайла. Тя се насочи право към мивката и приклепна, за да ме види. Трябва да беше премислила нещата, за да се досети, че това е единственото прилично скривалище. За пореден път ме впечатляваше.

— Пратих телохранителя за лекарство — прошепна. — Това е единственият ти шанс.

Без да продумам, аз се изтърколих от хамака и безшумно се отпуснах на пода на една ръка и пети. Понечих да събера вещите си, обаче Дилайла ме спря с ръка на рамото.

— Остави екипировката — рече тя. — Няма време. По-късно ще се погрижа за нея.

— Merde! — възкликна иззад вратата Белгази и пак повърна. Кимнах на жената и се запътих към изхода. Тя ме последва по петите. Спрях пред вратата и с помощта на солджървижъна се уверих, че коридорът е чист.

Излязох навън. Дилайла безмълвно затвори вратата зад мен.

3.

Бях живял в Бразилия близо година, когато най-после ме намериха. През този ден валеше, небето беше покрито с потискащи, ниско надвиснали облаци, които обгръщаха грандиозните скали на Рио като дим от някакъв далечен пожар.

След като оставих Тацу в Токио, аз приключих с подготовката на Ямада-сан, идеалното ми второ аз — бях го създал за деня, в който враговете ми евентуално биха успели да ме проследят в Япония, както всъщност се и случи. И Ямада сан замина за Сао Паоло, дом на около шестстотин хиляди от приблизително един милион етнически японци, живеещи в Бразилия, най-голямата общност извън Япония, място, където новопристигнал като Ямада спокойно можеше да потъне.

Ямада-сан си намери подходящ апартамент в Аклимасао, жилищна зона край Либердаде, японския квартал на Сао Паоло, откъдето направи нужните постъпки, за да установи новия си бизнес — щеше да изнася качествени и евтини бразилски униформи за джудо и джиу-джицу за Япония — бизнес, който, ако условията бяха благоприятни, някой ден можеше да се разрасне и да обхване още експортни стоки. Много от съседите му бяха от корейски и китайски произход, което напълно го устройваше, защото азиатските лица улесняваха сливането му с околната среда. По-гъсто заселеният японски квартал Либердаде, щеше да има същите предимства, обаче можеше да донесе и проблеми, защото японските съседи щяха да проявяват повече склонност да разпитват за миналото на новодошлия и после да го обсъждат помежду си. В случай че наистина се наложеше да сподели нещо за миналото си със своите японски съседи, Ямада щеше да обясни, че е от Токио, обикновен служител, подложен на двойното унижение да бъде уволнен от един от японските електронни гиганти и после да бъде изоставен от жена си след двацет години брак, тъй като повече не можел да я издържа. Подобна тъжна история не беше рядко срещано явление в тежките от икономическа гледна точка времена и с типично японската си сдържаност съседите на Ямада съчувствено кимаха и не разпитваха за повече подробности.

Ямада беше обсебен от желанието да научи португалски — с касети, учители, телевизия, музика, филми, даже върволица от професионалистки, защото, знаеше той, няма по-естествен и продуктивен начин за усвояване на език от това да споделяш възглавницата. През няколко седмици той напускаше града и пътешестваше, лично се запознаваше с втората си родина: безкрайното cerrado, централните равнини, с шепа гранични градчета и изчезващи индиански племена, и със странния, предварително проектиран град Бразилия, изникващ от нищото, като че ли извънземни са подражавали на земна метрополия; праисторическата необятност на Амазония, където мащабите на всичко — дърветата, водните лилии и разбира се, самата река — първо смачква и после окончателно унищожават чувството на пътешественика за собствената му човешка значимост; бароковото изкуство и архитектура на Минас Жерайс, останали като смутено извинение от миньорите, които преди векове бяха насилвали тая земя, за да изтръгнат нейните диаманти и злато.

Ямада избягваше Байа и особено нейната столица Салвадор. Рейн познаваше една жена там — красива, наполовина бразилка, наполовина японка, на име Наоми, с която бяха имали връзка в Токио и на която бе дал обещание, преди да се наложи тя да избяга в Бразилия. Искаше му се да отиде при нея, ала в същото време се колебаеше, неуверен дали се опитва да предотврати неизбежното, или просто се надява да се наслади на предвкушването му. От време на време го измъчваха такива мисли, ала новата му среда, екзотична след толкова много години в познатата Япония, пътешествията му и постоянното изучаване на езика достатъчно го ангажираха.

И наистина напредваше бързо с португалския, както можеше да се очаква от човек, който вече знае английски и японски като родни. След шест месеца прецени, че е готов да се пресели в Рио и по-конкретно в бара на Тижук, известен просто като Бара, квартал на средната и горната средна класа, обхващащ деветнайсетина километра по южния бряг на града. Избра си подходящ апартамент на ъгъла на Авенида Белизариу Лейте де Антради Нету и Авенида Женерал Гедес де Фонтора. Блокът беше хубав, с входове на двете улици, към които гледаше, и нищо друго, освен жилищни сгради наоколо, което осигуряваше, както бе склонен да разсъждава по такива въпроси

Ямада, множество възможности за незабелязано излизане. Нямаше и подходящи места, където някой да устрои наблюдение или засада.

В Бара Ямада най-после започна да се чувства наистина удобно. Отчасти, защото вече достатъчно бях живял като Ямада, отчасти, защото спирката в Сао Паоло беше само на една крачка от Япония и следователно от враговете, които се опитваха да ме открият там. Отчасти, защото човек просто не можеше дълго да се чувства зле в Рио с неговите ритми, с неговия живот, обусловен от културата на плажовете му.

В новата обстановка аз се превърнах в японски *нисей*, един от десетките хиляди етнически японци второ поколение в Бразилия, които бяха решили да се преселят в Рио от Сао Паоло. Португалският ми беше достатъчно добър, за да подкрепя моята версия — акцентът ми се отличаваше, естествено, обаче това се обясняваше с факта, че съм израснал в японско семейство и съм прекарал голяма част от детството си в Япония.

Бях смаян колко далечна изглежда Япония за другите *нисеи*. Когато се поглеждаха в огледалото, те явно виждаха само бразилци. Ако изобщо се замисляха за това, предполагагах, Япония сигурно им се струваше някаква случайност, далечна култура и място, не много по-важно от другите такива места, за които човек чете в книгите или гледа по телевизията, нещо, което е означавала много за техните родители или за родителите на техните родители, обаче не е от особено значение за тях. Установих, че малко им завиждам, задето са забравили откъде идват и ги е грижа само кои са. Бразилия ми харесваше, защото културата ѝ поощряваше тази възможност.

А културата на Бара беше тройно дестилирана. Моята нисейска история не я биваше, знаех го, това обаче всъщност нямаше значение. Бара, най-бързо развиващата се част от града, чийто хоризонт все повече се запълва с нови небостъргачи и чиито квартали постоянно менят обитателите си, е много по-ориентирана към бъдещето, отколкото към нечие минало. На такова място месец след пристигането си вече се смяташ за местен жител и аз с лекота се вписах в обстановката.

Рио, чието население е лудо по спорта и фитнеса, предлага множество ресторанти за здравословно хранене и нямаше проблем да задоволя вкуса си към протеиновите шейкове и плодовите нектари от

акаи. Те, наред с антиоксидантите, рибеното масло и другите хранителни добавки ускоряваха възстановяването ми и ми позволяваха да спазвам режим с петстотин хиндуистки клека дневно, триста наклонени коремни преси, триста хиндуистки лицеви опори и други езотерични физически упражнения, които поддържаха силата и гъвкавостта ми.

Разнообразявах сутрешните и вечерните си тренировки в „Грасие Бара“, модерната Мека на джиу-джицуто, където многочленното семейство Грасие беше възприело показаните от гостуващ японски дипломат хватки и ги бе адаптирало в толкова сложна бойна система, че това изкуство днес е по-здраво установено в Бразилия, отколкото някога е било в Япония. Тренирах трескаво и усилено, тъй като бях пропуснал възможността да го правя през годината, прекарана в нелегалност в Осака и после в Сао Паоло. Младите черни пояси от академията бяха впечатлени от моите умения, обаче всъщност тяхното изкуство превъзхождаше моето — макар че определено не бе толкова безпощадно, ако се прилагаше в истинския свят — и аз бях щастлив от шанса да усъвършенствам и обогатя бойните си умения.

Следобед се мятах на една таратайка с десет скорости и отивах на някой от по-усамотените плажове, понякога Грумари, друг път избирах още по-недостъпни ивици пясък, до които стигах пеш — там ходеха само най-запалените сърфисти и някои нудисти. След месец кожата ми стана тъмна като на дървото кариока или като на някой местен от Рио, косата ми, кестенява като на майка ми, след като бях престанал да я боядисвам черна, за да придобия по японски вид, изсветля на кичури като на сърфист.

Понякога плувах до някой от околните острови. Сядах на пустите сиво-зелени скали и съзерцавах ритъма на вълните, плискащи се долу, улавях случайните въздишки на вятъра и мислите ми започваха да блуждаят. Спомнях си за Мидори, джаз пианистката, с която се бях запознал и чийто живот бях спасил. Наистина убих баща ѝ, но покъсно се опитах да изпълня неговата посмъртна воля. Това я накара да изпитва към мен двойствени чувства, ала така и не ми донесе прошката ѝ. В нашата последна нощ тя се наведе към мен, както се любехме, и прошепна: „Мразя те“ в мига, в който свършваше — ненавистта за онова, което бях сторил на баща ѝ, бе обрекла страстта, която тя иначе не можеше да преодолее. Глупаво се питах дали не

свири в някой от джаз клубовете в Рио. Поглеждах моя нов град и го виждах като остров, подобен на този, от който го наблюдавах, красиво място, не ще и дума, ала въпреки това място на изгнание, понякога на разкаяние и в крайна сметка на самота.

Запазих апартамента си в Сао Паоло. Ходех там от време на време, за да поддържам заблудата, и отдалеч управлявах новия експортен бизнес на Ямада, главно чрез имейли. Елементарен софтуер, купен от търговската мрежа, включваше и изключваше осветлението на произволни интервали през определените часове, за да изглежда, че там живее някой, и сметките за електричество съответстваха на нормално обитаване на апартамента. Едно съвсем леко отворено кранче постигаше същото със сметките за водата. Освен това от време на време отсядах в различни хотели и апартаменти из Рио, за да прибавя допълнителна динамика към другите предизвикателства, пред които можеше да се изправи евентуалният преследвач в опитите си да ме открие.

Обаче всички тези мерки за безопасност струваха пари и въпреки че през годините бях спестил доста, средствата ми не бяха неограничени и се съхраняваха в различни анонимни офшорни сметки, които не ми носеха лихви. Акциите и пенсионните осигуровки не влизаха в сметката. Казвах си, че след някоя и друга година, когато следите ми изстинат и вероятните мотиви на евентуалните ми преследвачи достатъчно избледнеят, може би ще съм в състояние да огранича някои от предпазните мерки, които толкова много обременяваха финансите ми.

Времето течеше. И колкото и да ми харесваше, Рио започна да ми прилича на попътна гара, а не на крайна спирка, кратък отдых, а не завършек на пътя. Дните ми там минаваха безцелно — тренировките ми ги разнообразяваха, ала не достатъчно. От време на време си спомнях думите на Тацу: „Не можеш да се оттеглиш“, изречени едновременно с увереност и тъга, и тези думи, които отначало бях сметнал за заплаха, а впоследствие бях определил като предсказание, изникваха в паметта ми, за да понесат тежестта на нещо друго, нещо, което повече приличаше на пророчество.

Станах неспокоен и това се оказа плодородна почва за спомените за Наоми. За това как бе прошепнала: „Ела вътре“ в ухото ми оная първа дълга вечер заедно. За това как беше преминала на португалски,

докато се любехме. За това как бе предложила да се опита да помогне на Хари, който не ми беше просто доверено лице, а един от малкото ми приятели, предложение, колкото в крайна сметка излишно, толкова и искрено. И за това как при последната ни среща ѝ бях обещал, че ще я намеря в Бразилия, че няма да я оставя да чака и да се чуди какво се е случило с мен.

Както постъпих с Мидори.

Платих си за това, стига толкова.

Беше ми хубаво с Наоми, това бе истината. Топло, мило и без емоционални усложнения. Не както се случи или по-точно както за малко щеше да се случи с Мидори, ала това никога нямаше да се повтори и избягвах да се самобичувам с такива мисли. Ако отидех при Наоми, щях да постъпя егоистично, знаех го, защото в Токио заради нашата връзка едва не я убиха, и въпреки промяната на мястото и всичките ми нови предпазни мерки, далеч не беше невъзможно пак да се случи нещо такова. Обаче постоянно мислех за нея, чудех се дали някак не може да се получи. Япония бе далеч. Сега бях Ямада, нали така? А Наоми носеше бразилската си самоличност. Можехме да започнем наново.

Трябваше да съм наясно, че няма да стане. Но всички си имаме своите мигове на глупост, оправдания, даже заслепеност, родени от слабост и човешка нужда.

Знаех, че майката на Наоми, която бе японка, е починала преди много години, ала тя ми беше казала името на баща си, Давид Леонардо Нашименту. Знаех и че мога да го намеря в Салвадор. Нашименту е често срещано име в Бразилия, обаче не открих нито Леонардо, нито Давид в салвадорските телефонни указатели, до които имах достъп в градската библиотека на Рио. Търсенето в интернет даде по-добър резултат: изглежда, че Давид Леонардо Нашименту бе президент на компания с център Салвадор, която се занимаваше с недвижими имоти и строежи и имаше капиталовложения в производството.

Можех просто да се обадя и да попитам как да се свържа с Наоми, обаче не исках да мине прекалено много време между обаждането и срещата ни. Казвах си, че това е логично, следствие от обичайните ми мерки за безопасност, ала дълбоко в себе си знаех, че има и лични фактори. Не исках да се налага да обяснявам по телефона,

да отговарям на въпроси къде съм бил и какво съм вършил, да се оправдавам за голямото закъснение. По-добре лично да се справя с всичко това.

Салвадор се намираше на два часа със самолет от Рио и докато прекосях новия град, останах поразен, както винаги когато пътешествах из грандиозната Бразилия, от контрастите между различните райони в страната. Разположеният по-близо до екватора Салвадор беше по-горещ от Рио, въздухът бе по-благоуханен, по-влажен. В Рио вездесъщите гранитни скали сякаш са якият скелет на тая земя, докато в Салвадор навсякъде имаше червена пръст, която повече прилича на мека кожа. И хората бяха по-тъмни — заради африканското наследство, което се проявяваше и в бароковите релефи на колониалните черкви, в кънтящата с ритъма на кръвта музика *sandomle*, в плавните, танцови движения на местните *sapoeristas* с тяхната хипнотизираща смесица от танц, бой и гимнастика, всичко под звуците на струнния *berimbau* и опияняващия ритъм на конгата.

Нашименту беше добре защитен от секретарки и падна доста сноване назад-напред, докато успя да се добера до него.

Той ми каза, че Наоми го предупредила за свой приятел от Япония, някой си Джон, обаче това било отдавна. Потвърдих, че съм се забавил, зачаках и след малко бащата ме осведоми, че тя живеела в Рио, работела в бар „Сценариум“ на Руа до Лаврадиу. Даде ми и телефонен номер. Благодарих и отидох направо на летището, усмихвайки се на тая ирония. Толкова месеци да избягвам Салвадор само за да науча, че с Наоми сме почти съседни.

Същата вечер, след като предприех съответните стъпки, за да се уверя, че не ме следят, хванах такси за Лапа, квартала около „Сценариум“, един от най-старите в града. Слязох на няколко преки оттам, какъвто ми беше обичаят, и изчаках таксито да потегли, преди да продължа към бара.

Движех се по старинните улици, настлани с редици павеа, хлътнали през вековете в долинки и издигнали се в хълмчета от безкрайните движения на земята под тях. Малкото разположени надалеч една от друга улични лампи не можеха да разпръснат дълбокия мрак и фигурите на минавачите изглеждаха мъгливи, невеществени, като призраци от колониалното минало на страната, витаещи в смут край избелелите фасади и порутените балкони,

изгубени души, опитващи се да открият някога цветущи адреси, днес съществуващи само като паметници на разрухата и забравата. Тук-там се виждаха признаци за нов живот — възстановен парапет, прозорци с нови стъкла, и това някак си правеше разнебитените реликви, върху които бяха разцъфтели, странно жив преден план на модерните небостъргачи, които се извисяваха зад тях: упорити и по-решителни, опустошените очи на зеещите врати и прозорци на старите къщи сякаш почти се усмихваха на перспективата за бъдещата смърт на техните по-млади, по-високи събратья, които щяха да остарееят, без да внушат любовта, обещаваща да върне силата на младостта в грохналите старци.

Завих по Руа до Лаврадиу и видях „Сценариум“. Барът заемаше и трите етажа на две съседни сгради, чиито фасади страдаха от преклонна възраст и занемареност, подобно на повечето постройки в района. Светлината и музиката, които струяха отвътре, смайваха с изумителната си жизнерадост. На улицата отпред чакаше дълга опашка коли, като че ли дошли да отдадат почитта си. За момент спрях пред големия отворен вход, изненадан от факта, че сърцето ми бие бързо, спомняйки си наситеното със събития време, което бях прекарал с Наоми в Токио. Наистина доста се бях забавил, докато изпълня обещанието си да я потърся.

Влязох и се огледах. Първо горещите точки, инстинктивно и по навик: местата, обърнати към входа, отчасти скритите ъгли, позициите за засада. Не забелязах проблеми.

Продължих навътре. Помещението беше огромно и имитираше холивудски декор на магазин. Навсякъде имаше антики и любопитни вещи: железни касови апарати, червена британска телефонна кабина, няколко слънчобрана, бюстове и статуи, лавици с пъстри шишета и кани. Даже масите и столовете изглеждаха стари. Ако мястото беше по-малко, щеше да е адски задръстено.

Таваните бяха високи и дървени, стените — от камък и алабастр. В центъра, десетина метра навътре, таванът изчезваше и залата се отваряше към втория и третия етаж. Там тричленен оркестър изпълняваше „De mais pinguebi“, „Само моя“, модерна класика на Мариса Монте в стил хоро, който можеше да бъде смятан най-общо за бразилски джаз, като се имаше предвид, че и двете музикални течения се основават на импровизацията и са смесица от африкански и

европейски музикални елементи. Обаче хоро, въпреки че далеч не е толкова известно, всъщност е по-старо от джаза и притежава специфично и понякога меланхолично звучене. Скупчени около лабиринта от дървени маси и на диваните покрай стените, посетителите страстно припяваха.

Запътих се към стълбището в дъното, по което се качих на втория етаж. Там също беше пълно с клиенти и старите вещи не бяха по-малко, обаче все пак не бе толкова шумно като долу.

На третия етаж беше още по-тихо. За кратко се облегнах на парапета, ограждащ отворения център на пода, загледан долу в оркестъра, в хората по масите пред естрадата, в сервитьорите, които се движеха помежду им, и изпитах странна тъга, едновременно неясна и тежка, като че ли наблюдавах тази жизнерадостна сцена не толкова отвисоко, колкото от невероятно изолирано и далечно разстояние.

Приближи се сервитьор и ме попита на португалски дали да ми донесе нещо.

— Търся Наоми — казах му.

— Тя е долу, в офиса. За кого да ѝ предам?

Позамислих се, после отвърнах:

— За един неин приятел от Япония.

Той кимна и се отдалечи.

Отидох в дъното на помещението и излязох на един от балконите, гледащи към Руа до Лаврадиу. Облегнах се на парапета, целия на дупки и изтъркан като дърво, изхвърлено от морето, и усетих, че ме обзема старото сюрреалистично спокойствие, каквото винаги съм изпитвал точно преди последните мигове в някоя операция, като снайперист, отпускащ се преди изстрела. Вече нищо не можех да сторя. Каквото имаше да става, щеше да се случи.

Изтекоха няколко минути. Чух дъските на пода зад мен да скърцат под бързо приближаващи се стъпки. Обърнах се и зърнах Наоми, с по-дълга коса, отколкото в Токио, с по-тъмна карамелена кожа. Когато видях, че съм аз, лицето ѝ грейна в широка усмивка, възкликанието ѝ бе на почти детска радост, после се хвърли в обятията ми и силно се притисна към мен.

Ухаеше така, както си спомнях, сладостно и в същото време диво, някакъв неин си аромат, който винаги щях да свързвам със зной, влага и тропическа страст. Допирът на тялото ѝ също ми беше

приятен, то бе дребно, ала зряло на всички нужни места, и присъствието му в прегръдките ми, наред с аромата ѝ, изведнъж ме заля с хаос от противоречиви спомени.

Накрая тя се откъсна от мен и погледна надолу към онова, което вече бе усетила, после ме тупна по рамото, доста силно. Лицето ѝ имитираше гняв, ала виждах и истинска мъка в очите ѝ.

— Знаеш ли колко пъти съм си обещавала, че няма да го направя? — попита на своя английски с португалски акцент Наоми.

— Колко?

— Много. За последен път, докато се качвах по стълбището.

— Добре, че не изпълни това обещание.

— Защо не ми се обади? Защо се забави толкова много? Реших, че не те интересувам. Или че ти се е случило нещо лошо, след всичко, което преживяхме.

— За първото си сбъркала, обаче за второто почти си познала.

— Какво стана?

Зелените ѝ очи бяха толкова искрени. Това ме накара да се усмихна.

— Трябваше да уредя някои неща в Токио — отвърнах. — Което отне време.

— Чак от Токио ли идваш?

— Пътувах много.

— Нима ще пазиш тайни от мен, след всичко, което преживяхме заедно?

— Особено след това — казах ѝ истината аз. На лицето ѝ се изписа обида, затова прибавих: — Хайде първо просто да се порадваме на компанията си, става ли? Отдавна не сме се виждали.

Тя замълча, после кимна.

— Искаш ли нещо за пиене?

И аз кимнах.

— С удоволствие.

— Малцово уиски? — спомни си Наоми.

Усмихнах се.

— Какво ще кажеш за една кайпириня? — кайпиринята е бразилският национален коктейл. Прави се от качаса, бразилски алкохол от дестилиран сок от захарна тръстика, с лимон, захар и лед. Бях се влюбил в тая напитка, докато обикалях страната.

— Знаеш много за Бразилия — погледна ме Наоми.

Разбрах, че навярно е било по-безопасно да избира уиски, както очакваше тя.

— *Го ни ите ва, го ни шитагае* — преминах на японски и свих рамене. Когато си в Рим, прави като римляните.

Наоми се усмихна.

— Добър избор. Правим страхотна кайпириня.

Повдигнах вежди.

— Кои „вие“?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Аз съм една от собствениците.

— Впечатлен съм — огледах се, после пак се обърнах към нея. —

Как успя?

Тя пак се усмихна.

— Първо, кайпиринята.

Седнахме до отворените прозорци в полумрака на третия етаж. Сервитьорът ни донесе кана кайпириня и две чаши и както беше обещала Наоми, напитката се оказа направена майсторски: стипчива, но сладка, студена и силна, ухаеща на тропика. За разлика от уискито със свързаните с него стари спомени, вкусът на кайпиринята бе напълно необременен за мен.

Попитах я как така е собственичка на заведение като „Сценариум“ и тя обясни, че се дължало отчасти на способността ѝ да открива случайно интересни неща, отчасти на връзките на баща ѝ. Властите инвестирали във възраждането на квартала Лапа — това обясняваше възстановените къщи, които бях забелязал — и предлагали данъчни облекчения на новите фирми в района. Имала малко спестени пари и известен опит в развлекателния бизнес от престоя си в Токио, затова баща ѝ я свързал с група хора, които се надявали да открият бар и ресторант.

— Ами ти? — попита Наоми. — Ти с какво се занимаваше?

Отпих глътка кайпириня.

— Проучвах някои неща. Опитвах се да започна нов бизнес.

— Нещо по-безопасно от предишния ли?

Тя не знаеше подробностите. Само това, че каквото и да правех, проявявах склонност да се свързвам с някакви тъмни типове, което едва не бе довело до смъртта ни в Токио.

— Ако имам късмет — отвърнах.

— Май че поддържаш форма — отбеляза Наоми.

Усмигнах се.

— Нещо такова.

— И си почернял. В Токио ли хвана тоя тен? Напипваше истината. Трябваше да го очаквам. Може и да съм го очаквал. Може и да съм го искал. Обаче още не бях готов да ѝ кажа.

— Знаеш как е с онова флуоресцентно осветление.

Тя не се засмя.

— Имам чувството, че отдавна си в Рио.

Не отговорих.

— Защо се забави толкова много? — след малко продължи Наоми. — Да ме потърсиш. Не съм глупачка. Може би само малко обидена. Но искам да знам защо.

Отпих нова глътка и се замислих.

— Възможно е да ме заплашва опасност, хората, с които работех, трудно прощават — накрая изрекох. — Сигурно си го забелязала в Токио.

— Това беше отдавна. Другаде.

Кимнах, като си мислех за Холцър, бившия шеф на токийското бюро на ЦРУ, който отново се беше появил в живота ми в Токио като хронична болест и едва не бе успял да ме убие. И също как от Управлението търпеливо бяха наблюдавали Мидори с надеждата, че ще ги отведе при мен.

— Никога не е прекалено отдавна.

Известно време помълчахме. После тя ме попита:

— Колко време ще останеш в Рио?

Огледах се.

— Не искам да ти усложнявам живота.

— И си дошъл чак тук, за да ми го кажеш, така ли? Трябваше просто да ми пратиш картичка, по дяволите!

В Токио се бях опитал да устоя на чара ѝ, защото знаех, че всичко ще свърши зле. Това не се бе променило? И все пак я бях потърсил.

— Искам да поостана известно време — отговорих. — Ако си съгласна.

Наоми леко се усмигна.

— Ще видим.

Тази нощ се любихме и после пак и пак през следващите нощи. Тя имаше апартаментче в един от небостъргачите край Лагоа Родриго де Фрейташ, съвсем близо до оживените плажове и модерните бутици в Ипанема. Единият ѝ прозорец гледаше към недалечната Корковадо или Гърбавата планина, увенчана с масивната, осветена статуя на Christo Redentor, Христос Спасител, с наведена глава и разперени ръце, благославящ ширналия се долу град, и в някои нощи гледах статуята, докато Наоми спеше. Взирах се в далечната фигура, навярно я предизвиквах да стори нещо — да ме повали, ако иска, или да ми даде друг знак за разум — и след като това не се случваше, аз се извърщах, вечно неудовлетворен. Статуята сякаш ми се подиграваше със своята немота и неподвижност, като че ли ми даваше обещание, само че не за спасение, а за разчистване на сметките, при това, когато реши тя, а не аз.

Една дъждовна утрин, около месец след като бях отишъл да видя Наоми в „Сценариум“ и започнах да се виждам с нея, излязох от апартамента ѝ за тренировка в „Грасие Бара“. Беше петък и щяхме да тренираме по шорти и тениски, а не по тежките памучни джудо-ги. Качих се по стълбището на третия етаж, събух си сандалите и стъпих на тепиха.

В отсрещния край на залата видях мускулест бял мъж, който висеше на лоста пред анимационния тасманийски дявол, емблема и талисман на академията. Бос и гол до кръста, той носеше само тъмносини гащета и тялото му лъщеше от мазна пот. След като ме видя да влизам, той скочи на пода, плавно и безшумно движение въпреки масивното му тяло.

Сега пясъчнорусата му коса бе по-дълга, още по-дълга от опашката, на която някога я връзваше, и имаше катинарче, което по-рано беше цяла брада, но веднага го познах. Знаех го под името Докс, неговия псевдоним. Бивш морски пехотинец, един от елитните снайперисти и също като мен вербуван от ЦРУ по времето на Рейгън да снабдява и обучава афганистански муджахидини, които тогава се сражаваха срещу нашественическата съветска армия. Бяхме прекарвали по две години при муджите, както нежно им викаше Чичо Сам, по-късно наричани с по-хладното име талибани и „Ал Кайда“. Оттогава нито го бях виждал, нито пък ми липсваше.

Той се приближи и широко се ухили.

— Да се поборичкаме, кво ще кажеш? — попита със селския си акцент, който помнех от едно време.

Забелязах, че няма къде да крие оръжие или предавател. Зачудих се дали нарочно ми се явява така, за да ме увери в добрите си намерения. Докс обичаше да се прави на селянин и много хора му се връзваха, аз обаче знаех, че когато иска, може да бъде адски ловък.

Явно не идваше на гости, ала не бях загрижен за непосредствената си безопасност. Ако имаше лоши намерения, третият етаж на „Грасие Бара“ нямаше да е подходящото място да ги осъществи. Отдалече се виждаше, че е чужденец, бяха го претърсили на входа и щеше да си има работа с десетки свидетели.

— Чакай първо да загрее — казах, без да отвърщам на усмивката му.

— Мама му стара бе, човек, аз вече съм загрял. Скоро ще започна да изстивам. Тук съм почти час, чакам някой нов, с когото да потренирам. — Докс подскочи няколко пъти на пръсти, като свиваше яките си ръчища.

Огледах се. Въпреки че сутрешните курсове в „Бара“ обикновено бяха посещавани от по-малко хора, отколкото вечерните, в залата тренираха двайсетина души, някои съвсем наблизко. Реших да изчакам с въпросите, които исках да му задам.

— Защо не избереш някой от ония там? — магнах към другите мъже, които тренираха.

Той поклати глава.

— Вече опитах с неколцина — усмихна се и прибави: — Едва ли са ме харесали. Струва ми се, че ме намират... неортодоксален.

Всъщност псевдонимът му идваше от „неортодоксален“. Той беше от по-младите в нашата късметлийска група, неотдавна напуснал любимата си морска пехота при неясни обстоятелства. Носеше се слух, че е пребил офицер, въпреки че самият Докс никога не говореше за това. Каквото и да се бе случило, то явно караше младежа — за разлика от повечето като него в Афганистан беше прекалено млад, за да е служил във Виетнам — да се стреми да се докаже. Обичаше да ходи с муджите на засади, въпреки че имаше право само да „обучава“, и затова го уважаваха много. Стана известен със своята необичайна, даже странна тактика, обикновено свързана с импровизирани взривни

устройства, в резултат на които руснаците стреляха по враг, отдавна изчезнал в недостъпните планински пещери. А и не се ограничаваше с обучението на снайперисти — самият той ходеше на лов.

Методите му за физическа подготовка, спомнях си аз, също бяха неконвенционални: вдигаше бидони с гориво и понякога се изправяше на глава, сплел пръсти на тила си, и така стоеше повече от половин час. Много хора го подценяваха заради странните му навици и привидната му простация. Аз нямаше да допусна тази грешка.

— Ще ти кажа, когато съм готов — започнах да въртя глава и да разхлабвам врата си.

Докс пак се ухили.

— Ще чакам.

Отиде до стената и се изправи в челна стойка. Божичко, пак вършеше същите идиотщини.

Протегнах се и направих серия хиндуистки клекове, мостове и други упражнения, докато се почувствах достатъчно раздвижен. После се изправих и дадох знак на Докс, който ме наблюдаваше, без да променя позата си. Той спусна крака на пода, стана и се приближи.

— Бива си те бе, човек, виждам го. Явно поддържаш форма.

Въпреки че беше ефикасен на бойното поле, в друга обстановка Докс винаги бе приказвал прекалено много за моя вкус.

— Прав ли искаш или на земята? — попитах го.

— Както кажеш бе, човек, тук съм на твоя територия.

Ако възнамеряваше да ме ядоса, не успя. Все пак изпитвах известно раздразнение, засега слабо. Възможно бе да не успея да реагирам толкова бързо, колкото обикновено се изискваше, ако Докс се измъкнеше от партер.

Кимнах и започнах да кръжа около него. Той схвана идеята и последва примера ми.

Приближихме се един към друг и аз хванах тила му с дясната си ръка, насочил лакът надолу, опрян в ключицата и гърдите му, контролирайки движението му напред. Докс ме хвана по същия начин и дръпна главата ми към своята, толкова бързо, че едва не си блъснахме челата. Навреме погледнах надолу, за да поема удара с темпе, там нямаше да ми стане нищо, само щеше да ме заболи. Раздразнението ми се усили. Но преди да получа възможност да реагирам, той започна да ме тегли наляво, надясно, напред и назад.

Използваше ръката и лакътя си уверено, което предполагаше известни тренировки, пък и беше доста силен.

Бе време да сменя тактиката. Дръпнах глава назад и когато той ме натисна в обратната посока, използвах инерцията, за да се хвърля във въздуха под него. Обвих крака около кръста му и го повалих на тепиха. Бях очаквал да се опита да се дръпне от моя „гард“, както се казва това положение в джиу-джицуто, обаче Докс направи обратното — сграбчи главата ми в лапите си и ме блъсна с теме по брадичката. Все едно някой се опитваше да забие пневматичен чук в черепа ми. За да облекча натиска, освободих ключа с глезените си зад гърба му, опрях колене в гърдите му и започнах да го отгласквам от себе си.

Реакцията му отново демонстрира тренираност: уви дясната си ръка около левия ми глезен отвътре навън и се просна по гръб на тепиха, опитвайки се да приложи хватка с крака, която познавах от самбото. Самбото е разновидност на руските бойни изкуства. Освен всичко останало, то се отличава с акцента си върху хватките с ходило, коляно и глезен, някои от които могат да се прилагат толкова бързо и да причиняват толкова големи поражения, че са забранени в различни състезания по борба.

Стрелнах десния си крак към шията му и отдръпнах левия назад, като едва успях да го измъкна между бицепса и ребрата му. Докс се опита да се предпази и докато се търкаляхме, успях да преметна десния си крак върху неговия ляв и тялото му и да стисна пръстите на левия му крак под дясната си мишница. Преди да успее да се отскубне, натиснах петата му с вътрешната страна на дясната си китка, склучих пръсти, притиснах лакти към тялото си, извих се назад и наляво, демонстрирайки самбистки умения — класическа хватка с пета.

Въпреки наименованието на хватката атаката е насочена към колянната става, а не към петата. Петата служи само като опора и аз стабилно се бях опрял на петата на Докс. Той се опитваше да рита с десния си крак, ала от това положение ритниците му бяха слаби. Извих петата му още малко и противникът ми се отказа от избраната стратегия.

— Хопа, би ме — каза той.

— Кой те прати тук?

— Ей, казах, че се предавам! Хайде, стига!

Продължих да извивам петата му и Докс изскимтя.

— Кой те праща?

— Знаеш кой — сбърчи лице той. — Същата фирма като миналия път.

— Нима? И откъде знаят къде да ме търсят?

— Нямам представа!

Докс се опита да избута крака ми. Стиснах коленете си по-силно и извих петата му още милиметър.

— Мама му стара! — изпъшка той достатъчно силно, за да го чуят наоколо. — Стига бе, човек, сериозно, нямам представа!

Дишаше тежко — колкото от напрежение, толкова и от болка. Вгледах се в очите му.

— Ей, Докс — спокойно прошепнах. — Ще броя до три. Ако дотогава не ми кажеш каквото те питам, ще извия петата ти с всички сили. Готов ли си? Едно. Две. Тр...

— Момичето! Момичето! Платили са му или нещо подобно. Не знам подробности.

За малко все пак да му извия петата.

— Кое момиче?

— Ти знаеш. Бразилската мацка. Наоми еди-коя си.

Не бях толкова изненадан, колкото си представях, че ще бъда. По-късно трябваше да помисля върху това.

— Кой ти е свръзката?

— Господи Боже, бе човек, ще ти кажа всичко. Няма нужда да... мама му стара! Канезаки! Етническият японец, бе човек, трийсетинагодишен, носи очила с телени рамки, твърди, че те познавал.

Канезаки. Трябваше да се сетя. Бях го оставил жив, когато го пипнах в опит да ме проследи. За миг се зачудих дали не съм допуснал грешка.

Забелязах, че неколцина души ни наблюдават, включително Карлиньос, основателят на академията и неин главен инструктор. Никой не се опитваше да се намеси, защото бразилците знаеха, че това е въпрос *homem homem* — между мъже — и не е тяхна работа. Въпреки това не исках да привличам повече внимание към себе си. Пуснах крака му и се отдръпнах.

Напрежението напусна тялото му и Докс се просна по гръб, стиснал пострадалото си коляно.

— Уф, бе човек, не мога да повярвам, че го направи. Беше абсолютно излишно.

Не отговорих.

— Ами ако наистина не знаех, а? Ами тогава?

Свих рамене.

— Операция на предното и задното кръстовидно сухожилие и менискусите, после между половин и една година възстановяване. И много болкоуспокоителни, които изобщо не действат толкова добре, колкото ти се иска.

— Мамка му — изсумтя Докс. Изтече около минута. Накрая седна и ме погледна. Сви крака си и пак ми се захили.

— За малко да те пипна бе, човек. И ти го знаеш.

— Естествено — отвърнах, като продължавах да го наблюдавам.

— За малко. — Изправих се. — Къде си научил самбо?

Докс се ухили още по-широко.

— Откакто се вдигна желязната завеса, работя по малко с руснаците.

— Как го допускат след всичко, което им стори в Афганистан?

Той сви рамене.

— Това е съвсем нов свят, готин, със съвсем нови врагове. В момента им помагам да решат чеченските си проблеми, така че сме си като стари дружки.

Кимнах.

— Да идем някъде да си поговорим.

Взехме си саковете и излязохме, без да се преобличаме. Още носех детектора за предавателни устройства, който някога ми беше направил Хари. Той лежеше тихичко в сака ми, което ми показваше, че и Докс, и вещите му са чисти. Това обаче не означаваше, че е сам.

Преведох го по обиколни тихи улички. На два пъти се качвахме и слизахме от таксита. Придържах се към най-общите контраразузнавателни методи — не исках да се възползвам от конкретните предимства на района, за да не си направи извода, че живея в квартала, щом познавам местния терен. Той разбираше какво правя и не протестираше.

Когато стигнахме на плажа при Сао Конрадо, вече бях сигурен, че никой не ни следи. Дъждът бе спрял и ние се спуснахме до морето.

Започваше отливът и вълните се оттегляха от мокрия пясък като победена армия, изоставяща земи, които вече не контролира.

Изтече минута. И двамата мълчахме.

До нас се дотъркаля топка — наблизко играеха плажен футбол. Докс я вдигна и я хвърли на тъмнокожото хлапе, което я гонеше. Момчето му махна в знак на благодарност и се върна към играта. Погледах го, като се чудех какво ли е да израснеш така, в град край морето, където няма какво по-лошо да правиш от това да риташ футбол на пясъка.

— Приключихме ли с шпионските номера? — попита ме Докс.

Кимнах и след малко той продължи.

— Добре ти е тук. Хубаво време, океан... А жените, бе човек! Влюбвам се по три пъти дневно. Първата сутрин отивам в хотела си, на рецепцията седи едно маце, бе човек, направо трябваше да ми правят изкуствено дишане, толкова готино беше.

— Би могъл да пишеш пътеписи — отговорих.

— Ей, всичко разбирам. Не е лесно за хора като нас, нали така? Лепват ти някакъв етикет и те наемат само за определени работи.

— Ти изглежда се справяш добре — отбелязах.

Докс подритна пясъка и се вторачи в океана.

— Обаче тук наистина си е гот. Отдавна ли си в Бразилия?

Селският му акцент се засилваше. Нямах да се вържа, но нямах и смисъл да му го казвам. По-добре да си мисли, че го подценявам, както беше свикнал.

— От няколко месеца. Местя се често. За да не ме открият.

Той се намръщи.

— Стига де, какво друго можех да сторя? Късметлиите стават телохранители на разни богаташи, анализират опасностите, живеят си живота в къщи за гости в Брентууд, правят трудни лесните мишени, които отдавна е трябвало да бъдат очистени, за да се подобри генофондът, каквито са били намеренията на майката природа. Най-големите късметлии пък учат ония в Холивуд да се държат като войници или се правят на смешници пред камерите. А нещастниците? Охранители в магазини и частни детективи. Аз не успях да се нареда сред първите и не си падам по вторите. Затова съм тук.

— Защо не опита частен бизнес?

Свих рамене.

— Опитях. Обаче установих, че корпоративният свят не ми предлага съответните финансови възможности. Знаеш какво казват за шанса, приятел. Че чука на вратата ти само веднъж.

Помълчахме малко, после го попитах:

— Защо те пращат?

Той се наведе и разтри коляното си.

— Ясно ти е защо. С теб се знаем, решиха, че ми имаш доверие — Докс се усмихна. — Нали?

— Естествено. Напълно.

— Е, затова — продължи той, като се престори на прекалено тъп, за да схване сарказма. — Освен това, струва ми се, искат от мен да чуеш, че предложението им е истинско, за да се заинтересуваш. Аз съм като гаранционна карта, нали разбираш какво искам да кажа?

— Естествено — повторих.

— Добре, слушай сега. Изпълнявам една поръчка на Чичо Сам, абсолютно нелегална работа. Адски рискована, с възможност да те пречукат накрая, ама много доходна.

— Нима?

— Да. Решиха, че може би ще се заинтересуваш. Обаче идеята да се свържа с теб не беше моя, между другото. Даже не знаех, че още си жив, бе човек. Много познати от Афганистан напоследък опънаха петалата.

— Тогава на кого беше идеята?

— Виж, има една програма. Нещо ново, голямо. Наемат хора като мен и теб, плащат добри пари, това искам да кажа.

— Докс, знаеш ли какво е „местоимение“?

Той се намръщи, после лицето му грейна.

— Аха, знам какво искаш да кажеш. Все повтарям „те“, такива неща. И не ти казвам кои са всъщност.

Погледнах го и зачаках.

Докс се усмихна и поклати глава.

— Стига бе, човек, знаеш кои са. От Централата за Религиозно Убеждение. — Той потръпна от престорено вълнение. — Фирмата.

— Ясно.

— Имат някаква нова поръчка. Трябва да чуеш предложението от тях.

— Искам първо да го чуя от теб.

— Ей, аз не знам всички подробности. И нямам право да ти разкрия какво върша. Само ще ти кажа, че ми плащат много мангизи, за да помагам на някои хора, дето създават проблеми, да престанат да го правят. Искат да ти отправят същото предложение.

— Чрез твоята свръзка ли?

Докс кимна с глава.

— Ще ти дам един номер, на който да се обадиш.

Записах номера шифровано, после се върнах в апартамента на Наоми. Ходът ми бе предвидим и затова взех изключителни мерки. Предпазливостта ми обаче беше главно инстинктивна. Ако искаха да ме убият, нямаше да ми пращат познат. Щяха да са наясно, че това само ще засили бдителността ми и може дори да ме накара да избягам.

Не, имах чувството, че версията на Докс е вярна. Въпреки това нямаше смисъл да проявявам небрежност.

По пътя за Наоми се замислих над думите на Докс. От Управлението трябва да бяха свързали трупове пред токийския й апартамент със смъртта на Юкико, ледената кучка, която беше примамила и после се бе отървала от Хари, след като от якудза го използваша, за да ме открият. Въпреки липсата на истински доказателства те знаеха, че съм замесен във всички онези убийства. Знаеха, че Наоми и Юкико са били танцьорки в един и същи клуб в Ногизака. Нямаше да е много трудно да открият връзката между Наоми и мен.

Използвах домофона на входа. Наоми се изненада, че се връщам, но ми отвори. Качих се по стълбището. Тя ме чакаше на вратата.

Влязох. Ухаеше на кафе. Косата й се спускаше мокра върху раменете на белия й хавлиен халат — току-що бе станала и явно излизаше от душа.

— Някой ме е проследил тази сутрин — казах й.

— Какво?!

— Проследили са ме.

— Крадец ли?

— Не. Професионалист, Някой, който е знаел точно къде отивам.

Тя ме погледна. Изражението й беше повече уплашено, отколкото смутено.

— Обясни ми какво става, Наоми.

Последва дълго мълчание.

— Нищо не съм им казала — накрая промълви тя.

— На кого?

— Не знам точно. Обаждат ми се през около месец. Започнаха, когато се върнах от Токио. Един човек дойде в „Сценариум“ и започна да ме разпитва за теб.

— Опиши ми го.

— Представи се като Канемацу. Американец, но етнически японец. Имаше гладко вчесана коса и очила с телени рамки. Трийсетинагодишен, струва ми се, но изглежда по-млад. Твърдеше, че работи за американското правителство и е твой приятел, не ми каза нищо повече.

Пак Канезаки, представяйки се с псевдоним.

— Какво му каза? — попитах.

Наоми ме погледна с изражение, странна смесица от уязвимост и предизвикателност.

— Казах му, че те познавам, да, обаче не знам къде си и как да те намеря.

Ако бе вярно, тя беше постъпила много интелигентно. Ако бе отрекла, че ме познава, щяха да разберат, че ги лъже, и щяха да предположат, че всичко е лъжа. Тогава можеха да започнат да я притискат.

— И после?

Наоми сви рамене.

— Обаждат ми се веднъж месечно. Винаги един и същи човек. И винаги му казвам едно и също.

Замислено кимнах с глава.

— Колко ти предложиха?

Тя сведе очи, после пак ме погледна.

— Двайсет и пет хиляди щатски долара.

— Само за да ги свържеш с мен ли?

Наоми кимна.

— Е, приятно е да те оценяват високо — отбелязах. — Мъжът, с когото си се срещнала, каза ли ти как да го намериш?

Тя се изправи и отиде в спалнята. Чух отваряне и затваряне на чекмедже. Наоми се върна и безмълвно ми подаде визитна картичка. На нея имаше имейл адрес и телефонен номер. Последният с токийски код. Същият, който преди малко ми беше дал Докс.

— Двайсет и пет хилядарки са много пари — запремях визитката между пръстите си.

Тя се вторачи в мен.

— Изобщо ли не се изкуши да ги вземеш?

Очите ѝ се присвиха.

— Не.

— Даже след като си вложила всичко в ресторанта ли? Такава сума може много да ти помогне.

— Смяташ, че ще те предам ли? — повиши глас Наоми. — За пари?!

Свих рамене.

— Досега не си ми споменавала за тази история. Докато не те притиснах.

— Беше ме страх да ти кажа.

— И си запазила визитката. За спомен ли? Като сувенир?

Последва пауза.

— Върви на майната си — накрая изсумтя тя.

Казах си, че е трябвало да го предвидя. Казах си, че всичко е наред, че не съм разочарован, че така е по-добре.

Разсеяно се зачудих дали всичко това не е част от някакво космическо наказание за Лудия Джейк, моя кръвен брат, когото бях убил във Виетнам. Или може би за другите неща, които бях извършил. Периодично да ме измъчва надеждата за нещо истинско, нещо хубаво, в същото време знаейки, че всичко ще се разпадне на прах.

Може да не е казала нищо. Може да ме бяха открили по друг начин.

Тогава защо нищо не ми спомена? И защо е запазила визитката?

Бях смятал, че в Рио се намирам в достатъчна безопасност, за да я видя. Сега разбирах, че съм сбъркал. Болестта, която носех, все още бе заразна.

И потенциално съдбоносна. Защото, дори да можех да ѝ се доверя, че ще пази тайна, от ЦРУ я наблюдавах. Беше попаднала на прицел, също като Хари. И сега Хари бе мъртъв. Не исках същото да се случи с нея.

Е, сега идваше трудната част. „Няма нужда да ти харесва — веднъж ми беше казал един инструктор в новобранския лагер. — Просто трябва да го правиш.“

Дълго се вирах в нея. Очите ѝ ме гледаха сърдито, ала виждах и надежда в тях. Надежда, че ще я прегърна и притисна към себе си, ще ѝ се извиня, ще кажа, че просто съм се уплашил, не съм бил на себе си.

Изправих се и се вгледах в нейните красиви зелени очи, сега ококорени от изненада, оскърбени. Зачудих се дали вижда тъгата в моите.

— Сбогом, Наоми.

Тръгнах си. Пак си казах, че не съм разочарован, че дори не съм кой знае колко изненадан. Отдавна се бях научил да не се доверявам, в живота вярата е като повдигането на брадичката в бокса. Казах си, че е добре да получа поредното потвърждение за правотата на светогледа ми.

Взех извънредни мерки, за да се уверя, че не ме следят. После отидох на един тих плаж край Грумари, седнах сам и зарях поглед във водата.

Не обвинявай Наоми, помислих си. Всеки би те предал.

Не и Мидори, гласеше отговорът. И тогава си казах: Не, ти просто се опитваш да я превърнеш в нещо прекалено хубаво, за да е истинско, нещо невъзможно.

Ала тя наистина можеше да е нещо толкова хубаво, което сега просто се опитвах да очерня, да унизя, за да омаловажа загубата си.

Предполагам, че никога няма да узнаеш, помислих си. Но тогава как ще решиш?

Няма значение как взимаш решението. Важното е да го вземеш.

Смаяно поклатих глава. Мидори все още ме изкарваше от равновесие, толкова месеци по-късно и на половин свят разстояние. Караше ме да се съмнявам в себе си, в преценките си.

Какво ти говори това?

Нямаше нужда да си отговарям на тоя въпрос. Вече знаех.

Дълго седях и мислих. За живота си в Рио. За появата на Наоми в него и за внезапното ѝ изчезване. За това какво трябва да направя сега.

Над плажа се вдигна ветрец. Почувствах се празен. Вятърът спокойно можеше да духа направо през мен.

Вероятно бих могъл просто да оставя всичко зад себе си. Пак да избягам, да отида на някое ново място, да създам нов Ямада.

Поклатих глава. Знаех, че не съм готов за това, не и толкова скоро след предишния път. Мисълта пак да го направя ме ужасяваше.

Кое то пък превръщаше достигнатото заключение в съмнително оправдание. Заключение то бе следното: така или иначе ще е най-добре да разбереш какво искат. Да поемеш инициативата, вместо пасивно да чакаш да осъществят каквото са намислили.

Добре тогава. Напуснах плажа и се обадох на Канезаки от уличен телефон. Имаше доста голяма вероятност да проследят обаждането до Рио, но пък те очевидно вече знаеха къде съм.

Телефонът извъня два пъти.

— Да — чух го да казва. Със сънен глас.

В Рио беше ранен следобед, а Токио бе дванайсет часа напред.

— Надявам се, че не съм те събудил.

— Не се безпокой — позна гласа ми той. — И без това трябваше да стана, за да вдигна телефона.

С изненада се чух да се засмивам.

— Казвай какво искаш.

— Може ли да се срещнем?

— Аз съм в Рио за още няколко дни — отговорих. — После изчезвам.

— Добре, ще се срещнем в Рио.

— Радвам се, че мога да ти дам оправдание.

Последва пауза.

— Къде и кога?

— Имаш ли джииесем, който използваш при пътуване? — за разлика от японските мобифони, джииесемите работят в Бразилия и в повечето страни от останалия свят.

— Да.

— Добре, дай ми номера.

Продиктува ми го и аз го записах.

— Ще ти се обадя по джииесема в другиден, когато пристигнеш.

— Добре. Затворих.

След два дни му се обадох. Беше отседнал в „Арпоадор Ин“ на Руа Франсишку Отавиану в Ипанема, скъп хотел на прочутия плаж.

— Как ще го направим? — попита той.

— Вземи такси до Cristo Redentor, Христос Спасител — инструктирах го аз. — Оттам тръгни пеш на югозапад по пътя през Парк Насионал да Тижука, националния парк. Ще те намеря там. Тръгни от статуята след един час.

— Ясно.

След час се настаних на една пътека, която гледаше към пътя през националния парк, на около километър от статуята. Канезаки се появи навреме. Изчаках да ме подмине, за да се уверя, че е сам, после прекосих напъряко до пътя и го настигнах.

— Канезаки.

Той се завъртя, сепнат да чуе гласа ми толкова близо.

— Мамка му — изруга, навярно малко засрамено.

Усмихнах се. Изглеждаше поостарял от предишната ни среща, по-слаб, по-обръгнал. Вече нямаше вид на книжен плъх. Очилата с телени рамки придаваха на лицето му... някаква съсредоточеност. Прецизност.

Детекторът за подслушвателни устройства мълчеше. Претърсих го, взех му мобифона и кимнах с глава към пътеката, от която току-що се бях спуснал.

— Натам.

Поведох го към един второстепенен път в парка, където вървахме, докато хванем такси. След няколко ловки контраразузнавателни маневри удобно се настанихме в „Конфейтария Коломбо“, кафене, основано през 1894-та, което, като се изключи тропическата атмосфера и околната глъчка на оживен португалски, може да създаде илюзията за следобед във Виена. Поръчах си чисто еспресо на английски, тъй като не исках Канезаки да се увери, че познавам местния терен, и той последва примера ми.

— Отново се нуждаем от твоята помощ — осведоми ме моят събеседник още щом донесоха еспресото и сервитьорката се отдалечи. Веднага на въпроса. Като Тацу. Имаше нещо общо между тях, макар преценката на Тацу да бе винаги по-точна. Зачудих се дали Канезаки не подражава на по-възрастния, по-опитен мъж.

— Като миналия път ли? — презрително повдигнах вежди.

Той сви рамене.

— Знаеш, че бях на тъмно за всичко, също като теб. Този път нещата са ясни. Със съответния параф.

— От кого?

Канезаки впери очи в мен.

— От съответните власти.

— Добре — отпих глътка кафе от порцелановата чашка. — Разказвай.

Той е наведе напред и опря лакти на масата.

— След единайсети септември Конгресът свали оковите на ЦРУ. Сега там цари нов дух. Пак даваме всичко от себе си, преследваме лошите...

— Неколцината, гордите... — вметнах. Канезаки се намръщи.

— Виж, сега наистина е различно...

— „Бъди какъвто можеш“... — изтананиках.

Той стисна зъби.

— Удоволствие ли ти прави да ме ядосваш?

— Малко, да.

— Дребнаво е.

Отпих нова глътка еспресо.

— Давай по същество.

— Ще ми се да ме беше изслушал.

— Досега чух пет клишета, включително нещо за окови и нов дух. Чакам да кажеш нещо сериозно.

Той се изчерви, но после кимна и успя да се усмихне. И аз се усмихнах на самообладанието му. Беше възмъжал след предишната ни среща.

— Добре. Спомняш ли си оня безпилотен придейтър, дето очисти Абу Али и още петима членове на „Ал Кайда“ с ракета „Хелфайър“ в Йемен през ноември две хиляди и втора? Той беше от нашите.

— Това го пишеше във вестниците — отбелязах.

— Е, във вестниците не бяха разкрити цялостните мащаби на секретната операция. Управлението спечели борбата с Пентагона по въпроса кой отговаря за тези неща. Пентагонът се опитваше, но не съумя достатъчно бързо да реагира на разузнавателните сведения, които му осигурявахме ние. Затова възложиха тази задача на нас. И ние я изпълняваме.

Зачаках го да продължи.

— Така че сега имаме нова директива: никакви повторения на единайсети септември. Край на подлите удари. Възложено ни е да направим каквото е нужно, подчертавам, каквото е нужно, за да

унищожим терористичната инфраструктура: източниците на финансите им, доставчиците им на оръжие, посредниците.

Кимнах.

— И аз ви трябвавам за тази цел.

— Разбира се — почти нетърпеливо потвърди Канезаки и този път бях сигурен, че е възприел навика от Тацу, който винаги произнасяше израза така, все едно едва се е сдържал да не отговори: „По рождение ли си толкова тъп?“

Той отпи глътка кафе.

— Виж, някои от въпросните личности се радват на сериозна политическа закрила. Формално има и американски граждани.

— Формално ли?

Канезаки сви рамене.

— Могат да се определят като вражески бойци.

Затворих очи и поклатих глава.

— Какво има? — попита той.

Усмихнах се.

— Просто си помислих, че целта оправдава средствата.

— Понякога да.

— Тяхната или само вашата цел?

— Хайде да си спестим философските спорове. Въпросът е, че даже след единайсети септември, даже в сегашния климат, ориентиран към безопасността, не можем просто да очистим тези хора. Поне определено не с ракета „Хелфайър“. По-добре е смъртта им да изглежда... нали разбираш, естествена.

— Ако допуснем, че проявя интерес, въпреки че не е така, каква полза ще имам аз?

— Не проявяваш ли интерес? Даваш си труд да се срещнеш с мен, а не проявяваш интерес?

Преди година възражението ми щеше да го смути. Сега контраатакуваше. Браво.

— Не съм си дал труд. Тук съм заради една жена. Когато установих, че работи за теб, се наложи да скъсам с нея. Така че съм тук и имам няколко дни за убиване, преди да се прибера у дома.

Дори да се изненада, че знам за връзката му с Наоми, не го показва. Погледна ме и ме осведоми:

— Някои хора смятат, че Рио е твой дом.

Отвърнах на погледа му и нещо в очите ми го накара да се извърне.

— Ако смяташ да ми хвърляш въдици, Канезаки, губиш си времето. Но ако реша, че усвоените ти в Ленгли книжни опити за манипулация съдържат елемент на заплаха, ще те очистя, преди да имаш възможност да ме помолиш да не го правя.

Усетих, че от него потича страх като ледена вълна. Знаех какво си е представил: как бях строшил врата на неговия бодигард, действие, което трябва да му се беше сторило небрежно като смъкване на цип, за да се изпикаеш. Точно както бях искал да го види той. И да го запомни.

— Парите ще ти дойдат добре — след малко се обади Канезаки.

— Имам си достатъчно — отговорих, което за съжаление не бе вярно.

И двамата се умълчахме. После той се пристраши:

— Виж, няма да се опитвам да те манипулирам. Поне не повече, отколкото очакваш. И определено не те заплашвам. Просто ти казвам, че наистина би могъл да ни помогнеш да постигнем нещо важно и че междуременно можеш да изкараш много пари.

Сподавих усмивката си. Страхотно изпълнение.

— Кажи ми кого и колко — отвърнах. — И тогава ще видим дали има какво да обсъждаме.

Обектът се оказа Белгази. Първият от многото, обясни ми Канезаки, ако проявя интерес. Двеста хиляди долара на глава, доставени по посочен от мен начин, петдесет хиляди предварително, останалите при успешно изпълнение на поръчката. Разходите трябвало да си плащам сам, което свеждало до минимум документите — и документалните следи — принцип, който впоследствие се наложи да променим, като се имаха предвид сумите, нужни ми, за да си осигуря достъп до VIP стаите в „Лишбоа“. Имаше само едно условие: смъртта непременно трябваше да изглежда естествена.

Горе-долу се досещах кое как. Парите бяха достатъчно, за да ме стимулират, но не чак толкова, че да не се изкуша после да го направя пак. Всъщност това бе доста изгодна сделка за тях — приблизително на цената на една-две ракети „Хелфайър“ и много по-евтино от стратегическа ракета. При това всичко си оставаше в тайна.

— Ще си помисля — обещах му. — И докато мисля, плати на Наоми каквото ѝ дължиш.

— Тя не изпълни сделката — поклати глава Канезаки, без да си даде труд да отрече връзката. — Така че няма да ѝ се отвори парашутът.

— Каква беше сделката?

— Трябваше да ни съобщи, ако се свържеш с нея.

Погледнах го.

— Щом тя не ви е съобщила, как...

— Анализ на гласа. Нещо като детектор на лъжата. Използвахме го всеки път, когато ѝ се обаждах. Всеки път я питах дали си се появил и тя отричаше. Последния път апаратът регистрира сериозни признаци на стрес.

— И така си разбрал, че лъже.

— Да. Пратихме хора да я наблюдават. Останалото го знаеш.

Извърнах се и се замислих. Значи ми беше казала истината — не беше ме предала. По дяволите.

А може и да беше и Канезаки просто я защитаваше. Нямахме как да разбера и предполагам, че никога нямаме да узная.

— Въпреки това ѝ плати — казах му.

Той понечи да възрази, но го прекъснах.

— Тя все пак ви е отвела при мен, макар че е станало неволно. Плати ѝ тъпата награда.

— Ще видя какво мога да направя — след малко обеща Канезаки.

За миг се зачудих дали пак не ме баламосва, за да ме накара да си мисля, че съм спечелил нещо. И отново нямаме как да разбера.

— Ще се свържа с теб — казах му. — Ако ѝ платиш, пак ще си поговорим. Иначе няма.

Той кимна.

Помислих си дали да прибавя да я остави на мира, да го заплаша. Но с това само щях да им разкрия, че ме е грижа за нея, и така да направя Наоми по-интересна за тях. Най-добре да не казвам нищо и просто да се отдръпна от момичето.

Навярно в края на краищата можех да ѝ имам доверие. Тази мисъл беше мъчителна. И тъжна.

Нямахме значение. Даже да бе имало някаква възможност за доверие, моите заключения, обвиненията ми я бяха провалили.

Трябваше да се извиня. Ала има неща, които просто не се оправят с „извинявай“, „моля те, прости ми“ или „не биваше да го правя“.

Остави, казах си. Двайсет и петте бона би трябвало да свършат работа.

— А сега ми разкажи за Докс — казах.

Канезаки сви рамене.

— Имах нужда от човек, когото познаваш, за да се увериш, че програмата и ползата от нея са реални. Ако не беше миналото ти, изобщо нямаше да си чувал за него.

— Има ли други?

Той ме погледна над очилата си. Изражението му казваше: Знаеш, че не бива да задаваш такива въпроси. Не извърнах очи.

След малко Канезаки отново сви рамене.

— Ще ти кажа само, че хора като вас с Докс са рядкост. А и той не може да действа на някои места като теб. В Азия, например. Освен това методите му не са толкова деликатни, което означава, че не е подходящ за всяка работа. Разбираш ли?

Оставихме нещата така. Той ми даде адреса на сигурен чатрум. След няколко дни му се обадох на японския му мобифон. Беше се върнал в Токио. Каза ми, че Наоми е получила парите.

Позвъних и в „Сценариум“ от уличен телефон. В клуба бе шумно.

— Не исках тия проклети пари — отвърна тя. — Можех да ги спечеля, но не го сторих.

— Наоми... — започнах. Не знаех как да продължа. Но всъщност нямаше значение. Тя вече бе затворила.

Дълго зяха телефона, като че ли апаратът някак си ме беше предал. После оставих слушалката. Автоматично я избърсах. Тръгнах си.

Отидох в едно интернет кафе и написах писмо. Кратко писмо. Съществената част бе номерът на една офшорна банкова сметка, на която да преведат петдесетте хиляди аванс.

Чух смях и се озърнах. Някакви хлапета на съседния терминал играеха в мрежа.

За миг се запитах как се бях забъркал отново.

Зачудих се дали Тацу не е имал предвид тъкмо това, когато ми каза, че не мога да се оттегля. Че неизбежно ще провалям всяка поредна възможност.

„Не ще престанем да пътешествуваме — беше писал един поет. — И краят на цялото ни скитане ще е да стигнем там, откъдето сме започнали, и да познаем мястото за пръв път.“

Колко невероятно потискащо, по дяволите!

4.

След като напуснах апартамента на Белгази, си направих дълга самотна разходка край морето. Искях да помисля за случилото се, за това какво да правя после.

Дилайла. Коя беше тя? Как щеше да се отрази на моята операция нейното присъствие? Същите въпроси, естествено, щеше да си задава за мен и тя.

От поведението ѝ заключих, че има специална подготовка. Следователно бе по-вероятно да работи в някоя организация, отколкото да е на солова акция. Бях наясно въпреки привидността, че не е приятелка на Белгази. Беше с него, защото искаше нещо, някаква информация, която той съхраняваше — или поне тя си мислеше, че съхранява — в лаптопа си, обаче още не бе успяла да се добере до нея.

Замислих се. Като ми помогна да избягам от апартамента, Дилайла се беше съюзила, поне временно, с мен. Имахме обща тайна. Тази тайна можеше да се превърне в основа за сътрудничество, ако интересите ни съвпадаха в достатъчна степен.

Но също така тя имаше основания да ме вижда като заплаха. Бяха останали доказателства за действията ѝ срещу Белгази — многофункционалният ѝ мобифон и бут логът на лаптопа. Можеше всеки да ги открие, ако знаеше къде да търси, разбира се. В случай че го насочеше някой като мен, например.

Разбирах, че тези потенциални улики ѝ дават мотив да иска да ме отстрани от пътя си. Това „отстраняване“ можеше да вземе най-разнообразни форми, естествено, обаче нито една от тях нямаше да е особено привлекателна от моя гледна точка.

И все пак, нямаше да е логично Дилайла да пристъпи към прекалено агресивни действия, без първо да се опита да научи повече. Ако ми се беше сторила глупава или неопитна, може би щях да си направя друго заключение. Ала тя явно бе в играта от доста време и умът ѝ сечеше. Реших, че мога да очаквам да разиграе нещата както трябва.

Усмихнах се. Искаш да кажеш, както би ги разиграл ти. Да, това сигурно бе вярно.

Дилайла щеше да стигне до подобен извод за мен — *mutatis mutandis*^[1], както биха казали адвокатите.

Следователно рискът от срещата не изглеждаше голям. Нещо повече, ако я избегнех и пропуснех възможността да се сдобия с още сведения, операцията „Белгази“ щеше да се затрудни и да стане още по-опасна. След много колебания реших да отида в казиното на „Мандарин“.

Обадих се на Канезаки по мобифона. Беше късно, но той отговори още на първото извънмяване.

— Аз съм — осведомих го.

— Случайно ли е, или просто ти доставя удоволствие да ми звъниш посред нощ?

— Този път и двете.

— Какво искаш?

— Информация, Всички възможни сведения за една жена, на която се натъкнах, въпреки че не мога да ти дам много данни, с които да започнеш. Представя се като Дилайла, сигурно има и други псевдоними. Мисля, че е европейка, но не съм сигурен от каква националност. Висока, руса, поразително красива.

— Тази информация за операцията ли ти трябва, или се опитваш да я сваляш?

Може би си мислеше, че такива приказки ще са от полза за „другарството“ ни. Или че ще ни поставят на равна нога. И в двата случая не ми пукаше.

— Освен това тя живее с нашия приятел — прибавих.

— Не ми даваш кой знае какво, с което да започна.

— Ехо ли има по линията? — попитах, като снижих глас.

В последно време се беше научил да набляга на сложността на всяка задача, която му се поставеше, за да изиграе по-добре ролята на героя, когато впоследствие я изпълнеше. И се престараваше като дете, научило нова дума, което непрестанно търси повод да я произнесе.

Последва пауза, която намерих за задоволителна.

— Просто искам да кажа, че може би ще е трудно да открия нещо полезно с данните, които ми даде — заяви накрая Канезаки.

— Не ме интересува колко трудно може да бъде. Имам нужда от тази информация. Може ли да я получа или не?

Последва нова пауза и си представих как почервения в отсрещния край на линията. Хубаво. Канезаки явно бе останал с впечатлението, че работя за него. Макар да предполагах, че такова недоразумение често спохожда новоизпечените тайни агенти, не ми харесваше да се отнася до мен. Щеше да му е от полза от време на време да му се припомня, че работя за себе си. Че той е сценичен работник, а не от актьорите.

Чух далечен мъжки глас, приглушен, но ясен:

— Джон е, нали? Дай да приказвам с него!

Божичко! Познавах този изговор. Докс.

Размениха се реплики, които не успях да разбера, последвани от прациене и трополене. После в слушалката изкънтя веселият глас на Докс.

— Ей, приятел, като че ли добре се забавляваш там! За блондинка ли става дума или за брюнетка? Да не е азиатка? Обожавам ги тия азиатки!

Трябва да беше грабнал слушалката, въпреки възраженията на Канезаки. Никой не уважава тайните агенти.

— Какво правиш там? — пряко волята си попитах.

— А, нали знаеш, просто се срещам със свръзката си. Обсъждаме едно-друго. Ами ти? Сигурно си решил да се възползваш от великодушието на Чичо Сам. Браво и успех с лошите.

— Нещо против да му върнеш телефона?

— Добре де, добре, няма нужда да ми се репчиш. Исках само да ти кажа здрасти и добре дошъл на борда.

— Много мило от твоя страна.

Последва пауза, после отново чух гласа на Канезаки.

— Ало.

— Като че ли се сваляш с някого, а? — не успях да се въздържа.

— Не бих го нарекъл така — мрачно отвърна той.

Подсмигнах се.

— Сигурно, ако не си имал съкилийник на име Буба.

Това го накара да се засмее. Добре. Исках да разбере кой командва парада, но нямах желание да го унижавам прекалено.

Неговото доброжелателство, наивното му чувство за справедливост можеха да ми потрябват и не биваше излишно да се лишавам от тях.

— Ще проверя чатрума — казах му. — Ако откриеш нещо за жената, просто ми го напиши.

— Ясно.

Помълчах, после прибавих:

— Благодаря.

— Не го прави на въпрос — отвърна Канезаки и ми се стори, че се усмихва.

Към шест часа на другата вечер се отбих в казиното на „Мандарин“. Дилайла беше казала осем, но аз обичам да ходя на срещи рано. Така избягвам изненадите.

Влязох откъм улицата — за момента предпочитах да избягвам хотела. Кейко я нямаше, обаче исках да сведа до минимум вероятността да се натъкна на нея, когато се прибира или излиза. Качих се с ескалатора, любезно кимнах на охраната и влязох вътре.

Залата бе голяма и почти пуста. Щеше да се напълни по-късно вечерта. Засега имаше само няколко самотни души, които сякаш потъваха в празното пространство — играеха безрадостно, безсистемно, като че ли бяха търсили нещо по-весело, ала вместо това бяха заседнали там.

Веднага забелязах Дилайла. Тя беше една от неколцината на единствената маса за бакара в залата, а и всички други наоколо бяха азиатци. Носеше обикновен тоалет — черни панталони и горнище без ръкави. Косата ѝ бе отметната назад и не забелязах грим или бижута. Ако се опитваше да си придаде по-скромен вид обаче, не беше постигнала особено голям успех.

Проверих обичайните горещи точки и не видях нищо, което да ме обезпокои. До този момент преценката ми, че засега тя няма да направи нищо прибързано, изглеждаше вярна, ала още бе прекалено рано, за да съм сигурен. В края на краищата, казиното, с неговите камери, пазачи и други мерки за охрана, беше неподходящо място за засада. Ударът, ако такъв изобщо бе планиран, щеше да дойде по-късно.

Купих шепа чипове и се настаних до нея.

— Рано е за бакара — отбелязах, като имах предвид, че е рано за срещата ни, но се опитвах да говоря мъгливо, в случай че някой наоколо знае английски.

— Явно и за двамата е така — отвърна Дилайла и заложи на играещия срещу банката. После ме погледна косо.

Усмивнах се и зложих на банката.

— Мразя да закъснявам. Тогава всичко вече е пълно и шансовете са неизгодни.

Тя отвърна на усмивката ми и за пръв път успях да се вгледам в очите ѝ. Бяха тъмносини, почти кобалтови, и сякаш не само наблюдаваха, но и преценяваха, излъчваха интелигентност и дори чувство за хумор.

— Да, по-рано е по-добре — съгласи се Дилайла. — И най-хубавото е, че не всички го разбират. Иначе би било невъзможно да изпревариш навалицата.

Отбелязах, че макар и с акцент, говори страхотен английски. Беше го научила в достатъчно ранна възраст, за да усвои фразеологизмите, но все пак не толкова малка, че да няма акцент.

Банката раздаде картите.

— Изглежда само ние разбираме предимството на ранното идване — казах аз.

Тя проследи погледа ми, после пак се вторачи в мен.

— Да се надяваме.

Крупиято обърна картите. Дилайла спечели, аз изгубих.

Тя събра чиповете си, без да ме поглежда, но не се опита да скрие усмивката си.

Исках да я заведа някъде, където можем да поговорим. Казиното не беше лошо за начало, защото ни предлагаше сравнително безопасно и неутрално място за среща. Освен това осигуряваше автоматично прикритие: ако някой, Белгази например, ни видеше там, присъствието ни заедно щеше да изглежда случайно, все едно сме дошли поотделно за няколко игри на карти или зарове. Ъглова маса в бар, сенчеста пейка в парка или разходка по пристанището — нито едно от тези места не даваше такива предимства. Обаче на масата за бакара нямаше да стигнем доникъде. Пък и губех цари.

— Мислех да ида някъде да пийна — казах. — Ще дойдеш лис мен?

Дилайла ме погледна, после отвърна:

— Естествено.

Излязохме на улицата.

— Не в бара на хотела — прошепна тя, още щом се отдалечихме от неколцината посетители на казиното. — Ще вземем такси и ще отидем някъде другаде. Няма голяма вероятност да се появи някой мой познат, но за всеки случай, срещнали сме се в казиното на „Мандарин“. Доскучало ни е. Аз съм споменала, че ще опитам в „Лишбоа“. Ти си попитал дали имам нещо против заедно да вземем такси. Съгласен?

Бях впечатлен, макар и не изненадан. Явно имаше навик да мисли оперативно и беше колкото енергична, толкова и делова. Вече бях стигнал до извода, че е получила специална подготовка. Сега прибавих вероятен минимум от няколко години опит.

— Съгласен — отвърнах.

Упътних шофьора към „Опариум Кафе“, място, което бях открил близо до новия културен център „Макао“ на Авенида Байа Нова, докато чаках Белгази и опознавах града. На първия етаж потискащо шумен оркестър свиреше някакъв вид ейсид фънк и шайка оглушали тийнейджъри се друсаха в ритъма. На такова място едва ли можеш да се натъкнеш на някой, непознаващ квартала, особено човек, чийто вкус не се задоволява с нещо по-малко от апартамент в „Мандарин Ориентал“.

Качихме се горе, където беше по-тъмно и тихо, избрахме си ъглова маса и седнахме на огромните и меки платнени фотьойли. Имаше и диванчета, тук-там заети от двойки, някои от които се прегръщаха, отчасти скрити в сенките. Хубава сервитьорка португалка ни донесе менюта, написани на китайски и португалски. Дилайла се усмихна.

— Ще поръчам каквото и ти.

На слабата светлина очите ѝ изглеждаха по-скоро сиви, отколкото сини. Харесваше ми как осветлението смекчава чертите ѝ и прави погледа и усмивката ѝ съблазнително двусмислени.

Прегледах менюто и видях, че не предлагат от малцовото уиски, което си струва да се пие, затова поръчах и за двамата кайпириня — от неотдавнашния си опит знаех, че тази напитка е превъзходна за тропическия зной.

Сервитърката се отдалечи. Двамата се умълчахме. После Дилайла се наведе към мен и ме погледна в очите.

— Е? Искаш ли да ми дадеш нещо?

Отговорих на погледа ѝ. Защо ли въпросът звучеше двусмислено? Тя бе привлекателна, разбира се, дори повече от привлекателна, но имаше и още нещо. Взираше се в мен с някакво самоуверено сексуално одобрение. Като че ли ме виждаше точно така, както можех да се надявам да ме види красива жена.

И го правеше да изглежда адски естествено, реално. Трябваше да внимавам.

— Какво например? — Бях любопитен да видя реакцията ѝ, ако ѝ отговоря в същия стил.

— Нужно ли е да бъда по-ясна? — попита Дилайла, отново двусмислено.

Зачудих се какъв отговор очаква. Тъй като знаех за нейния мобифон и компютърния бут лог, ме смяташе за потенциална опасност. И сигурно очакваше да се опитам да използвам записа, да размахвам неговото съществуване пред лицето ѝ като начин да се защитя. Реших да я изненадам.

— Номерът със записа беше блъф — осведомих я. — Струва ми се, че си се досетила. Беше ме страх, че без подобна заплаха можеше да рискуваш да събудиш Белгази.

Тя се замисли.

— Не те ли безпокои, че без него бих могла да рискувам с нещо друго?

Свих рамене.

— Безпокой ме, естествено.

— Тогава защо ми казваш?

Погледнах я.

— Аз не представлявам опасност за теб.

Дилайла повдигна вежди.

— Какво е това, нещо като куче, което си показва корема ли?

Усмихнах се.

— Е, аз вече съм виждал твоя.

Тя също се усмихна.

— Да, така е.

Усмивката остана дълго в очите ѝ и усетих, че нещо там долу се разшава. Възприх се: Не бъди глупав. Тя така води играта и кара хората да ѝ се доверят.

— Е, значи не си ме заснел — след малко подхвана Дилайла. Все още се взираше в очите ми. — Какво следва тогава?

Шаването се усилваше. Щеше да е най-добре, ако просто можех да откача тая пущина и да я оставя в шкафа за вечерта.

Обаче виждах и не толкова краен начин да се защитя. За момент се замислих за върволиците други мъже, с които сигурно си бе играла преди мен, поредния глупак, оставил се да го водят за носа и да го манипулират. Това ме ядоса — тъкмо от гняв имах нужда. Защото прекъсна неизбежната ми механична реакция и ми върна част от желаното излъчване.

— Дилайла, хайде да прекратим с глупостите — тихо ѝ казах, като я оставих да види студенината в очите ми. — Не съм тук да флиртувам с теб. Вероятно бихме могли да си помогнем един на друг. Но не и ако продължаваш да се опитваш да ме въртиш на пръста си, все едно съм някакво си умопобъркано от тестостерон четиринайсетгодишно хлапе, а ти си моята дама на бала в училище. Става ли?

Тя се усмихна и вирна глава — и естествено, позата само я направи още по-привлекателна.

— Защо ще се опитвам да те въртя на пръста си?

Искаше ми се да я извадя от тази ѝ роля, от зоната, в която се чувстваше в свои води. Досега не бях успял.

— Защото много те бива в това, а хората обичат да правят нещата, за които ги бива — отвърнах, без да откъсвам поглед от нея. — По дяволите, ако давах „Оскар“ за такова нещо, ти щеше да получиш награда за най-добра женска роля.

Очите ѝ се поприсвиха за миг, ала иначе запази самообладание. Все пак ми се струваше, че вървя във върнатата посока.

— Явно имаш доста лошо мнение за себе си — заяви Дилайла.

Усмихнах се, защото донякъде очаквах подобна реплика. Повечето мъже не биха направили нищо, което да намали предполагаемите им шансове да вкарат такава разкошна мацка в леглото. Би ги ужасила дори мисълта, че нещо случайно може да засенчи временното сияние на сексуалните ласкателства на красива

жена, за да не бъдат изобличени като фарс всички ония томителни погледи, да не бъде разрушена вечно паянтовата фасада на ненаситното мъжко самолюбие. Дилайла познаваше тази динамика. Преди малко изрично го беше признала, дори се бе позовала на нея.

— Всъщност имам доста добро мнение за себе си — възразих. — Обаче виждам как водиш за носа Белгази, а той е по-интелигентен от повечето мъже. Оценявам на какво си способна, но искам да престанеш да играеш с мен. Ако изобщо можеш да престанеш, естествено. Може би играеш тази игра толкова отдавна, че не си способна да се владееш?

За пръв път видях пукнатина в ненакърнимото ѝ досега хладнокръвие. Едва забележимо отдръпна глава, движение, което приличаше на потреперване, и зениците ѝ се разшириха, което ми подсказа, че е получила известен прилив на адреналин.

— Тогава какво искаш? — след малко попита Дилайла.

Изражението ѝ не се промени, обаче очите ѝ излъчваха гняв и позата ѝ бе по-вдървена, отколкото допреди миг. В погледа ѝ се криеше опасност. Разбрах, че за пръв път виждам човека зад маската, че за пръв път имам възможност да зърна нещо повече от онова, което тя искаше да ми покаже.

И най-невероятното беше, че така бе още по-привлекателна. Така те поразява истинската хубост на жена, след като е свалила грима си, който само я скрива, като гейша, още по-прекрасна, след като се е избавила от ритуалния си бял макиаж.

— Същото като теб — отвърнах. — Искам да не си пречим взаимно, докато си вършим работата, за да не бъдем убити междуременно.

— И каква работа имаме да вършим?

Усмигнах се.

— Виж, въпросът е деликатен, нали?

— Много — изражението ѝ бе някъде по средата между „бясна съм и се опитвам да не го покажа“ и нещо сдържано и неразгадаемо. Знаех, че думите ми са я разтърсили, макар да не бях сигурен точно кой нерв съм успял да докосна, ѝ се възхитих колко бързо се взе в ръце.

— Хайде да започнем с това, което вече знаем — предложих. — Ти искаш някаква информация от компютъра на Белгази.

Дилайла повдигна вежди, ала не отговори. Весели искрици заиграха в очите ѝ.

— Обаче още не си успяла да я вземеш — продължих. — Белгази постоянно ходи с лаптопа си. Когато накрая се добра до него, не успя да преодолееш паролата.

— Можем да поговорим и за още някои неща, които са ни известни — рече тя.

— Какви например?

— Например, какво искаш ти от Белгази?

Свих рамене.

— Аз имам друга работа с него. Съдържанието на лаптопа му не ме интересува.

— Да, явно не се интересуваш от лаптопа му. Повече се интересуваш от него.

Не отговорих. Нямах да спечеля нищо, като потвърждавам проницателните ѝ предположения.

— Той беше в безсъзнание. Безпомощен. Задахох си въпроса защо си тръгна, без да довършиш онова, за което си дошъл.

— Не знаеш за какво съм дошъл — възразих, въпреки че се бе досетила, естествено.

— Ти ме повали на земята и видя, че нямам оръжие — не откъсваше очи от мен Дилайла. — По никакъв начин не можех да ти попреча. Знаеш го. Обаче ти не го направи.

Свих рамене, като продължавах да мисля как да се откача от нея.

— Може да не съм искал да нараня гола жена.

Тя поклати глава.

— Познавам неколцина сурови мъже, които могат да действат без угризения. Този тип ми е известен.

— Не очаквах да се прибереш. Стресна ме.

Дилайла се усмихна и разбрах, че не мога да променя преценката ѝ.

— Възможно е. А може би твоята „работа“ с Белгази трябва да се свърши... предпазливо. Никой да не се досети, че изобщо е била свършена някаква работа. И не си можел да го направиш пред свидетел.

Не бях очаквал да проследи тази логична нишка. Обикновено ме бива да се поставям на чуждо място и да предвиждам чужди ходове.

Обаче тя явно ме бе надиграла. Беше време да се опитам да си върна инициативата, да си дам време да помисля.

— Странно, и аз си задавам някои от същите въпроси за теб — отвърнах. — Например, защо ти или твоите хора просто не вземете лаптопа и не избягате.

Дилайла се усмихна едва забележимо, може би признавайки правотата ми.

— Ще се опитам да позная — продължих. — Ако разбере, че информацията в компютъра му е известна, Белгази ще вземе мерки. Не, не, не е точно така. Защото, ако те смущаваше единствено Белгази, просто сама щеше да го приспиш и спокойно да вземеш чантата. Значи не само той може да вземе мерки, ако се разкрие, че е бърникано в лаптопа. Има и други, хора или организации, зависещи от информацията, до която се опитваш да се добереш. И когато го постигнеш, те не бива да узнаят. Нали така? Може би не само моите действия трябва да бъдат „предпазливи“.

Тя леко наведе глава, като че ли най-последен съм започнал да разказвам нещо интересно.

— Да. Да, лесно е да откраднеш. Но да откраднеш, без жертвата да разбере, че е ограбена, това е друго нещо.

Сервитърката ни донесе кайпириня в заскрежени чаши и се оттегли. Дилайла надигна своята и жадно отпи.

— Също като теб — продължи тя. — Лесно е да убиеш. Но не и да убиеш така, че да не изглежда като убийство. Такова нещо изисква известна... артистичност.

Изборът ѝ на думи ми се струваше малко механичен, както можеше да се очаква от човек, научил английски по-късно през живота си. Кражбата беше „това“. Убийството — „такова нещо“. Едното бе нейното, другото — моето. Тия словесни податки едва ли бяха съзнателни. Приех ги като второстепенни признаци, че моето заключение за целта ѝ е вярно.

Няколко секунди помълчахме, като обмисляхме думите на другия и анализирахме ситуацията.

— Изглежда, че с теб сме в огледално положение накрая наруши тишината тя. — Навярно бихме могли да си помогнем един на друг.

— Не съм сигурен, че те разбирам — отвърнах, макар да ми се струваше, че знам какво иска да каже.

Дилайла сви рамене.

— Твоето присъствие ме затруднява да си свърша работата. Моето присъствие те затруднява да свършиш своята. Огледално положение.

— Твоите огледала може да са малко криви — отпих глътка кайпириня. — Ако с теб се случи нещо, Белгази ще се уплаши. Или пък неговата смърт може да не изглежда естествена. Обаче ако с мен се случи нещо...

На лицето ѝ грейна широка усмивка ѝ това ми напомни за Тацу — той се усмихваше така, когато се радваше, че съм направил някаква връзка, която е очаквал да не е по силите ми да проумея. Разбирах, че Дилайла е напълно наясно за тази грешка в нейната „огледална“ теория.

— Да, вярно е — потвърди тя. — Моите хора ми посочиха същото, когато обсъждахме ситуацията. Някои искаха да пратят група и да те премахнат.

— Ти предупреди ли ги, че трябва да чакат на опашка?

Дилайла се засмя.

— Казах им, че смятам такива враждебни действия за грешка. Видях как огледа залата, когато влезе в казиното. Виждам как ловко си пазиш гърба. Даже тази маса — избра я, защото е в ъгъла. За да седнеш с гръб към стената.

— Ти също.

— Знаеш, че нямаше да ти позволя да ме сложиш с гръб към стълбището, особено след като ти си избрал мястото. Това е компромис.

— Вярно.

— Така или иначе, ти излъчваш опитност и вещина, макар да смятам, че напълно си в състояние да ги криеш. Казах на моите хора, че отстраняването ти няма да е лесно и сигурно ще бъде свързано с досадна каша. Каша, която ще предупреди Белгази, че нещо не е наред. Той има изключително остър инстинкт, както струва ми се знаеш. Съмнявам се, че някой се е приближавал до него повече от теб.

— Само ти.

Дилайла се усмихна и отново видях образа на прелъстителка в очите ѝ.

— Аз разполагам със средства, които ти не притежаваш — тя отпи глътка кайпириня. — Затова смятам, че е уместно да характеризирам положението ни като „огледално“.

— Добре. Какво предлагаш?

Блондинката сви рамене.

— Казах на моите хора, че няма да постъпим правилно, ако тръгнем срещу теб, въпреки че не можем да изключим този вариант, ако се държиш неразумно. Ако не ни оставиш друг избор.

Погледнах я и отново я оставих да види студенината.

— Съмнявам се, че твоите хора са успели да открият нещо за мен, но ако е така, сигурно са ти казали, че реагирам зле на заплахи — осведомих я. — Даже безразсъдно.

— Не те заплашвам.

— Убеди ме в това.

— Виж, ти знаеш какво искаме от Белгази. И ние сме наясно какво искаш ти. Потрай няколко дни. Остави ме да взема каквото ми трябва. Когато съм готова, мога да ти осигуря достъп.

— Аз вече имам достъп.

Дилайла поклати глава.

— Това беше шанс едно на милион. Ти или някой друг трябва да сте му сложили нещо в храната или напитките. Ако пак му се случи, той ще разбере, че нещо не е наред. И ще реагира съответно, ще затегне защитата си. Освен това Белгази пътува много. Проследил си го тук, да, но убеден ли си, че ще проследиш и следващия му ход?

Тя отново отпи глътка кайпириня.

— Ала ако си сътрудничим, ще разполагаш с вътрешен човек. След като получим каквото ни трябва, няма да ни е грижа какво ще се случи с него.

Замислих се за момент. Съзрях нещо очевидно, нещо, което жената избягваше да представи като възможност. Реших да проверя.

— Имам по-добра идея — заявих. — Помогни ми да се доближа до него и аз ще свърша това, за което съм дошъл. След това можеш да вземеш лаптопа му.

Дилайла поклати глава.

— Не става.

— Защо?

Повторно поклащане на глава.

— Просто не става. Не мога да ти кажа защо. Трябва да го направим както предлагам аз. Дай ми малко време и после ще ти помогна.

Точно както си го мислех. Информацията в компютъра на Белгази щеше да изгуби стойността си, ако той умреше, преди Дилайла да я вземе.

Погледнах я.

— Дори да имах нужда от твоята помощ, а аз нямам, защо да ти имам доверие? След като вземеш каквото искаш от компютъра, просто ще си отидеш.

Тя сви рамене.

— Но това ще стане в най-лошия за теб случай, нали? Изчакваш няколко дни и аз ти се махам от пътя. В най-добрия случай ще остана, за да ти помогна. Ще ти кажа и защо можеш да ми вярваш. За нас ще е от голяма полза, след като вземем каквото ни трябва от компютъра му, Белгази да умре от естествена смърт. А не от... насилствена.

— Трябва да си напълно убедена, че мога да го постигна.

Дилайла отново сви рамене.

— Поведението ти в апартамента ми показва, че възнамеряваш да го извършиш така. И ако си онзи, за когото те мислим, убедени сме, че си в състояние да го постигнеш.

Повдигнах вежди.

— Прав си, накарах моите хора да те проверят — продължи тя. — Нямах много данни, от които да започнат: азиатец, петдесетинагодишен, английски с американски акцент, добър в близкия ръкопашен бой и тайното проникване, много хладнокръвен в напрегнати ситуации.

— Звучи като нещо, което можеш да прочетеш в обикновена автобиография — отбелязах.

Дилайла не обърна внимание на думите ми.

— Освен това, намеренията ти сигурно са да приспиш Белгази по начин, който да изглежда естествен.

— Някакъв отговор? — меко попитах.

— Не открихме нищо в архива си, но се натъкнахме на някои интересни сведения от публични източници, главно от списание „Форбс“. Серия статии от репортер на име Франклин Булфинч, починал не много отдавна в Токио. В публикациите му се правеше

предположението, че в Япония действа наемен убиец, който е майстор да придава на убийствата вид на естествена смърт — тя замълча за миг, без да откъсва поглед от мен. — Мисля, че си имаме работа с този човек.

Които и да бяха, биваше си ги, несъмнено. Допадна ми как са използвали публичните източници. Типичните разузнавателни служби страдат от предразсъдъка, че ако нещо не носи клеймо „Строго секретно“ и не е завряно сред бледоморавите папки на службата, не си струва да се разглежда. Имал съм достъп до някои засекретени информации, както и до статиите на хора като Булфинч от целия свят. Смятам, че шпионите ще научат повече, като четат „Форбс“ и „Икономист“, отколкото журналистите от тия списания, ако получат достъп до „разузнавателните сводки“.

— За колко време става дума? — попитах.

— Не много. Два дни, може би три.

— Откъде знаеш?

— Не мога да ти кажа. Но е вярно — Дилайла отпи глътка кайпириня. — Просто ми се довери.

Засмях се.

Тя отметна глава в престолено възмущение.

— Но аз ти повярвах! Пуснах те от апартамента му, нали?

— Защото си мислеше, че имам запис. Това не е доверие, това е принуда.

Дилайла се усмихна и в очите ѝ отново засия свойственото ѝ чувство за хумор.

— Имаш нужда от мен, за да се добереш до Белгази, не можеш да го направиш, докато аз съм на пътя ти. Това означава, че ще трябва да ми се довериш. Защо да използваме грозна дума като „принуда“?

Пак се засмях. Имаше право. Не ми оставаха много приятни алтернативи. Щях да опитам да ѝ се „доверя“.

Тъй като преките контакти щяха да бъдат недопустимо опасни, ние се уговорихме, ако се наложи да я видя, да залепя малък цветен стикер под бутоните на асансьорите на четвъртия етаж в „Ориентал“. Бях видял стикерите в местния магазин за канцеларски стоки. Разположението на асансьорите щеше да ми позволи незабелязано да оставя знака, а Дилайла би могла да проверява по няколко пъти дневно, без да се държи неестествено. Самият знак щеше да е толкова

малък и дискретно поставен, че никой нямаше да го забележи, ако не знаеше какво да търси. Тя щеше да постъпи по същия начин, ако поискаше да ме види. Срещата щеше да стане в казиното на „Мандарин Ориентал“, по вечерно време, когато Белгази обичаше да играе в „Лишбоа“.

— Не виждам откъде Белгази може да научи, че заедно сме излезли от казиното тази вечер — каза Дилайла. — Но за всеки случай ще използваме версията, за която отначало се уговорихме: че съм отивала в „Лишбоа“ и ти си предложил да вземем заедно такси. Такситата по цяла вечер чакат на опашка пред „Ориентал“, така че даже да поиска, той няма да успее да провери версията.

— Навсякъде в казиното на „Лишбоа“ има камери — отбелязах. Искях да видя с колко хода напред мисли тя. — Записът тая вечер няма да показва, че си била там.

— Знам. Но Белгази няма достъп до записите. Ако пък имаше, щях да му кажа, че съм искала да се избавя от теб, защото ми се е сторило, че проявяваш прекалено голям интерес, затова съм отишла на пазар в хотелската аркада. Там няма камери.

— Ами аз? — попитах, макар вече да знаех отговора, просто се наслаждавах на нейната прецизност.

Дилайла сви рамене.

— Ти си азиатец, много по-трудно е да те различи човек в тълпата, затова няма да може да се каже със сигурност дали не си бил там тази вечер. А дори да можеше, откъде да знам защо си се отказал да влезеш вътре? Може изобщо да не си искал да ходиш в „Лишбоа“, а само да си се опитвал да ме сваляш. Може да си се обезкуражил, след като съм те зарязала, и да си си тръгнал.

Отпих голяма глътка от чашата си.

— Което също ще обясни защо не се поздравяваме, когато се разминаваме случайно, да речем, във фоайето на „Мандарин“. Обикновено хората, които са играли на една и съща маса за бакара и после са пътували заедно с такси, не се държат като непознати.

Тя се усмихна, очевидно доволна, че вървя в крак с нея.

— Може резултатът от нашата среща да те е разочаровал и да се цупиш.

— Може. Но не разчитай на това. Дори когато нещо има логично обяснение, хората не се сещат за него, а веднага се нахвърлят на най-

лошото заключение.

— Естествено. Но пък има много голяма вероятност никой да не ни е забелязал, пък и никого не го е грижа. Останалото е просто за подсигуряване.

Кимнах впечатлен. Знаех, че нейните обяснения стигат още по-надълбоко и обхващат още по-далечни възможности. Белгази научава, че е била видяна в тоя бар с мен; тя му казва, че ѝ е било скучно, защото го нямало твърде дълго. Когато съм я поканил, тя се съгласила, после се отказала. Излъгала го, защото не искала той да ревнува или да си помисли нещо лошо за нея. Признанието на по-дребна простъпка скрива извършването на истинското престъпление.

Да, биваше си я. Отдавна не се бях натъквал на толкова опитен играч.

— Аз ще си тръгна първа — изправи се Дилайла.

Нямаше нужда от обяснение. Не биваше да ни виждат заедно. Тя понечи да отвори чантичката си.

— Върви, аз ще се погрижа за сметката — спрях я.

Дилайла повдигна вежди.

— Нашата първа среща? — каза го с чувство за хумор, без да се прави на кокетка.

Усмихнах ѝ се.

— Е, може би в края на краищата е по-добре ти да платиш. Не искам да оставаш с погрешно впечатление.

Тя ме изгледа вторачено, като че ли се чудеше дали да прибави нещо. После обаче само се усмихна, обърна се и си тръгна. Представих си как проверява улицата през прозорците на долния етаж, преди да излезе навън.

Допих кайпиринята. Двойките на диванчетата продължаваха да се натискат и тихият им смях едва достигаше до мен, заглушаван от музиката отдолу.

Платих сметката и си тръгнах. Зачудих се дали Кейко ще ме чака в стаята.

Колкото и да беше странно, надявах се отговорът да е „не“.

---

[1] С необходимите поправки (лат.). — Б.пр. ↑

5.

С Кейко прекарахме следващите два дни като обикновени туристи. Посетихме островите Колоане и Тайпа. Качихме се на върха на кулата в Макао. Обиколихме португалските черкви и националните музеи. Играхме в Плаващото казино. Стори ми се, че Кейко се забавлява, но беше професионалистка и не можех да бъда сигурен. За мен всичко това бе просто чакане.

Установих, че ми се иска да не се е налагало да използвам Кейко за прикритие. Тя беше мило момиче, обаче колкото и да се наслаждавах на тялото ѝ, компанията ѝ започваше да ми омръзва. Нещо повече, Белгази и Дилайла знаеха, че съм отседнал в „Мандарин“, и това не ми харесваше. Рискът бе приемлив, естествено: Белгази не подозираше, че представлявам опасност, а Дилайла имаше основание да не прави нищо срещу мен, поне за момента. Този риск беше и необходим: ако Белгази отнякъде научеше, че съм напуснал хотела, но пак ме видеше в Макао, това щеше да му се стори странно и подозрително. Бях свикнал с такива противоречия, затова трябваше да съм нащрек и просто да наблюдавам обстановката още по-бдително.

На два пъти отидохме с турбоджет ферибота до Хонконг. Дадох на Кейко пари да се поразвихри в многобройните бутици на острова, малка компенсация заради моето отчуждение. Докато тя пазаруваше, аз обикалях, наблюдавах, имитирах, упражнявах хонконгската си самоличност, която ми помагаше да се слея със средата там и в Макао: походката, позата, дрехите, изражението. Купих си очила без рецепта, без рамки, лъскав модел, който можеше да се види навсякъде в Хонконг и съвсем рядко в Япония. Взех си едно от ония практични куфарчета, които толкова много хонконгски мъже като че ли постоянно носят със себе си, проява на местната култура, струва ми се, изразяваща се във вечна готовност за бизнес. Купих си дрехи в местни магазини. Бях убеден, че стига да не си отварям устата, никой няма да ме отличи от местното население.

В началото на втората ни хонконгска екскурзия забелязах арабин, който висеше във фойето на „Мандарин Ориентал“. Беше нов, не от

телохранителите на Белгази. Регистрирах присъствието и местоположението му, но естествено, не дадох знак, че изобщо съм го мярнал. Той обаче не прояви подобна дискретност. В мига, в който погледът ми се плъзна по лицето му, видях, че напрегнато, почти съсредоточено ме наблюдава. Както човек би могъл да зяпа някого, за когото не е съвсем сигурен, че е известна личност, за да не се изложи, искайки му автограф. В моя свят това изражение най-често се вижда на лицето на „часовоя“, който се взира през предното стъкло на кола, минаваща през неговия пост — с намръщено чело, втренчен поглед, леко кимаща глава в неволно отражение на радостта от разпознаването, — след което съобщава по радиостанцията на своите събратя на петдесет метра оттам, че е време да пристъпят към похищението, да открият огън с калашниците си или да взривят бомбата, която са доставили на пътя.

Вероятно осигуряваше обща охрана на Белгази. Наблюдаваше хората, които влизат и излизат от хотела, следеше за нещо необичайно, някой подозрителен.

Инстинктът ми обаче подсказваше друго. А аз вярвам най-много на инстинкта си.

Дилайла, казах си. В стомаха ми се надигна огнен гняв. Не ме прецакват често, обаче тя ме беше преметнала. Бе ме подмамила да си мисля, че интересите ни съвпадат.

Само че те наистина съвпадаха, това беше самата истина. Обясненията ѝ бяха логични. Поемаше излишен риск, като тръгваше срещу мен, вместо да ми се довери, че ще я изчакам, както ѝ бях обещал. Но даже да бе решила да поеме риска, дали би го направила толкова очевидно. Неазиатец, застанал във фойето на хотела, присвиващ очи и разтреперан от вълнение при моята поява? Не беше от нейната класа. А нея я биваше и тя си го знаеше. Нямах да използва такъв подход.

Обаче можеше и да пропускам нещо. Не бях сигурен.

Остави. Заеми се с непосредствения проблем.

Добре. С Кейко продължихме нататък, като се усмихвахме и разговаряхме, просто двама щастливи туристи, обикалящи до замайване. Можехме да се обърнем и да излезем през задния изход. Ала това щеше да убеди съгледвача, че съм го забелязал, което щеше да ме лиши от евентуално малко предимство по-късно. Пък и се

съмнявах, че ще нанесат удара си на обществено място, ако изобщо ставаше въпрос за удар. В края на краищата, Макао е полуостров, а те щяха да предпочетат място, което да им даде възможност да се измъкнат. Затова продължих към главния изход, където взехме такси за краткото пътешествие до фериботния терминал.

Стигнахме и слязохме от колата. Не забелязах нищо пред сградата, което да задейства радара ми. Във фоайето на първия етаж също. Най-удобното място да издебнеш някого тук, щеше да е на втория етаж, където пътниците се качваха на ферибота. Ако човек искаше да знае дали някой пътува за Хонконг, залата за заминаващи щеше да е единственото място за засада.

И точно там видях втория, пак арабин, брадат великан с атлетично телосложение. Носеше скъпо наглед сако и тъмни очила и стоеше до един от банкоматите във фоайето — автоматът едновременно му осигуряваше прикритие и пряка видимост към зоната за заминаващи. Отново не дадох вид, че съм забелязал нещо необичайно.

Арабите изпъкваха достатъчно много, за да ме накарат да се зачудя за миг дали не са пратени да ми отвлекат вниманието — примамки, скриващи другите играчи, в случая азиатци. Възможно, заключих, обаче малко вероятно. Никой друг не задействаше радара ми. Пък и докарването на тези хора оттам, откъдето идваха, представляваше скъп и губещ време начин да се осигури съмнителното предимство да отвлекат вниманието ми. Не, предполагах, че проблемът, пред който бях изправен, не е по-дълбок от непосредствено очевидното. Естествено, тези приятелчета знаеха, че изпъкват. Просто ме подценяваха и не си даваха сметка, че ще приема този факт за изключително сериозен и ще реагирам съответно. Изобщо не подозираха как ще разтълкувам тяхната сравнителна очебийност. Жалко за тях.

Пътуването с ферибота до Хонконг траеше час. На борда нямаше близоизточни типове, нито някой друг, който да ми се стори съмнителен.

На хонконгския терминал Шун Так показахме паспортите си на митничарите и излязохме в главното фоайе пред портала за

пристигащи.

Веднага фиксирах третия. Пак арабин, с дълга коса, мустаци, тъмносин костюм, бяла риза с разкопчана яка, стилни тъмни очила. За разлика от повечето посрещачи, които чакаха пътниците от Макао и стояха точно пред изхода за пристигащи, той небрежно се беше облегал на парапета зад откритата централна част на фойето. Явно се боеше да се приближи много, да не би да бъде забелязан. В опита си да намери по-скрито място обаче той само изпъкваше още повече.

Качихме се на ескалатора пред фойето. На долния етаж трябваше да заобиколим до отсрещната страна, после да завием на сто и осемдесет градуса, за да вземем следващия ескалатор за надолу. Докато обикаляхме, видях нашия преследвач, когото бях кръстил Очилатия, да слиза с ескалатора като нас.

Спрях да надникна през витрината на един магазин за пури, преди да се кача на втория ескалатор. Обърнах се така, че Кейко да е с лице към мен и с гръб към витрината.

— Направи ми една услуга, Кейко — помолих я. — Погледни зад нас. Просто хвърли един поглед, става ли? Недей да задържаш очи върху никого. Кажи ми какво виждаш.

Тя изпълни инструкциите и сви рамене.

— Не знам, много хора. Какво да търся?

— Виждаш ли един чужденец? Прилича на арабин. Не се вторачвай в него, само се озърни натам, после продължи към други хора, към магазините. Все едно ти е скучно, докато ме чакаш да разгледам витрината и зяпаш наоколо, нали така?

— Какво става? — попита тя и долових безпокойство в гласа ѝ.

Поклатих глава и се усмигнах.

— Нищо, за което си струва да се тревожиш. — Минах пред нея, за да престане да оглежда фойето, поставих длан отзад върху кръста ѝ и започнах да я насочвам, леко притискайки я с ръката си. — Добре, не поглеждай повече назад. Просто ми кажи какво си видяла.

— Имаше един арабин в костюм.

— Какво правеше?

— Говореше по мобифон. Струва ми се, че ни наблюдаваше, но когато видя, че се озъртам, извърна поглед. Познаваш ли го?

— Нещо толкова. Малко ми е трудно да ти обясня.

Какво казваше Иън Флеминг? Веднъж е случайност, два пъти е съвпадение, три пъти е вражески действия. А аз не вярвам в изчакаването, за да събереш още повече доказателства. Крайно време беше да се размърдам.

Взехме такси на първия етаж. Държах вратата, докато Кейко се настани. С периферното си зрение зърнах нашия приятел да се мотае пред „Севън-Илевън“ на няколко метра от стоянката. Знаех, че още щом се кача и затвори вратата след себе си, той ще се хвърли в следващото такси.

Докато потегляхме, извадих зъболекарското си огледалце и видях, че съм бил прав, Кейко ме наблюдаваше, ала мълчеше. Зачудих се какво ли си мисли. Шофьорът като че ли не забелязваше. Беше погълнат от вариетето по радиото, чийто водещ неистово се опитваше да звучи весело, обаче резултатът беше абсолютно изкуствен.

Накарах шофьора да ни закара в „Ситибанк“ до централната станция на метрото. Едно от моите втори аз имаше сметка в „Сити“. Винаги когато излизам, нося неговата дебитна карта.

Влязохме в банката и Кейко изчака, докато изтегля петдесет хиляди хонконгски долара — около седем хиляди щатски. Това надвишаваше банкоматния лимит и се наложи да ги изтегля на касата. Касиерът постави парите в плик. Благодарих му и се върнах при момичето.

— Какво ще кажеш да отидем на пазар? — Показах ѝ издутия плик. Бяхме заобиколени от „Ермес“, „Прада“, „Тифани“, „Вютон“ и други фирми, за които знаех, че копнее. — Ако искаш, ще ти купя някои нови неща.

Тя се усмихна и очите ѝ грейнаха.

— Хонто? — Наистина ли? Сигурно се радваше, че странната история с арабина явно е приключила.

Отправихме се към „Маркс Спенсър“, дестинация, която не ме интересуваше толкова със стоките си, колкото с външността си. Цялата фасада бе стъклена и отвътре можеше да се наблюдава улицата. С Кейко се размотахме сред коприните и кашмирите и аз видях, че Очилатия с двама новопоявили се заемат позиции навън — двама пред банката ХСБС, третият пред бижутерията на „Фоли Фоли“.

Както започваха да се събират, имах чувството, че вече не са в режим на преследване. Ако бяха, нямаше да се разположат толкова

близо един до друг — конфигурация, която обикновено не дава добри резултати при наблюдение, но има известни предимства при нанасяне на удар. Готвеха се за действие и искаха силите им да бъдат организирани и съсредоточени.

Добре, настъпваше моментът да си тръгна. Сам. Отидох при Кейко и нежно я хванах за ръка.

— Слушай ме внимателно, Кейко. Става нещо неприятно. Ще ти кажа каквото трябва да знаеш, за да се измъкнеш.

Тя леко поклати глава, сякаш да я проясни.

— Моля?

— Едни хора ме следят. Оня арабин с мобифона е един от тях. Искат да ме нападнат. Ако си с мен, ще пострадаш и ти.

Момичето колебливо ми се усмихна, като че ли се надяваше, че и аз ще се засмея и ще ѝ кажа, че всичко това е шега.

— Съжалявам — каза тя. — Не... Не разбирам — усмивката ѝ за миг стана по-широка, после помръкна.

— Знам, че не разбираш и нямам време да ти обясня. Ето, вземи — подадох ѝ плика. — Тук има достатъчно, за да се върнеш в Япония и да ти останат. Паспортът ти е в теб. Върви на летището и заминавай.

— Да не би... да не си доволен от мен? — попита ме Кейко, все още разсъждавайки като професионалистка. Ала от гледна точка на своята професия, не на моята.

— Много съм доволен от теб. Погледни ме. Казвам ти истината. Ако не искаш да пострадаш, трябва още сега да си тръгнеш. Те преследват мен. Ти не ги интересуваш — и преди да успее да ми зададен нов въпрос, прибавих: — Ето какво трябва да направиш. Остани тук десетина минути. Аз ще си тръгна и ония мъже ще ме проследят. След десет минути и ти си тръгни. Иди в някой от женските магазини наоколо. Оплачи им се, че те закача някакъв тип и искаш да му избягаш. Кажи им, че те преследва и те чака отвън. Ще те пуснат да излезеш отзад, което мъжете не очакват. Ако не се получи в първия магазин, опитай в друг.

— Не...

— Просто ме изслушай. Пътувай с таксита. Влизай в магазини, в които не ходят мъже — за дамско бельо, такива неща. Така по-трудно ще те проследят, защото ми се струва, че тия типове не работят с жени. Влизай отпред и излизай отзад. Често използвай асансьори. Не можеш

да пътуваш с някого в асансьор, без да те забележат. Движи се на обществени места.

Тя поклати глава.

— Защо да... Не...

— Съмнявам се, че някой ще те следи. Ти не си важна за тях. Обаче искам да съм сигурен, разбираш ли? Защо да рискуваме? Когато се убедиш, че си сама, иди на летището и напусни Хонконг с първия възможен полет. После се върни в Япония. Прибери се вкъщи. Там ще си в безопасност.

Кейко отново поклати глава.

— Имам... имам багаж в хотела. Не мога да си замина ей така.

— Ако се върнеш в хотела, пак ще се лепнат за теб и ще те проследят с надеждата да ги отведеш при мен.

— Но...

— Багажът ти не си струва да умреш заради него, Кейко. Нали?

Тя се ококори.

— Нали? — повторих.

Момичето поклати глава. В знак на съгласие или удивление, просто нямах представа.

Исках да се задействам, обаче тя трябваше да чуе още нещо.

— Кейко — взрях се в очите ѝ. — След няколко минути, още повече след час, този разговор ще започне да ти се струва недействителен. Ще започнеш да се самоубеждаваш, че съм си измислил всичко това, за да се отърва от теб или нещо от този род. Ще се изкушиш да се върнеш в „Мандарин“ и да ме потърсиш. Няма да бъда там. Не мога да се върна, също като теб. Ти ми изглеждаш умно момиче и те очакват много хубави неща. Не проваляй всичко днес. Това не е игра.

Обърнах се и си тръгнах. Бях направил всичко възможно. Тя или щеше да ме послуша, или нямаше да го стори.

Запътих се към централната станция на метрото. Не знаех дали са въоръжени и както бяха заели позиции, не можех да бъда сигурен, че ще се измъкна и от тримата. Освен това в района имаше доста униформени полицаи. Полицейското присъствие можеше да спре

моите приятели за момента, както спираше мен. Реших да ги заведа някъде, където всички щяхме да можем да се поотпуснем.

Нямаше да е лесно. Начинът, по който ни бяха следили, ми подсказваше, че търсят подходящо място, за да нападнат. Някое необикновено пусто или пък гъмжащо от народ място. Това щеше да им даде възможност да атакуват и да се измъкнат, без да ги спрат и даже без да бъдат запомнени от евентуални свидетели. Докато го откриеха, можех да очаквам, че ще продължават да стоят на разстояние. Ако решаха, че ще ме изпуснат обаче, или ако усетеха, че по някакъв начин си играя с тях, можеха да си кажат, какво пък, по дяволите, и да направят нещо безразсъдно.

Надявах се заключенията ми да са верни. Не бях сигурен. Бях свикнал да си имам работа със западни разузнавателни служби и якудза, а не с потенциални фанатици, пръкнали се в култура, която някога беше създала аритметиката, обаче най-същественият ѝ принос за световната цивилизация в по-ново време бяха атентаторите самоубийци.

Слязох с ескалатора до станцията на метрото, като вървах бързо, за да им е по-трудно да ме настигнат, ако бях сбъркал за мястото, където щяха да нанесат удара. На станцията беше фрашкано с охранителни камери и аз за пръв път се зарадвах на присъствието им. Ако не искаха онова, което са намислили, да бъде записано на видео, Лари, Мо и Ахмед щяха да изчакат още малко. Повече не ми и трябваше.

Тоест, ако изобщо забележеха камерите, естествено. Допускането, че врагът е интелигентен, може да се окаже също толкова опасно, колкото и допускането, че е глупав.

Пристигна мотрисата за Цуен Уан и аз се качих. Моите приятели влязоха в същия вагон, само че в отсрещния край.

Бях прав, поне засега. Стояха на разстояние, още не искаха да се приближават прекалено и не бяха разбрали, че вече съм ги забелязал.

Реших да ги заведа в Шам Шуй По, колоритен квартал в Западен Коулун, един от многото, които бях опознал, докато се подготвях за Белгази и непредвидени случаи като сегашния. При по-благоприятни обстоятелства бихме могли да се надяваме да разгледаме датиращата отпреди две хиляди години гробница „Лей Чен Ук Хан“ или храма „Тин Хау“ от миналия век. Или да си напазаруваме изгодно на „Джеун

Ша Уан“, тукашната „улица на модата“, където производителите на облекло продават стоките си без посредници. Или да потърсим електроника втора ръка и пиратски дискове на откритите битащи. Днес обаче исках да им предложа нещо малко по-специално.

Слязох от метрото на Шам Шуй По, минах през въртележките и излязох на улицата. В сравнение с гъмжилото пред станцията добре познатият ми Токио направо изглеждаше безлюден. Улицата, която се простираше пред мен между редовете от порутени ниски къщи и офис сгради, приличаше на река от хора, течаща в клисура. Коли се опитваха да пресекат задръстените кръстовища, пешеходците ги обливаха като антитета, атакуващи вирус. От зацапаните със сажди прозорци висеше пране, на някои бяха монтирани климатици, във въздуха бяха опънати електрически кабели. Надписи на китайски покриваха сградите както лишей — дървета, с лющеща се боя и посивели цветове. Тук съсухрен, гол до кръста мъж спеше или беше изпаднал в безсъзнание върху шезлонг, там един по-дебел екземпляр се бе облегал на уличен стълб и с абсолютно равнодушие си режеше ноктите. Над целия квартал като мъгла надвисваше страхотна шумотевица: хора крещяха по мобифоните си, амбулантни търговци примамваха потенциалните си клиенти, коли, клаксони и пневматични чукове допълваха какофонията. Два гълъба прелитаха от покрив на покрив, пляскайки криле, сякаш се забавляваха с кипящата маса долу.

Моите приятели се опитваха да възприемат всичко това, да го преценят и да определят дали увеличава шансовете им да постигнат целта, за която са дошли. Щяха да им трябва няколко минути, за да осмислят ситуацията. Но не знаеха, че са им останали само тези няколко минути.

Обиколих сергиите и се отбих в няколко магазина за електроника, като дискретно проверявах дали моите приятели не са се приближили прекалено много, дали не са взели решение. Все едно бях оставил Кейко да пазарува дрехи, докато аз задоволявам вкуса си към компютърни джаджи и пиратски софтуер. И докато обикалях, направих някои покупки. Чифт спортни чорапи — дебели, дълги до коляното, светлосиви. Обикновена тъмносиня бейзболна шапка. И дванайсет

зареждащи се батерии. Всичко за двадесетина хонконгски долара. Евтинията в Шам Шуй По ме накара да се усмихна.

Докато се размотавахме, натиках шапката в задния си джоб. После, като действах пред тялото си и главно опипом, за да не забележат преследвачите ми, пъхнах лявата си ръка в единия чорап и надянах другия отгоре. Поставих вътре осем батерии, изхвърлих останалите в едно кошче за боклук и завързах чорапа точно над батериите, за да са притиснати плътно една до друга. Увих отворения край на чорапа около дясната си длан като бинт, като го притисках с три пръста и държах тежкия край между палеца и показалеца си. Когато завих зад поредния ъгъл, пузнах тежкия край. Той увисна на двадесетина сантиметра и тежко се друсна, когато батериите достигнаха границата на разтегливостта на чорапа. Навивах го около дясната си длан, докато тежкият край остана в дланта ми, после тикнах ръце в предните си джобове, скривайки импровизираното оръжие от мъжете зад мен.

Поведох ги по дъга в посока, обратна на часовниковата стрелка, която свърши при триетажен магазин за хранителни стоки на половин километър от входа на метрото. Влязох вътре, като се уверих, че все още са на нужното разстояние. Лесно ги различавах в тълпата. Те бяха единствените неазиатци наоколо.

Което представляваше проблем за тях, обаче не и непреодолим. В магазина имаше такава навалица и се вдигаше такава врява, че ако успееш да се приближат до мен, можеха да забият нож в бъбрека ми или да ме застрелят със заглушител в гърба, без никой да забележи в момента или да си спомня после. Ако бях на тяхно място, щях да нанеса удара си тъкмо там.

Тръгнах покрай щандовете към ескалаторите — знаех, че са в отсрещния край на пасажа. Около мен висеше месо, закачено на куки, силно миришеше на прясна кръв. Змиорки се мятаха върху бамбукови подноси и разсечените им половини едновременно се гърчеха. Устите на отрязани от тялото рибешки глави бавно се отваряха и затваряха, хрилете зад тях потрепераха в опит да засмучат въздух. Търговците викаха и примамваха купувачи. Купища скариди, раци и жаби шаваха в плетени кошове. Една отсечена козя глава се въртеше, увиснала на кука, със стиснати в сетно захилване зъби и мъртви очи, вперени покрай врявата в някакъв мрачен и съдбовен хоризонт.

Откъснах се от гъстата тълпа точно преди да стигна до ескалатора. Заизкачвах се, като прескачах по две стъпала едновременно и заобикалях неподвижните пътници, знаейки, че мъжете зад мен ще разчетат внезапно ускорения ми ход като признак, че съм ги забелязал и се опитвам да избягам. Още щом излезех от навалищата, щяха да се хвърлят по петите ми. И ако ме настигнеха, нямаше да поемат повече рискове. Щяха да нанесат удара си.

В горния край на ескалатора се озърнах назад. Там бяха, долу, опитваха се да си проправят път между хората. Идеално.

Точно вляво пред мен имаше зелена двукрила врата. Двете крила бяха отворени — нататък се виждаше товарно помещение пред товарен асансьор. Втурнах се напред, скрих се от погледа на преследвачите си и се вмъкнах в товарното помещение. Притиснах се плътно към лявата стена, точно зад едното крило на вратата, надничайки през пролуката между пантите. Оттам щях да ги видя, когато ме подминеха. Побутнах вратата и установих, че е достатъчно подвижна и тежка. Ако ме видеха и се опитаха да влязат вътре, щях да я блъсна в тях и да ги нападам с импровизирания си боздуган. Ала щеше да е по-добре, ако не ме забележеха.

Подминаха ме. Наблюдавах ги през пролуката. Когато и последният отмина, три пъти дълбоко си поех дъх и им оставих още няколко секунди.

После излязох. Адреналинът нахлу в корема и крайниците ми. Тримата бяха спрели в дъното на Т-образния коридор, озъртаха се наляво-надясно в опит да решат накъде съм се скрил в навалищата от купувачи. Бяха застанали плътно един до друг, мъжът в средата — малко пред другите двама. Сигурно си мислеха, че близостта ще им осигури безопасност. Всъщност се превръщаха в една-единствена мишена.

Когато бях на шест метра от тях, оня в средата и малко по-напред понечи да се обърне. Може би, за да се посъветва, може би, ако имаше поне малко здрав разум, за да провери зад себе си. Ускорих ход — трябваше да скъся разстоянието, преди да се е обърнал и да е видял, че неговата представа за това кой кого преследва изведнъж е станала фатално невярна.

Когато бях на четири метра, той най-после се обърна и понечи да каже нещо на единия от другарите си. После погледът му се насочи

към мен. Изведнъж се вцепени. Очите му се ококориха. Устните му се раздвижиха.

Три метра. Усещах прилива на нови количества адреналин в тялото и крайниците ми.

Другарите му трябва да бяха видели лицето му. Раменете им се напрегнаха, главите им започнаха да се завъртат.

Два метра. Най-близо беше мъжът вдясно. Той се обръщаше наляво, към онова, което бе накарало другаря му да се облеци. Видях лявата страна на лицето му, докато се въртеше, бавно, всичко се движеше бавно за адренализираното ми зрение.

Един метър. Пристъпих напред с левия крак, вдигнах лявата си ръка пред тялото си, отчасти за защита, отчасти за равновесие. Оставих дясната да се отпусне назад, развивайки намотания чорап, после замагнах нагоре със свита в юмрук длан, с лакът напред, завъртайки хълбоци, като че ли загревам с бейзболна бухалка. Тежкия край полетя във въздуха и шибна първия по тила с чудесно басово тупване. За миг тялото му напълно се отпусна, обаче той остана изправен. След това започна да се свлича на пода.

Чорапът прелетя покрай него — тялото ми по инерция се извиваше обратно на часовниковата стрелка — и до половината се уви около бедрото ми. Мъжът вляво вече се беше обърнал. Видях, че ме зяпа, на лицето му се изписваше универсалното изражение на изненада и заплахата, намиращо отдушник в някоя псувня, дясната му ръка се насочваше към вътрешния джоб на сакото. Много късно. Завъртях хълбоци надясно и замагнах като бекхенд с чорапа. Той видя приближаването му, обаче бе прекалено съсредоточен върху измъкването на собственото си оръжие и не можеше да се концентрира върху отдръпването си. Тежестта го улучи отстрани на шията — не толкова силно, колкото приятелчето му, но достатъчно за моите цели. Видях, че очите му изгубват фокуса си и разбрах, че имам поне две секунди, преди да се върне в играта.

Третият беше по-умен и имаше повече време и пространство за реагиране. Докато се разправях с другите двама, той се бе отдръпнал назад, излизайки от обсега на моето оръжие. И сега бъркаше под сакото си, с опулени очи и трескави движения. Чорапът прелиташе помежду ни и се връщаше от дясната ми страна. Видях, че вади нещо изпод сакото си с дясната си ръка. Оставих инерцията на чорапа да го

върне обратно и в последния момент го тласнах срещу мъжа като софтболен топка, запратена срещу бащата. Той усети опасността и успя да отскочи, ала недостатъчно и тежестта го улучи в рамото. Мъжът залитна и в същото време измъкна пистолет с голям заглушител, като се опитваше да запази равновесие. Мускулите му вероятно страдаха от голяма и сигурно необичайна доза адреналин, а дългият заглушител означаваше и съответно по-дълго изваждане на оръжието. В момента, в който го протегна, аз се нахвърлих отгоре му.

Хванах пистолета с лявата си ръка и с дясното си ходило избих краката му с деаши-барай, за да го извадя от равновесие, странично замахване, което бях изпълнявал десетки хиляди пъти през четвъртвековните си тренировки в „Кодокан“. И аз се строполих с него, като насочих тежестта си към гърдите му и увеличих натиска, когато се просна на пода. В този момент усетих изстрела, чух приглушения от заглушителя звук и забиването на куршума в стената зад мен. Контролирайки дулото, за да съм сигурен, че е насочено навсякъде другаде, но не и към мен, аз се надигнах, за да оставя малко пространство между телата ни, замахнах с левия си крак над главата му и го спуснах обратно в джуджи-гатаме, лакътен лост. Изтръгнах му пистолета и строших лакътя му с рязко движение.

Вторият преследвач вече се беше възстановил достатъчно, за да посегне към оръжието си. Също както при другаря му обаче, адреналинът пречеше на по-деликатните движения. Ръката му трепереше и той се поколеба, навярно разбирайки, че ако дръпне спусъка, може да улучи партньора си, върху чиито гърди бяха кръстосани краката ми и чиято строшена дясна ръка бе праметната върху гърдите ми.

Изпънах дясната си ръка и се прицелих през мерника в торса на втория. Пистолетът беше глок 21, четирийсет и пети калибър. Мощно нещо. Насилих се да успокоя дишането си.

Мъжът под мен се раздвижи и изпуснах целта. Мамка му. Стиснах по-здраво крака и се отпуснах назад към пода, за да не съм толкова лесна мишена. От опит знаех, че куршумите по-често изсвирват над земята, отколкото рикошират от нея. Оня под мен щеше да изиграе ролята на жив чувал с пясък и да ме предпази от евентуалните рикошети.

Вторият тип премести оръжието си в опит да реагира на маневрата ми. Движенията му бяха прекалено резки и треперливи. После, може би защото видя, че съм се прицелил в него, си изпусна нервите. Откри огън наслуки, със затворени очи, неволно прегърбил тяло напред. Паф, паф, паф. От бетона наоколо се вдигнаха облачета прах, лениво издигайки: се пред моето забавено адренализирано зрение. Чух писъка на рикошетите. Някой изкрещя.

Бавно. Прицели се. Поеми си дъх.

Два пъти дръпнах спусъка. Първият куршум попадна в рамото му и го завъртя. Вторият се заби в стената до тавана. Повторно се прицелих и стрелях. Този път го улучих в гърба, почти до гръбначния стълб, и го повалих на земята. Скочих на крака и се приближих към него. Навсякъде бягаха хора, блъскаха се в другите купувачи. Районът около мен изведнъж опустя. Отидох при онзи, когото току-що бях повалил. Той лежеше по корем, гърчеше се, пъшкеше нещо непонятно. Застрелях го в тила.

Първият, когото бях ударил с чорапа, се беше проснал по гръб с огънати под него крака, очевидно в безсъзнание. Гръмнах го в челото.

Обърнах се към последния. Той се бе надигнал до седнало положение и драпаше с крака и здравата си ръка, за да се отдалечи от мен. Лицето му бе позеленяло от болка и ужас. Прострелях го в гърдите и той се строполи на пода, като продължаваше да подритва. Направих три големи крачки към него и пак го прострелях, тоя път в челото. Мъжът отметна глава назад и остана неподвижен.

Огледах се наоколо. Пълен хаос. Крясъци, викове и паника.

Трябваше да се пръждосвам. Обаче имах нужда от информация. При други обстоятелства щях да се опитам да оставя единия от тримата жив, за да го разпитам, обаче на такова обществено място това не беше възможно, естествено.

Вдигнах чорапа и го напъхах във външния джоб на тъмносиния блейзер, който носех. Радвах се, че съм се сетил да го завържа — ако не бях, батериите можеха да се пръснат навсякъде, когато го хвърля, с моите отпечатъци по тях.

Отидох при последния, когото бях застрелял, и разтворих сакото му, Кашмир. На етикета под джоба на гърдите пишеше „Бриони“. Тоя тип носеше три-четири хиляди кинта на гърба си. Ризата, въпреки че не беше в най-добро състояние, цялата подгизнала в кръв, също

изглеждаше фина. На шията му имаше красива златна верижка. Джобовете му обаче бяха празни. Нищо друго, освен пачка хонконгски долари и пакетче ментови бонбони. Хитро, нямаше документи. Ако ги гепят, ще си траят, ще се обадят в посолството и ще ги пуснат под гаранция. В кое посолство обаче?

Отидох при другия, макар да знаех, че се бавя много и поемам огромен риск. Пак сако на „Бриони“ и златен часовник „Жаегер-Лекоултре“. Ала нищо повече.

На колана на третия имаше мобифон. Да, това беше оня, с когото се бяхме разминали на терминала Щун Так. Очилатия. Дръпнах му мобифона и разтворих сакото му. Пак на „Бриони“. И пак празни джобове, като изключим тъмните очила, причина за краткотрайния му прякор. В джобовете на панталона също нямаше нищо.

Вдигнах поглед и се озърнах назад. Коридорите гъмжаха от бягащи хора. Паническото бягство обикновено се самовъзпроизвежда дълго след като първоначалната причина вече не съществува. Сигурно повечето хора си нямаха и представа от какво бягат, не бяха видели и чули нищо. Пътищата ми за измъкване нямаше да се разчистят скоро.

Асансьорът, помислих си. Вмъкнах се в товарното помещение и натиснах бутона с кокалчето на пръста си. Останах там мъчително дълго, чувствайки се незащитен, докато накрая пущината пристигна. Вратите се отвориха. Качих се, натиснах бутоните за първия етаж и за затваряне на вратите. Най-послед потеглих надолу.

Измъкнах бейзболната шапка от джоба си и я нахлупих. Прибрах мобифона, запасах пистолета на кръста си, смъкнах блейзера и останах по бяла риза. Веднага след случая очевидците щяха да си спомнят само най-общите подробности — цвета на дрехите, вратовръзката, такива неща. Новата шапка и изчезналият блейзер щяха да са достатъчни, за да се измъкна оттам. Извадих ризата от панталона си и я спуснах върху оръжието.

Вратите на асансьора се отвориха. Тук долу беше по-спокойно, обаче в тълпата се забелязваше необичайно оживление и бе ясно, че се е случило нещо. Тръгнах по един от коридорите, като си проправях път между купувачи, зяпащи покрай мен в опит да видят какво става. Крачех бавно, гледах да не привличам вниманието. Държах лицето си наведено и не срещах погледите на хората.

Стигнах до входа, през който бяхме влезли. Колективният ритъм наоколо вече беше нормален, просто купувачи, заети със сериозната задача да изберат най-прясната риба или по-вкусно парче месо. Измъкнах се покрай тях и излязох на улицата.

Сгънах блейзера, пъхнах пистолета в него и го избърсах в движение, като внимавах да не пропусна някоя повърхност. Правех го опипом. Цевта. Предпазителят на спусъка. Спусъкът. Ръкохватката.

Пръстовите отпечатащи са само един от проблемите. Когато е под стрес, човек се поти. Потта съдържа ДНК. Същото се отнася за микроскопичните мъртви клетки кожа, които полепват по метала. Ако имаш нещастieto да те заподозрат, не е много лесно да обясниш какво прави твоята ДНК по оръжието на убийството. Дрехите на жертвите, които бях докосвал, докато ги претърсвах, не бяха такъв проблем. По тях нямаше да останат отпечатащи и сигурно не ги бях пипал толкова много, за да оставя достатъчно пот или люспи кожа.

Завих по уличка, задръстена от преливащи пластмасови кофи за смет. Алуминиева тръба се спускаше по стената на една от сградите и стигаше до отворен канал. Натиснах тръбата настрани и хвърлих пистолета в канала. Разнесе се задоволителен плисък. Озърнах се през рамо — чисто. Пратих батериите на същото място, като ги избърсах с чорапите, после върнах тръбата обратно на място и продължих нататък. Едва ли някога щяха да открият пистолета и батериите.

Даже и да ги откриеха, водата вече щеше да е отнесла всякакви следи от ДНК. А даже и да имаше ДНК, трябваше да ме арестуват, за да я сравнят с моята. Добра, многопластова защита.

Оставаше потенциалният проблем със свидетелите, разбира се. Не изпъквах като арабите, обаче не се и сливах съвсем с обстановката. Трудно можеха да се обяснят детайлите, но те сигурно бяха достатъчни за жителите на Шам Шуй По, за да си ме спомнят. Дрехите ми се отличаваха, например. Бях облечен за обяд и пазаруване в центъра, а не за кошерите на задните улички. Местните се обличаха по-небрежно. А и облеклото им стоеше различно, обикновено не много добре. Също като самия квартал, цветовете на дрехите им бяха малко посивели. Тук не взимаха костюмите си от химическо чистене колосани и повесени на закачалки. Не си перяха ризите с „Тайд“, комбиниран с избелващи вещества, нито ги сушаха в деликатни сушилни, управлявани от микропроцесори. Прането им висеше по просторите, където водата се

изпаряваше в мръсния въздух. Тези и други разлики си личаха. Не можех да кажа дали свидетелите ще бъдат в състояние да ги посочат. Но трябваше да взема всички възможни мерки да се подсигурия, че това няма да има значение.

Завих зад поредния ъгъл, смачках на топка блейзера и го натиках дълбоко под гнилите боклуци в една метална кофа. Разкопчах ризата си и ѝ устройх подобно погребение. Останах само по панталон и тениска — така изглеждах малко по-неофициално.

Направих няколко агресивни хода, за да се уверя, че не ме следят, после се качих на метрото до Мон Кок, където намерих дрогерия. Купих сапун, спирт за разтриване, гел за коса и гребен. Следващата ми спирка бе обществена тоалетна, воняща на стара урина, където изхвърлих бейзболната шапка и промених вида си, като зализах косата си. С помощта на спирта и сапуна измих евентуалните следи от барут, които можеха да се установят с ултравиолетова светлина по дланите ми. Когато излязох навън, започваше да ми се струва, че положението е сравнително овладяно.

Купих си евтина риза от уличен продавач, после влязох в едно кафене, за да се взема в ръце. Поръчах си чай от тапиока и седнах на свободна маса.

Както винаги, първата ми реакция беше шеметна приповдигнатост. Можех да умра, обаче бях оцелял. Даже да си преживял безброй гибелни схватки, после ти се иска да се смееш на глас, да скачаш, да крещиш, да направиш нещо, за да покажеш, че си жив. С усилие запазих спокоен вид и зачаках това познато желание да премине. После разгледах мерките, които бях взел, за да унищожа връзката между мен и убитите араби, и ги намерих задоволителни. И накрая започнах да мисля за следващите си ходове.

Трима убити. Биваше си ме. Който и да ме преследваше, аз бях нанесъл тежък удар на силите му, на способността му, а навярно и на желанието му за борба. Ония, които плащаха, сигурно нямаха осигурен достъп до местни ресурси. Иначе нямаше да пратят чужденци, които толкова се открояват. Когато научеха, че последните трима, на които е била възложена тая операция, в крайна сметка са мъртви, бе възможно да се затруднят да намерят нови доброволци.

Моето удовлетворение не бе само професионално, естествено. Ония скапаняци се бяха опитали да ме убият.

Извадих мобифона. Божичко, бях забравил да го изключа. Какъв срам! Започвах да ставам немарлив. Добре, да видим дали това щеше да ми създаде проблеми.

Телефонът беше „Ериксон“, T230. Имаше сим карта: това означаваше, че е джиезем, използваем почти във всички други страни, освен Япония и Южна Корея, където работят с уникален стандарт за мобилни телефони. Потърсих предаватели и не открих. Замислих се за момент. Дали T230 имаше технология за регистриране на местонахождението? Обикновено чета много, за да следя развитието на техниката, въпреки това обаче ми убягват някои неща. Не, тоя модел не беше нов. Минавах метър и в това отношение.

И все пак знаех, че някои разузнавателни служби са усъвършенствали възможностите си за проследяване на мобифони до разстояние от пет-шест метра. Някакви съображения по тоя въпрос? Ония, които ме преследваха, разполагаха с ограничени местни ресурси. Съмнявах се, че имат нужните връзки или опит, каквито щеше да изисква проследяването на телефон.

При тия обстоятелства реших, че си струва да запазя мобифона и да го оставя включен. Щеше да ми бъде интересно да видя кой може да се обади.

Проверих записаните номера. Интерфейсът бе на арабски, обаче функциите бяха стандартизирани и успях да се справя.

Архивът на разговорите беше пълен — собственикът на мобифона не се бе сетил или не беше имал време да ги изтрие. Не забелязах познати номера. Обаче, когато го бях забелязал на терминала Шун Так, той бе разговарял с някого. Освен ако междувременно не беше провел десет разговора, в архива бяха регистрирани десет номера, които бе набирал или от които го бяха набирали. Имах чувството, че някои от тях може да се окажат важни.

Изпих си чая и си тръгнах. Извадих мобифона на Канезаки и му се обадох, като продължих да вървя, докато разговарях.

— Моши моши — чух го да казва.

— Аз съм.

— Какво има?

— Загрижен съм за нещо.

— За какво?

— За трима типове, които преди малко се опитаха да ме убият в Хонконг.

— Какво?!

— За трима типове, които преди малко се опитаха да ме убият в Хонконг.

— Чух те. Сериозно ли говориш?

Не долових нищо в гласа му, обаче по телефона трудно можеше да се определи. Пък и сега се владееше далеч по-добре, отколкото при запознанството ни.

— Да не си мислиш, че си измислям тия глупости, за да те забавлявам?

Последва пауза.

— Добре ли си? — попита след малко.

— Нищо ми няма. Само съм загрижен.

— В момента заплашва ли те нещо?

— Не и от страна на ония тримата, дето ме преследваха.

— Искаш да кажеш, че...

— Вече са безопасни.

Нова пауза.

— Загрижен си как са те открили.

— Браво.

— Не чрез мен.

Почти му вярвах, предполагам. Иначе нямаше да го предупредя, като му се обаждах. Или щях да мисля за обаждането просто като начин да го успокоя, да му замажа очите. Не можех да си представя защо ще се обърне срещу мен, обаче човек никога няма пълната картина за такива неща. Обстоятелствата се менят. Хората се сдобиват с основания, каквито по-рано не са имали.

— Кой друг знае, че съм в Макао? — попитах го. — Проследиха ме оттам. Единият ме чакаше на Шун Так в Хонконг, за да ме поеме.

— Не... Виж, нямам абсолютно никаква причина да те прецаквам. Никаква. Не знам кои са тези хора, нито как са се добрали до теб. Но мога да се опитам да открия.

— Убеди ме.

— Каж ми каквото знаеш. Ще видя какво ще намеря.

Реших да му дам възможност. Не виждах негативи. Не виждах и сериозна алтернатива.

— Приличаха на араби — отвърнах. — Може би от Саудитска Арабия. Бяха облечени като богаташи. Единият носеше мобифон с арабски интерфейс и приказваше по него, докато ме следяха. Ще кача номерата от архива на проведените разговори в чатрума. Можеш да ги провериш. Имаха поне един човек в Макао, може и повече, и сигурно всички наскоро са се прехвърлили в Хонконг. Бяха небрежни, може да са пристигнали едновременно, може би даже с един и същи самолет.

— Това е достатъчно информация. Ще ми стигне. Мислиш ли, че е свързано с нашия приятел?

Белгази. В живота ми имаше съвсем малко араби и всички се бяха появили наскоро. Не можех да не заподозра, че всички те са свързани помежду си.

Обаче не виждах какво мога да спечеля, като разкрия тия си подозрения.

— Ти ми кажи — отговорих.

— Ще опитам.

— Трябва да ме убедиш — повторих.

Познавахме се достатъчно отдавна, за да разбира какво искам да кажа.

— Как да се свържа с теб? — попита Канезаки.

— Ще проверявам чатрума.

— Ще бъде по-ефикасно, ако просто оставиш мобифона включен.

— Ще проверявам чатрума.

Той въздъхна.

— Добре. И винаги можеш да ми се обаждаш на този номер. Дай ми дванайсет часа. Нещо друго?

— Блондинката?

— Нищо. Още работя по въпроса.

Затворих.

Намерих интернет кафе, където качих информацията в чатрума. После поседях малко замислен.

Тримата, които ме бяха проследили в Хонконг, явно бяха във връзка с някого в Макао. Всъщност бях съвсем сигурен, че оня с мобифона, Очилатия, се е обадил на своя човек в Макао, за да потвърди, че съм пристигнал. Другият в Макао сега очакваше сведения за операцията. Трупите на приятелчетата му изстиваха вече от около

час. Имаше голяма вероятност да не е научил за тяхната трагична кончина. Сигурно нямаше да е подготвен да ме види в Макао, без предупреждение от Хонконг. И даже някак си да се бе осведомил за хода на събитията, най-малко очакваше да се озова точно на мястото, където явно беше започнала засадата: хотел „Мандарин Ориентал“ в Макао.

Така или иначе, разбирах, че имам възможност да изненадам някого. Винаги е предимство да си в състояние да го сториш.

Запътих се обратно към Шун Так, за да се кача на следващия ферибот за Макао. Опитвах се да не мисля много за онова, което ще правя. Да се впуснеш в атака, когато са ти устроили засада, е противно на инстинкта: когато определи посоката, от която идва опасността, твоят атавистичен мозък те подтиква да избягаш.

Обаче твоят атавистичен мозък невинаги е прав. Той обикновено се съсредоточава върху моментните обстоятелства и невинаги адекватно отчита стойността на непредвидимостта, измамата, изненадата. На поемането на краткосрочен риск с дългосрочна цел.

Едночасовото пътуване с ферибота ми се стори безкрайно. Поддържането на пълна готовност е изтощително и щом безумният миг отmine, тялото отчаяно копнее да си почине и да се възстанови. Опитах се да проясня ума си, да се поотпусна — достатъчно, за да се съвзема, ала не чак толкова, че да не съм готов за онова, което ме очаква в Макао.

Когато оставаха двайсетина минути, мобифонът извънтя. Погледнах дисплея и видях, че е същият номер, който е бил набран за последен път. Почти със сигурност свръзката в Макао — явно проверяваше какво се е случило. Не отговорих.

Стигнахме на фериботния терминал в Макао и аз излязох във фоайето. Имаше прекалено много хора, за да разбере дали си имам посрещачи. Това обаче не ме притесняваше. Едно от предимствата на Макао е, че можеш да излезеш навън от първия етаж или пеш по тротоарите, или с такси, а можеш и да се качиш на втория етаж и да минеш по огромната мрежа от пешеходни пътеки. Ако чакаш някого, трябва да застанеш точно пред залата за пристигащи, готов или да излезеш, или да се качиш, в зависимост от маршрута на обекта ти. Ето защо, въпреки че още не бях забелязал преследвач, ако такъв се появеше, лесно щях да го открия.

Взех ескалатора до втория етаж, където спрях пред един от банкоматите, все едно тегля пари — нещо съвсем нормално за туристи, дошли заради казината. Озърнах се към ескалатора, с който току-що се бях качил, и видях един арабин. Едрото копеле, брадатия гигант, когото бях фиксирал сутринта. Тъмните очила и скъпото сако вече ми изглеждаха познати. Божичко, тия със същия успех можеха да носят и униформи. Здравейте, казвам се Абдул, днес ще бъда вашият убиец.

Трябва да бяха станали нервни, когато хората им не се бяха обадили от Хонконг, и да бяха пратили тоя тип пак на същата позиция, за да се подсигурят. Или пък цял ден бе киснал там. Нямаше значение. Беше ме видял. Следващият му ход щеше да е да се обади на другарите си в Макао, ако вече не го бе сторил. А това щеше да сложи край на изненадата, която исках да им сервирам. Значи ми се налагаше да импровизирам.

Даже да беше изненадан, че ме вижда, а предполагам, че е така, той не го показва. Небрежно се оглеждаше наоколо, обикновен турист, току-що пристигнал в Макао и зяпащ чудесата на фериботния терминал.

„Защо не ме предупредиха? — знаех, че се пита брадатият. — Трябваше да ми се обадят, когато е потеглил за насам, както и аз им се обадох, за да им съобщя, че пристига.“

Защото мъртвите не звънят по телефона, готин. След малко ще видиш.

Излязох на открития площад пред входа на втория етаж и извървях няколко метра към пешеходната пътека. После спрях и погледнах зад себе си.

Арабинът тъкмо излизаше през вратата отдясно на площада и вдигаше мобифона към ухото си. Когато ме видя, отпусна телефона и се закова, сякаш изведнъж заинтригуван от някаква несъществуваща гледка.

Кимнах му и леко му махнах с ръка: А, ето те, хубаво. Запътих се към него.

Главата му едва забележимо се сви като на костенурка и тялото му се напрегна в познатата навсякъде по света реакция, когато те забележат при проследяване. Трудно е да се опише, малко прилича на реакцията на пациент по нощница, когато докторът вземе дълъг инструмент и го предупреди: „Това може да е малко неприятно“.

Арабинът се огледа наоколо, после пак се вторачи в мен, правейки се доста сполучливо на човек, който се чуди защо му махат, да не би да го познават.

Отидох право при него и прошепнах:

— Добре, ето те. Казаха ми, че ще ме чакаш на първия етаж, пред залата за пристигащи, обаче не те видях.

Брадацият поклати глава. Устните му помръднаха, но от гърлото му не излезе звук.

— Има грешка — продължих. — Аз не съм човекът, който ти трябва.

Устните му пак помръднаха.

Мама му стара, помислих си. Явно не разбира. Това не го бях предвидил.

— Знаеш английски, нали? — попитах го. — Казаха ми, че можем да се разберем на английски.

— Да, да — заекна арабинът. — Знам английски.

Бързо се озърнах наляво-надясно, като че ли внезапно обзет от нервност, после пак се обърнах към него, присвил очи от неочаквана загриженост.

— Ти си човекът, нали? Казаха ми, че някой ще ме чака.

— Да, да — повтори той. — Аз съм човекът.

Толкова много „да“ едно след друго. Бяхме набрали нужната инерция.

От терминала излезе група от трима хонконгски китайци. Наблюдавах ги, докато ни подминаваха, като че ли се безпокоях, че могат да ни чуят, после предложих:

— Хайде да поговорим ей там — посочих външната стена на терминала, където можехме да застанем, без да ни виждат от сградата. Направих няколко крачки натам и зачаках. След кратко колебание той ме последва.

По дяволите, ако успееш да го привлече още малко по-нататък, да го заведе на по-тихо място, дори можеше да го разпитам. Това щеше да е идеално, същевременно и много по-рисковано от сравнително директния подход, който бях намислил. След кратко колебание реших, че не си струва.

— Ако се съди по изражението на лицето ти, имам чувството, че не си чул — казах аз.

— Какво да съм чул? Извинявай, не те разбирам.

Хонконгската група вече не можеше да ни чуе и продължаваше да се отдалечава. Площадът временно опустя.

— Да, виждам — отвърнах. — Добре, хайде просто да се върнем в хотела. Там ще изясним всичко.

Това звучеше съвсем безобидно. Неговите сънародници сигурно са заели позиции в хотела. Те можеха да му обяснят какво става. Пък и брататият бе с половин глава по-висок и сигурно тежеше над двайсет килограма повече от мен. Какво толкова имаше да му мисли?

Той кимна в потвърждение.

— Добре, да вървим — казах. Понечих да тръгна към пешеходната пътека, после пак се обърнах към него. — Мили Боже, онова на рамото ти да не би да е птича курешка? — зяпнах, сякаш не вярвах на очите си.

— А? — Погледът му автоматично се стрелна към мястото, което му бях посочил.

Това е проблемът, когато носиш кашмирено сако за четири хиляди долара. Паникьосваш се за най-малкото петънце.

Докато отново обръщаше лицето си към мен, аз поставих лявата си ръка зад тила му и дръпнах главата му напред и надолу. В същия миг увих дясната си ръка по посока на часовниковата стрелка около шията му, опрях подлакътницата си под брадичката му и я хванах с лявата си ръка. Сега тилът му беше прикован към гърдите ми. Опитах се да се извия назад, обаче копелето бе толкова едро и яко, че нямах нужната опора.

Усетих дланите му на кръста си, опипваха, отчаяно се мъчеха да ме отблъснат. Всички мускули на врата му се бяха очертали като дебели въжета. Борихме се така няколко безкрайни секунди. На два пъти се опитах да завъртя хълбоци, ала в момента тъкмо това движение го изпълваше със смъртен страх и не можех да преодолея съпротивата на грамадните му ръце.

Добре, промяна на плана. Направих голяма крачка назад и го дръпнах напред и надолу. Той изпусна хълбоците ми и размаха ръце, отчаяно опитвайки се да ме докопа. Много късно. Проснах се по гръб под него и се извих за премятане. Последва миг на отчаяна съпротива и мускулатурата на врата му сякаш изпъкна още по-силно. После

усетих, че шията му изхрущява и тялото му прелетя над мен, внезапно отпуснато и безжизнено.

Завъртях се надясно и той се строполи върху бетона, който се разтърси като при слабо земетресение. Пуснах го и се изправих на крака. Арабинът лежеше по гръб с килната настрани глава, провиснал език и крайници, извити под странен ъгъл, потреперващи от последните случайни електрически сигнали към мускулите.

Тоя път не си направих труда да проверявам джобовете. Едва ли щях да намеря нещо по-полезно от онова, с което вече разполагах, а не исках да рискувам да ме видят със или дори близо до трупа.

Отдалечих се, прекосих площада и продължих по пешеходната пътека. Сърцето ми пращаше басови ноти по торса, ръцете и краката ми. Дишах дълбоко през носа, като се опитвах да не позволя вътрешната ми възбуда да се покаже на повърхността, където можеше да привлече нечие внимание.

Някой се надвесваше над парапета пред мен и пушеше цигара. Когато се приближих, видях кой е: съгледвачът от фойето на „Мандарин Ориентал“, този, който сутринта беше присвил очи при появата ми. Вторачваше се някъде покрай мен, навярно се опитваше да установи какво се е случило с неговото приятелче, нали трябваше да е подире ми. Когато се приближих, той обърна глава напред, просто някой, който се мотае на пешеходната пътека, пуши цигара, зяпа наоколо, гледа трафика по четирилентовата улица долу. Мислеше си, че в момента най-големият му проблем е да не го забележа. Много грешеше.

Продължих към него с наведена глава, давах си вид на разсеян, неподозиращ неговото присъствие. До този момент бях вървял бързо и сега не забавих ход. Сърцето ми все още биеше бясно и усетих нов прилив на адреналин, отекващ като гръмотевица в тялото ми.

Когато бях на около метър от него и извън обсега на периферното му зрение, направих голяма крачка, приклегнах зад гърба му и здраво като с турникет обвих с ръце краката му точно над коленете. Усетих, че тялото му се вцепенява, чух го да ахва. Със забавеното си от адреналина зрение регистрирах всяка подробност: височината на парапета, ръждивите следи по метала, дъвката, размазана по циментовите плочи, от които ходилата му фатално щяха да се отделят.

Рязко се изправих и го изхвърлих във въздуха през парапета. Той размаха ръце и закрещя, силен, атавистичен вик на чисто животинска паника. Когато го пусках, усетих, че тялото му се разтърсва в спазъм на ужас. Цигарата изхвърча от устата му. Крайниците му бясно и безполезно се размахаха във въздуха. После изчезна от моето полезрение. Писъкът продължи, миг по-късно прекъснат от глухо тупване на пет-шест метра надолу. Изсвириха автомобилни гуми. Ново тупване. Хрущене. Пак гуми. После тишина.

Продължих пътя си към универсалния магазин „Ню Йоан“. Когато пешеходната пътека зави надясно, видях мястото на злополуката. Колите бяха спрели, неколцина души се бяха скупчили около нещо на земята. Наистина би трябвало да правят тия парапети по-високи. Опасно е.

Към мен се приближаваха двама души, китайци. Мамка му. Извърнах очи и промених позата си, прегърбих рамене, походката ми стана по-плавна, показах им фигура, която да запомнят, фигура, която не приличаше на моята. Усетих, че внимателно ме наблюдават, докато се разминавахме. Може да бяха видели сцената — в такъв случай най-вероятно не вярвах на очите си и се опитвах да измислят някакво друго обяснение за случилото се, явление, наричано от психолозите „когнитивен дисонанс“ и „обективизация на реалността“.

За миг се замислих дали да не се върна на терминала и пак да отпътувам за Хонконг. Два трупа, двама потенциални свидетели... полицията вероятно щеше да е на нокти. Обаче реших да рискувам. Труповете бяха на чужденци и не вярвах да се вдигне излишна тревога. А и мафиотските убийства бяха добре познати в Макао — убийства, които властите полагаха всички усилия да не разгласяват, за да не попречат на доходния хазартен туризъм. Ако можеха да представят смъртта на тези хора за „злополука“ или по някакъв друг начин да ограничат разпространението на информацията, очаквах да го сторят.

Продължих нататък. Можех да избира различни маршрути и ако още някой ме следеше, щеше да му се наложи да се приближи. Не забелязах никого. Направих и нужните маневри, за да се уверя, че не съм пропуснал евентуален преследвач, и след няколко безценни минути бях сравнително сигурен, че съм в безопасност. Ако имаше още някой, когото да изненадам, той най-вероятно беше в хотела.

Като вървах бързо и е наведена глава, но не и прекалено припряно, за да не привличам вниманието, прекосих „Ню Яоан“, излязох по пешеходната пътека на улицата и за десет минути стигнах до „Мандарин Ориентал“. Точно пред задния вход мобифонът иззвъня. Погледнах дисплея и видях един от номерата, които бях забелязал в архива на разговорите. Мамка му, петима очистени, ала някой беше останал, обаждаше се, искаше информация, инструкции или просто да чуе познат глас в чужда страна.

Влязох вътре. Ако още някой бе заел позиция, трябваше да е там, другото място, където основателно можеха да очакват да ме засекат. Може би в просторното фоайе седеше поредният арабин, обаждаше се от мобифон и чакаше да се появи някой от другарите му.

Минах през задния вход, като проверявах горещите точки по пътя. Дотук добре.

Влязох в кафенето. След като не бях видял никого отзад, знаех, че не покриват входовете. Това означаваше, че следващото място за засада ще бъдат асансьорите. А асансьорите можеха да се наблюдават само от една точка, без да привлечеш внимание: онзи край на кафенето, който бе по-близо до фоайето. Когато влязох вътре, първо проверих там.

А там седеше Дилайла, облечена с черна пола и кремава копринена блуза. На масата пред нея имаше чайник и разтворена книга.

Кучка, помислих си. Прав съм бил. Когато сутринта забелязах арабина във фоайето, първата ми реакция беше да я заподозра. После се опитах да се разубедя. Сега разбирах, че просто трябва да го приема. Да се съмняваш в хората, доста пречи. Особено в моя бранш.

Дилайла се озърна и ме видя да се приближавам.

— Цял ден те чакам, по дяволите — каза ми.

Думите ме накараха да се закова на място.

— Убеден съм — отвърнах, като се оглеждах наоколо.

— Да, наистина. За да те предупредя да не се качваш в стаята си.

Там има някой.

Вторачих се в нея.

— Нима?

Блондинката отвърна на погледа ми.

— Не ми ли вярваш?

Изведнъж пак започнах да се съмнявам. Кое то беше досадно. Обикновено знаех точно какво да правя и го правех.

— Може и да ти повярвам. Дай да ти видя мобифона.

Тя поприсви очи. После вдигна рамене, бръкна в чантичката си и извади нокия, лъскав модел от титан.

Отворих плъзгащата се клавиатура и екранът светна. Мобилният оператор бе „Оранж“, френска компания, и интерфейсът беше на френски. Проверих архива на разговорите.

Нямаше нищо — бе го изтрила. Това не ме изненада. Тя беше умна. Изключих го, после пак го включих. На екрана се появи номер. Не го познах. Не бе сред запаметените в мобифона на мъжа в Шам Шуй По.

Това обаче не доказваше нищо. Дилайла можеше да носи втори мобифон. Можех да поискам чантичката ѝ, за да я претърся. Но ако не откриех нищо, щях да се питам дали не е оставила другия телефон в стаята си, или пък го е скрила някъде. Знаех, че има навика да мисли няколко хода напред.

Подадох ѝ мобифона.

— Кой е в моята стая?

— Не съм сигурна. Предполагам, че е свързано с причината за присъствието ти в Макао.

— Е, щом не си сигурна...

— Сутринта го подслушах във фоайето. Говореше на арабски и си мислеше, че никой наоколо не го разбира.

Повдигнах вежди.

— Ти знаеш арабски, така ли?

В отговор тя избърбори нещо непонятно. Прозвуча ми на арабски.

— Добре — отвърнах. — Какво подслуша?

— Мъжът каза, че ще чака в стаята ти, в случай че се върнеш неочаквано от Хонконг. Не спомена имена, но не знам за кого друг може да е говорил.

Замислих се. Хич не беше трудно да влезеш в хотелска стая, ако имаш известно въображение и си наясно какво вършиш. Щях да разбера, че е вътре, преди да вляза, естествено. Сутринта, докато Кейко ме чакаше във фоайето, бях залепил един косъм в долния край на касата, както правя винаги на излизане от хотелските стаи, стига да е

възможно. Бях закачил табелката „Не ме безпокойте“, за да съм сигурен, че камериерките няма да отлепят косъма. Ако бе скъсан, когато се върнех, щях да знам, че някой е влизал в стаята и може още да е там.

— Защо ме предупреждаваш? — попитах я.

Дилайла се извърна и дълго мълча, после пак ме погледна.

— Струва ми се, че с прикритието ти е свършено — отвърна тя.
— Откажи се от операцията. Напусни Макао.

Хитрина ли беше? Начин да ме разкара от пътя си? Може би. Ако обаче вътре наистина чакаше неин съучастник, като ме предупреждаваше, тя по всяка вероятност го обричаше на смърт, за което обикновеният съучастник нямаше дай бъде благодарен. А ако в стаята нямаше никого, щях да го разбера и да се уверя, че всичко това е уловка.

— В твоя полза е да се махна оттук — отбелязах. — Затова ще трябва да ми простиш, че се съмнявам в мотивите ти.

— Не ме е грижа какво мислиш за мотивите ми. Можех да те оставя да се качиш в стаята си. И в двата случая моите интереси няма да пострадат. Прави каквото щеш. Трябва да вървя.

Тя се изправи и понечи да се отдалечи към асансьорите.

— Чакай малко — тръгнах подире ѝ.

Дилайла не ми обърна внимание, спря пред асансьорите.

— Не искам да ме виждат с теб. Върви си.

— Виж... — подех.

Чух сигнала на пристигащ асансьор и двамата се озърнахме. Вратите се отвориха.

От кабината излезе арабин. И ни видя. Взря се в лицето ми, после очите му се преместиха към Дилайла. И се вцепени. Устата му зяпна.

Явно ме бе познал. Същевременно бе забелязал, че разговарям с Дилайла. Начинът, по който премести поглед от мен към нея, правеше връзка помежду ни.

Мъжът понечи да се върне в асансьора. Ръката му се протегна към бутоните.

Всичко стана много бързо. Не се замислих за риска, действах инстинктивно. Скочих в кабината и го приковах с тяло към стената. Главата му се блъсна в дървената ламперия и отскочи. Той вдигна ръце

и посегна да ме хване. Отвърнах, като го сграбчих за раменете и забих коляно в слабините му. Арабинът се преви с шумно изсумтяване. Минах зад него и плъзнах лявата си ръка около шията му в хадакаджиме, опрях вътрешната страна на лакътя си в трахеята му, бицепсът ми се впи в сънната му артерия. Опрях лявата си длан в десния си бицепс и поставих дясната върху темето му. Натиснах здраво. Той бясно се съпротивляваше в продължение на по-малко от три секунди, после се отпусна с прекъснат приток на кръв към мозъка.

Дилайла бе влязла в асансьора с нас. Вратите се затваряха — трябва да беше натиснала бутона.

— На петия — казах. — Натисни петия.

Тя се подчини. Дали обаче ме бе последвала, за да помогне на този тип, а после се беше поколебала, виждайки, че е невъзможно? Не бях сигурен.

Още щом вратите се затвориха, пуснах арабина и метнах безжизненото му тяло върху рамото си. Ако сега някой ни видеше, би могъл да си помисли, че просто нося приятел, изгубил съзнание от препиване. Прикритието не бе идеално, но за предпочитане пред това да ме забележат как влача за глезените някакъв тип с посиняло и сгърчено лице.

— Същият е — осведоми ме Дилайла. — Онзи, когото подслушах във фоайето.

Кимнах. Може и да беше вярно. Сигурно бе изгубил търпение, след като никой не му се обаждаше, нито отговаряше на неговите обаждания, и беше решил да се задейства.

Втори етаж. Трети. Четвърти. Никъде не спряхме.

Вратите се отвориха на петия етаж. Слязохме и тръгнахме по коридора. Наоколо все още нямаше никой.

Усетих, че крайниците на арабина се размърдват в серия миотонични спазми^[1]. Това се случва понякога, когато човек излиза от безсъзнание, предизвикано от прекъсване на кръвоснабдяването. Много пъти го бях виждал, докато тренирах джудо в „Кодокан“, и познавах признаците. Той идваше на себе си. По дяволите.

Наведох се напред и го пуснах на пода. Ръцете и краката му трепереха, клепачите му започваха да премигват.

Заставах зад него и го повдигнах до седнало положение. После се надвесих над лявата му страна, докато почти се опряхме гърди в

гърди, обвих дясната си ръка около шията му, хванах дясната си китка с другата си длан и се извих нагоре и назад. Арабинът размаха ръце, после се разтресе, когато шийните му прешлени се отделиха и вратът му се прекърши.

Сграбчих го за единия ревер и минах пред него. Застанах на колене, проврях глава под мишницата му и се изправих. Бръкнах в джоба на панталона си и извадих ключа от стаята си.

— Вземи — подхвърлих го на Дилайла. — Петстотин и четири. Отвори вратата.

Тя го хвана с плавно движение и се запъти нататък по коридора.

Последвах я. Искях да видя дали косъмът е скъсан. Настигнах я пред вратата и се вторачих.

Косъмът беше скъсан. Кое не потвърждаваше нищо, също както изтрития архив на разговорите в мобифона на Дилайла — просто не доказваше, че ме е излъгала.

Естествено, следващата ми мисъл бе: бомба. Този тип влиза, поставя я, излиза. Без часовников механизъм, защото не знаят кога ще се върна. Вероятно ще е свързана с вратата, с някое чекмедже, с нещо такова. Подсигуряване, в случай че засадата в Хонконг се провали.

Дилайла сигурно си помисли същото. Или беше страхотна актриса. Леко прокара пръсти по касата, внимателно я проучваше с очи. Ако имаше взривно устройство, едва ли щеше да се задейства от вратата. Първо, за целта е нужна специална техника: живачен или вибрационен прекъсвач, електронно задействане на устройството. Попростите средства изискват за монтирането си повече време пред вратата, а там могат да те видят. В такъв случай свързването на бомбата с вратата крие по-голям риск от многобройните възможности в стаята.

И все пак си струваше да се провери. Ако устройството бе свързано с вратата, щяха да останат следи по касата, а и там бомбаджията трябваше да постави нещо, за да затвори веригата при отварянето.

Дилайла очевидно се увери, че всичко е наред, и пъкна ключа в ключалката. Открехна вратата колкото да се вмъкне вътре — не по-широко, отколкото щеше да го направи някой, който, да речем, е залепил живачен прекъсвач вертикално на пода зад вратата и я отваря,

за да излезе. Спря за момент, после я бутна още малко навътре. Влязохме, като по пътя внимавахме за жици.

Вратата се затвори зад нас. Оставих трупа на пода и бързо претърсихме стаята. Живачни прекъсвачи, релета, фотоклетки... има много начини да заредиш бомба. Най-важното е да търсиш нещо необичайно, каквото и да е. Проверихме стола до бюрото, ръбовете на всички чекмеджета, вратите на гардероба, минибара, под леглото, завесите, телевизора. И двамата мълчахме. Претърсването отне десетина минути.

Спях малко преди нея. Тя беше наведена напред, с гръб към мен и прокарваше пръсти по ръба на чекмеджето на нощното шкафче. Задникът ѝ опъваше черната пола, разкошните ѝ бели крака изпъкваха на нейния фон.

Дилайла се изправи и ме погледна. Челото ѝ бе покрито с тънък пласт пот. Копринената ѝ блуза искреше и прилепваше точно където трябва.

— Малко оставаше — поклати глава тя. — Трябва да сложим край на това.

Кимнах, без да откъсвам очи от нея. Не можех да кажа дали бясното туптене в гърдите ми се дължи на усилието от убийството, вдигането и носенето на арабина, или на нещо друго. Фактът, че обръщам такова внимание на формите ѝ, на кожата ѝ, ме караше да си мисля, че сигурно е втората възможност. Ерекцията е често срещана реакция след бой — Ерос се налага над Танатос. Ако скоро не променя начина си на живот, едва ли ще остана жив дълго. Обаче пък никога няма да имам нужда от виагра.

— Никой не ни видя — отвърнах, откъсвайки се от посоката, в която ме теглеха тялото ми и атавистичните части на мозъка ми. Съсредоточих се върху ситуацията. — И в асансьорите, и в коридорите няма камери.

— Известно ми е — заяви блондинката.

— Добре. Разказвай каквото знаеш.

— Нищо повече от онова, което вече ти казах — Дилайла наклони глава към проснатото на пода тяло. — Саудитец. Мога да определя по акцента.

— Толкова добре ли знаеш арабски, че познаваш регионалните акценти?

Тя поклати глава.

— Друг път ще говорим за това. В момента трябва да обсъдим само как да те изведем от Макао. Не мога да позволя да попречиш на моята операция.

Кръвта се оттегли от лицето ми.

— Аз ли преча на операцията? — тихо попитах. — Спокойно бих могъл да...

— За малко да ме види с теб човек, който работи за Белгази, поне допускам, че е негов служител, докато не се убедя в обратното — продължи Дилайла, застанала с ръце на хълбоците и разгорещени, гневни очи. — Разбираш ли какво ще се ми случи, ако той ме заподозре?

— Виж, не съм те молил да...

— Да, прав си, трябваше просто да те оставя да попаднеш в капана на този тип. Трябваше. Щеше да изчезнеш — тъкмо от това имам нужда.

— Тогава защо? — казах, като реших, че може би ще имам повече успех с изреченията си, ако са кратки.

Тя ме погледна и не отговори.

— Защо ме предупреди?

Ноздрите ѝ се разшириха и лицето ѝ се изчерви.

— Не е твоя работа защо върша нещо. Допуснах грешка, ясно ли е? Трябваше да остана настрана! Ако можех да започна отначало и да го направя по друг начин, нямаше да се поколебая!

Дилайла млъкна, навярно разбирайки, че е повишила глас.

— Искам да напуснеш Макао — прибави по-тихо.

За миг се запитах дали избухването ѝ не се дължи на гняв. Защото опитът ида се отърве от мен се е провалил.

— Знам как се чувстваш — отвърнах. — И аз искам същото от теб.

Блондинката рязко поклати глава и направи гримаса, като че ли бях казал нещо смехотворно.

— И двамата сме наясно с положението. Вече го обсъдихме. Дори по-рано да сме били в симетрични позиции, вече не сме. Той е по следите ти. Даже да се съглася да си тръгна, а аз не искам да го правя, няма да успееш да изпълниш мисията, за която си дошъл.

— Не съм сигурен.

— Боже мой, още какво доказателство желаяш?

Замислих се. Сигурно имаше право, естествено. Все още нямах вест от Канезаки. Надявах се да науча нещо повече от него. Пък и от нея, ако откриех как да я принудя да ми го каже.

Тя искаше да си тръгна. Искаше го толкова силно, че случилото се в асансьора би могло да представлява несръчен опит да го ускори. И все пак преди минута тоя въпрос я беше накарал да изгуби част от изумителното си хладнокръвие.

Което ми оставяше пространство за действие. Реших да се възползвам.

— Ще се срещнем по-късно — предложих. — Дотогава ще проверя някои неща и после взаимно ще се осведомим. Ако се убедя, че нямам шанс да изпълня задачата си, ще си тръгна.

— Повече няма да се срещам с теб. Прекалено опасно е.

— Не и ако го направим както трябва.

Последва мълчание.

— Казвай какво си намислил — отстъпи Дилайла.

— Къде е Белгази сега?

— Не е в Макао.

— Къде е?

— Има среща в района. Не би трябвало да знам къде.

Това, че не би трябвало да знае и че не знае, бяха съвсем различни неща. Страхуваше се, че ако ми каже, може да се опитам да тръгна подире му. Всъщност, основателно опасение.

— Кога ще се върне?

— Не беше сигурен. След ден, може би два.

— Добре. Иди в Хонконг. Довечера. Там има много бели и островът е доста голям. Ще ти бъде по-лесно да се слееш с обкръжението. Ако те попита, кажи му, че в Макао ти е омръзнало и си искала да отидеш на пазар, да позяпаш.

Последва дълго мълчание.

— Къде да те открия? — попита накрая.

— Още не съм решил. Дай ми номера на мобифона си и ще ти се обадя от уличен телефон. Довечера в десет. Тогава ще ти кажа къде.

Дилайла впери очи в мен за миг, после кимна. Взех оставените до телефона молив и хартия и записах номера, който ми даде,

шифровано, както винаги, за да не пострада тя, ако ме пипнат с листчето.

Блондинката се запъти към вратата. Видях, че хвърля поглед към трупа, докато го прескачаше. Надзърна през шпионката, откряна вратата, надникна навън и излезе в коридора. Вратата безшумно се затвори зад нея.

Сега трябваше да внимавам. Знаех, че има само две възможни причини да се съгласи да се срещнем. Първо, защото се страхуваше, че ако откаже, може пак да тръгна след Белгази и да я прецакам. В този смисъл я бях принудил, а съзнавах, че принудата е опасен начин да се сдобиеш с нечия помощ.

Второ, самата тя искаше да получи нова възможност да приложи известна принуда.

Изобщо не ме бе попитала какво ще правя с трупа. Реших да го приема като комплимент: явно знаеше, че ще се оправя, и не смяташе за нужно да се интересува.

В края на краищата се оказа, че не е лесно да накарам арабина да изчезне — отне ми остатъка от следобеда. Можех просто да го оставя в стаята, ала това щеше да провали всичките ми усилия да унищожа следите, свързващи ме с другите убити араби. Хмм, щеше да каже полицията, трима мъртви саудитци в Хонконг, още двама при фериботния терминал в Макао и сега един тук, в хотелската стая? Ако го изхвърлех на някое стълбище в „Ориентал“, щях да постигна подобър резултат, но това все пак щеше да насочи полицията към хотела, в който бях отседнал. Не биваше да привличам вниманието. Естествено, аз се бях регистрирал под фалшиво име и можех просто да се изпаря, разчитайки така да прекъсна връзката между извършителя и престъпленията. Реших обаче, че е по-лесно да разчистя кашата, отколкото да изложя въпросния псевдоним на риск.

Разбира се, „разчистването на кашата“ се изразяваше в нещо повече от прибиране на масата след купон. Трябваше да купя съответните приспособления, в случая куфар „Туми“, дълъг метър и половина, така наречения Голиат на куфарите за дрехи; найлон, за да не изцапам вътрешността му по време на пренасянето; и много пешкири, за да попият евентуално изтеклите течности. Що се отнасяше до самия багаж, достатъчно е да кажем, че макар и не особено едър, арабинът не беше и просто купчина сака, така че

трябваше да направя някои неприятни промени, за да го вменя вътре. Куфарът обаче отговаряше на рекламата и успях да го избутам заедно с необичайно тежкия му товар от хотела, отказвайки помощта на две пикола по пътя. Под пешеходната пътека на около километър от сградата се скрих зад един стълб и изсипах съдържанието на „голиата“, после продължих по пътя си, теглейки куфара след себе си с много по-малко усилие отпреди. Оставих го далеч и от трупа, и от хотела, в другия край на пешеходната пътека, където знаех, че някой скоро ще го открадне, дивейки се на късмета си да се сдобие с такъв скъп и качествен куфар, така че няма да каже на никого откъде го е взел.

Върнах се в стаята и взех изключително дълъг и изключително горещ душ. Преоблякох се, събрах си багажа и слязох във фойето. На рецепцията съобщих, че ненадейно съм променил плановете си и трябва да напусна по-рано от очакваното. Отговориха ми, че все пак ще се наложи да си платя за нощувката. Отвърнах, че разбирам политиката им, естествено.

Взех такси до фериботния терминал. Не видях полицейски барикади, криминалисти, събиращи улики, нито други свидетелства за полицейски интерес към случилото се по-рано. Напротив, изглежда нещата бързо бяха разчистени и всичко отново си беше нормално. Бях се оказал прав за приоритетите на законоохранителните органи в Макао.

Отидох да си купя билет за турбо джета. Служителката ме осведоми, че за следващия ферибот има само места в първа класа. Чудесно, отговорих й.

Щом се качих на борда, настаних се в първа класа и се зазяпах в отдалечаващите се светлини на Макао. Започвах да се отпускам.

Да, имаше проблеми. Имаше пробив в мерките за безопасност, от които зависеха моята работа и животът ми. И въпреки че до този момент улуките бяха косвени, изглежда Белгази бе тръгнал подире ми, което щеше адски да ме затрудни да се добера до него и да довърша започнатото.

В асансьора ми се беше разминало на косъм. За щастие всичко бе приключило добре. Това можеше да е добра поличба. Няма нищо похубаво от малко късмет, за да те изпълни с чувство за благополучие.

Както и фактът, че си убил и си надживял някого, който се е опитал да стори същото с теб.

Усмихнах се. Може би щях да напиша книга как да си помогнем сами. И да се издържам с печалбите от нея.

По-късно щях да мисля за проблемите. Нищо не можех да направя на ферибота. Още повече се отпуснах и си позволих да подремна. Събудих се освежен. Хонконгският хоризонт вече се мержелееше пред мен, гордите му небостъргачи скриваха силуетите на хълмовете отзад, плътни кристали от светлина, които сякаш изригваха от земята, за да прегърнат небето и да се възцарят над пристанището.

Градът на живота, така го наричаха в тукашните туристически реклами. Струваше ми се справедливо. Поне за момента.

---

[1] Продължителен мускулен спазъм. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

*Този свят —
на какво да го оприлича?
На есенни поля,
слабо осветени в здрача
от проблясващи мълнии.*

Минамото
о-Но-Шитаго,
благородник,
учен, поет

6.

Обадих се в „Хонконг Пенинсъла“ от уличен телефон и резервирах стая с изглед към пристанището. Харесвам този хотел, защото заема цяла пряка в коулунския квартал Цим Ша Цуй, има пет отделни входа, множество асансьори и повече вътрешни стълбища, отколкото можеш да преброиш. Трудно място за устройване на засада.

Освен това е един от най-хубавите хотели в Хонконг. Пък и бях преживял доста тежък ден. Малко лукс наред с обичайната доза безопасност не ми се струваше осъдителен.

Можех да си представя какво би казал Хари: „Опитваш се да я впечатлиш, а?“

„Не, само заради безопасността е“ — щях да му отговоря. Но той, естествено, нямаше да ми повярва. Хари ми липсваше и за момент ме обзе мрачно настроение.

Стигнах до хотела по обиколни пътища и се регистрирах. Платих с кредитна карта на името на Тошио Окабе, достатъчно добре установена самоличност, която от време на време използвах точно за такива случаи. Един носач ме придружи до стая 2311 откъм южната страна на новия небостъргач. Както обещаваше управата, оттам се разкриваше изумителна гледка към Хонконг през пристанището.

Избръснах се под душа, после се отпуснах за двацет минути в огромната вана. Откакто преди две години напуснах Токио, ми се налагаше да отсядам в по-анонимни, евтини хотели, за да се пазя, и проклет да съм, ако не се наслаждавах на стаята с изглед към пристанището в „Пенинсъла“.

Обух си антрацитносив габардинен панталон, фино памучно полуполо в същия цвят и тъмнокафяви велурени обувки, сложих и подходящ колан. После отделих половин час, за да се запозная по-подробно с вътрешния план на хотела — разположението на стълбищата и кои са достъпни без ключ, многобройните охранителни камери, движенията на охраната. Когато реших как ще организирам срещата с Дилайла, така че да съм в безопасност, излязох навън.

Отбих се в едно интернет кафе. В чатрума ме очакваше съобщение от Канезаки. Шестима мъже, отговарящи на описанията на тези, които бях очистил, бяха заминали от Риад за Хонконг преди два дни. Освен това научих, че посолството на Саудитска Арабия в Хонконг участвало в разследването на неотдавнашни смъртни случаи в Хонконг и Макао. А Дилайла беше споменала, че онзи тип, когото подслушала, говорел със саудитски акцент. Явно казваше истината, поне в този случай. Изглежда нападателите ми наистина бяха саудитци. При съществуващите обстоятелства имаше голяма вероятност да са свързани с Белгази, който бе половин алжирец и знаеше арабски. Но не знаех защо. Нито как.

Последната част от съобщението гласеше:

„Проверявам телефонните номера и жената. Засега нищо. Ще поддържаме връзка.“

Отговорих:

„Провери саудитската връзка с нашия приятел. Следи самолетния трафик между Риад и Хонконг за движение на подобни групи.“

Едва ли можеха толкова бързо да организират нова група, но не беше излишно да внимаваме.

Изпратих съобщението, излязох от мрежата, а после и от кафенето.

Замислих се за Дилайла. Европейка, предполагам, въпреки че не можех да определя какъв бе слабият ѝ акцент. В очакване на нова информация, допусках, че е французка. Отчасти заради вида, тоалетите, обноските ѝ. Отчасти заради връзката ѝ с Белгази, за когото се твърдеше, че живеел в Париж, поне в интервалите между пътешествията си. Дори арабският ѝ можеше да се впише в подобна хипотеза: значителен процент от населението на Франция е от алжирски произход и двете страни имат дълга и бурна съвместна

история. Френските разузнавателни служби, и вътрешната, и външната, имаха солидно финансирани програми за изучаване на арабски. Дилайла спокойно можеше да е преминала през някоя от тях.

Имаше и друга възможност, естествено, която започваше да ми изглежда все по-вероятна. Реших да потърся начин да я проверя.

Купих предплатена карта за мобифон, прибрах я в джоба си, после се обадох на Дилайла от уличен телефон.

— В „Пенинсъла“ — съобщих ѝ. — Стая петстотин четирийсет и четири. — Не сметнах за благоразумно да ѝ кажа истинския номер на стаята. Тя имаше достатъчно основания да иска да ме премахне от пътя си.

— След половин час — отвърна тя и затвори.

Близо до автомата имаше магазин за алкохол. Импулсивно влязох вътре. Намерих бутилка трийсетгодишен „Лафройг“ за две хиляди и петстотин хонконгски долара — около триста щатски. Изнудване. Обаче какво пък, по дяволите. Отбих се в музикален магазин на Ейч Ем Би и купих няколко диска. Лин Ариейл, „На живо в Монтьрьо“. Ева Касиди, „На живо от Блус Али“. Триото на Бил Еванс, „Неделя във Вилидж Вангард“. Почти толкова хубаво, колкото и да си там.

Върнах се в стаята си и взех две кристални чаши и кофичка с лед от плота до минибара. Оставих ги на масичката до уискито, заедно с бутилка минерална вода. Заредих дисковете в многодисковия плейър и избрах опциите за случаен избор и повторение. След миг музиката започна да се излива от тонколониите от двете страни на телевизора. Спрях за момент и се заслушах в „Есенни листа“ на Ева Касиди — текстът и мелодията навяваха още по-голяма тъга заради ненавременната смърт на певицата. Меланхолията на песента сякаш проясни и някак постави в рамка чувствата ми към Дилайла — отчасти приятното предвкушване на новата ни среща, отчасти страх от евентуалната ѝ роля в неотдашните ми преживявания в Хонконг и Макао.

От телефона в стаята набрах предплатения мобифон, който преди малко бях купил, приех разговора и излязох, затваряйки вратата след себе си. Включих слушалка в мобифона и се заслушах. Макар и тихо, музиката се чуваше. Докато я чувах, щях да съм сигурен, че връзката е добра.

Слязох по стълбището на петия етаж. Стая 544 се намираше в дъното на коридора, с вход към срещуположното вътрешно стълбище и на около три метра пред него. Изчаках зад вратата към стълбището — оттам можех да виждам стаята през стъклото. Ако някой беше успял да подслуша разговора ни с Дилайла, което бе малко вероятно, или ако тя беше решила да осведоми хората си за моето местонахождение, което смятах за още по-малко вероятно, щях да ги видя. Ако се опитаха да минат по стълбището като мен, щях да ги чуя. А ако по някаква причина, за която изобщо не се сещах, някой се опиташе да проникне в моята стая, докато ме няма, щях да разбера по мобифона. Пластове. Винаги множество пластове.

Дилайла се появи след петнайсет минути. Докато ме подминаваше, погледнах в посоката, от която идваше, за да се уверя, че е сама. После отворих вратата и я повиках.

— Дилайла. Насам.

Тя се обърна и ме погледна. Нямахше особено изненадан вид, както и очаквах. Познаваше навиците ми и едва ли допускаше, че ще я чакам на уреченото място в уреченото време.

Задържах вратата отворена, докато мине покрай мен. Детекторът на Хари кротуваше в джоба ми с напълно заредени батерии. Блондинката не носеше подслушватели.

Преведох я по различни стълбища и вътрешни коридори, като същевременно слушах какво става в стаята ми. Оттам се чуваше само тихата музика на Лин Ариейл и другите. И двамата мълчахме. Не се натъкнахме на никакви изненади. Отключих вратата на стаята и влязохме вътре.

— Извинявай за предпазните мерки. — Свалих си слушалката, изключих мобифона и го оставих до вратата.

Извинението беше формално. Както и нейното свиване на рамене. Заклучих вратата.

Почувствах се в безопасност и обърнах внимание на някои подробности. Дилайла носеше тъмносиня рокля от красива материя, може би сурова коприна. Стигаше точно над коляното, с три четвърти ръкави, бюстие и дълбоко шпиц деколте отпред и на гърба. Обувките ѝ бяха лачени, с високи тънки токове и остри върхове. Чантичката беше в тон с тях, на лявата ѝ китка блестеше златен „Картие“ със златна верижка, мъжки часовник, голям и тежък на нейната ръка, и

неуместната му масивност подчертаваше женствеността ѝ. Косата ѝ бе опъната назад и разкриваше красивия ѝ профил. Излъчваше самоувереност, изисканост и сексапил. Тоалетът и особено обувките не бяха подходящи за бягство и сложни маневри, затова очевидно ги бе избрала с някаква друга цел. По света има всевъзможни оръжия, затова си напомних, че в подобно облекло тази жена е всичко друго, но не и невъоръжена.

Тя бръкна в чантичката и извади мобифона си, за да ми покаже, че е изключен и не е свързан с никого, който може да ни подслушва. После разтвори самата чантичка, за да видя, че вътре няма нищо, което да създаде проблеми. Кимнах в знак, че това ми стига.

Дилайла повдигна ръце встрани и ме погледна. По лицето ѝ плъзна лукава, гибелна усмивка — дразнеща, но и закачлива, подканваща онзи, към когото е отправена, да се включи във веселбата.

— Няма ли да ме претърсиш?

Не мислех, че е нужно. Пък и определено нямаше да е разумно. Ако докоснех тялото ѝ, предишната ми реакция, докато я гледах надвесена над нощното шкафче в хотелската ми стая в Макао, щеше да изглежда срамежлива и стеснителна. Тя го знаеше и демонстрираше силата си.

— Защо да го правя? — сърцето ми се разтуптя дори само при мисълта да го сторя. — Имаме си доверие един на друг, нали?

Дилайла отпусна ръце и усмивката ѝ се задържа за миг, вероятно като признание, че съм се справил с предложението ѝ не по-зле от всеки друг при подобни обстоятелства.

— Да си събуя ли обувките?

— Защо? — попитах, като се сетих за онзи идиот с бомба в обувката, който се беше опитал да свали самолет, излетял от Париж.

Тя сви рамене.

— Това не е ли обичай в Япония?

Хитро. Начин да потвърди биографичен детайл, да увеличи или намали вероятността човекът, за когото нейните хора бяха чели във „Форбс“, наистина да съм аз. Щеше да ѝ се наложи повече да го измъчи.

— Мисля, че го правят вкъщи, не толкова в хотелите — отвърнах. — Както предпочиташ.

Дилайла се наведе напред, повдигна десния си крак назад и се пресегна към ремъка зад глезена ѝ. Нямаше нужда да се обляга на стената или на нещо друго, за да го направи. Имаше отлично равновесие. Вече се бях убедил в това в апартамента на Белгази, когато за малко не ме беше повалила с лакът.

Тя повтори същата процедура с другата обувка. На слабата светлина до вратата зърнах бяла кожа и изваяни бедра, когато предницата на роклята ѝ за миг се повдигна нагоре. Гледката не бе случайна, знаех го, ала безспорно си я биваше.

И аз се събух и я последвах в стаята. Бях оставил осветлението на минимална мощност, за да не разваля с отражението във френския прозорец изгледа към пристанището и светлините на Хонконг. Забелязах, че Дилайла внимателно оглежда всичко наоколо, преди да се полюбува на панорамата.

Не се сдържах и се усмигнах. Обикновеният човек веднага щеше да е привлечен от такава невероятна гледка. Тя хвърли поглед към масичката.

— „Лафройг“, а?

— Трийсетгодишен — кимнах. — Познат ли ти е?

Дилайла също кимна в отговор.

— Любимият ми. Харесвам го повече от четирийсетгодишния. Този дъх на череша — божествен е.

Не е зле, помислих си. Зачудих се още какво знае. Явно я биваше в езиците, тоалетите, шпионската техника. А сега се оказа и познавач на уиски. Вероятно и на храна? Вино? Поезия? Тантрически сексуални похвати? Опитах се да не се задълбочавам в последното.

— Да ти наля ли?

— С удоволствие. Само с една капка вода.

Налях и на двамата здравословно количество уиски в кристалните чаши и прибавих капка вода в нейната, както искаше. Подадох ѝ чашата, вдигнах моята и казах: „L'Chaim“, усмихвайки се и гледайки я в очите.

Тя се втренчи в мен.

— Моля?

Невинно се усмигнах.

— „За живота“, нали? Не е ли такъв обичаят в Израел?

За миг ми се стори, че изглежда сърдита, после се усмигна.

— Канпай — отвърна и двамата се засмяхме.

Отговорът ѝ бе на място, но паузата и последвалата мигновена реакция я издадоха.

Седнахме на масичката. Дилайла се настани на дивана с гръб към стената и вляво от прозореца. Аз се отпуснах на фотьойла до нея. Гърбът ми бе обърнат към стената до прозореца, така че не виждах гледката. Засега предпочитам да гледам нея.

Известно време мълчаливо отпивахме от уискито. Тя имаше право — отлежал в черешови бъчви, трийсетгодишният лафройг смесва дъха на океана и сладостта на череша като никое друго уиски и предлага несравним аромат и вкус.

— Какво знаеш за мен? — след известно време попита Дилайла.

— Не много. Главно догадки. Сигурно колкото и ти знаеш за мен.

— За израелка ли ме смяташ?

— А не си ли?

Тя се усмихна. Усмивката ѝ казваше: „Я стига, можеш да се справиш и по-добре.“ Свих рамене.

— Да, права си. Хубавица, говори арабски, с изискани маниери, опитва се да преметне тип, който подкрепя различни ислямски фундаменталистки групировки... не знам как е възможно да съм си го помислил.

— Наистина ли не знаеш нищо друго?

— А какво друго има?

Блондинката отпи глътка и помълча, като че ли обмисляше отговора си.

— Никой не работи съвсем сам — рече накрая. — Дори да поддържаш връзка само с хората, които ти плащат, все пак има някой, към когото можеш да се обърнеш за информация. Ако споделиш предположенията си за това коя съм с онзи, за когото работиш, може да стане опасно за мен.

Изобщо не ми беше хрумвало. Обикновено обмислям дали дадено действие може да ме застраши с нещо. Егоистично, предполагам. Обаче съм жив тъкмо по тази причина.

— И двамата сме професионалисти — продължи Дилайла. — Вършим си работата. Ако ти трябва информация, ще я откриеш. Но тя може и да не ти помогне. А на мен ще ми струва страшно много.

— Защо тогава просто не си откровена с мен — предложих ѝ. — Кажи ми каквото ме интересува.

— Какво още искаш? — погледна ме тя. — Вече и без това знаеш прекалено много по случайно стечение на обстоятелствата. И двамата сме наясно с целите си, разбираме и ситуацията, в която се намираме. Като ме притискаш, ми пречиш да изпълня задачата си. Правиш я по-опасна за мен. Хората, с които работя, виждат всичко това. И може да решат да не послушат съвета ми да не се опитват да те премахнат.

Оставих чашата си и се изправих.

— Дилайла, тук сме, за да намерим удовлетворително решение и за двама ни — гласът ми бе по-нисък с една октава, това бе знак, че съм само на секунди от предприемането на решителни действия. — Не ме карай да заключа, че представляваш опасност за мен.

— Иначе? — очите ѝ се впериха в моите.

Не отговорих. Дилайла също остави чашата си и стана.

— Врата ми ли ще счупиш? Повечето мъже не могат — нали знаеш, не съм толкова крехка, макар да съм убедена, че ти си способен да го сториш.

Пристъпи към мен. Усетих прилив на адреналин. Преди секунда бях реагирал инстинктивно, като при внезапна опасност, ала сега... не бях сигурен. Дишането неволно се ускори и аз го овладях, тъй като не ми се щеше Дилайла да забележи.

— Може и да представлявам опасност за теб — хладнокръвно заяви блондинката. — Не защото го искам, а заради ситуацията. И какво от това? Ти си професионалист. Постъпи както се налага. Отстрани опасността.

Тя пристъпи още по-близо, достатъчно, за да усетя дъха ѝ, да почувствам, че тялото ѝ излъчва нещо, топлина или електричество. Гърдите и коремът ми пламнаха от новата порция адреналин.

— Няма ли да го направиш? — взря се в очите ми Дилайла. — Защо? Знаеш как. Ето — тя хвана ръцете ми и ги вдигна към шията си. Кожата ѝ беше топла и гладка. Усетих пулса ѝ с пръстите си. Биеше изненадващо силно. Чувах как въздухът влиза и излиза през носа ѝ.

Нямах намерение да блъфирам, но явно го бях сторил. И сега тя ме предизвикваше. Мамка му.

Все пак не бе абсолютно уверена в преценката си. Доказваха го ускореният пулс, дишането ѝ.

Моето дишане също се беше ускорило. Потърсих начин да си върна инициативата, да овладеея положението. Докато се взирах в сините ѝ очи, в лицето ѝ между поставените ми на шията ѝ длани, в едновременно уплашеното ѝ и предизвикателно изражение, хич не ми бе лесно.

Тя отпусна ръце и леко вирна брадичка. Позата ѝ бе примирителна и покорна, но същевременно някак подигравателна и оскърбителна. Погледнах надолу към тъмнеещите сенки във вдлъбнатините на ключиците ѝ, първо към едната страна, после към другата, и за малко не се поддадох на изкушението да спусна длани по раменете ѝ, закачайки плата на роклята ѝ, и с едно-единствено плавно движение да я смъкна заедно с бельото отдолу до китките и корема ѝ, да оголя гърдите, кожата, тялото ѝ.

Всичко това ме очакваше, ако го исках. Знаех го, знаех и че действията ми ще се подчинят на нейните условия, че тя ще ми поднесе онова, което пожелае, като домакиня, наливаща мляко на изгладняло котенце, може би милвайки мъничето по главата, докато то лакомо лочи бялата течност.

Изведнъж се ядосах. Образът на котето ми помогна. Отдръпнах ръце от шията ѝ и предпазливо отстъпих назад. Усетих, че устата ми е пресъхнала. Вдигнах чашата си. Отпих глътка. Седнах колкото успях по-небрежно.

— Бях прав за теб — казах, оставяйки я да стои там. — Наистина не можеш да не го правиш. Защото нямаш нищо друго.

Очите ѝ се поприсвиха и разбрах, че наистина съм имал право. Бях се състезавал с такива типове в джудото. Те са си изработили един коронен номер, метод, който винаги им дава предимство, обаче ако човек го преодолее, те губеха дух и не успяваха да се вземат в ръце.

— Как е? — подех. Вече чувствах, че аз контролирам положението. — Способна ли си изобщо да разговаряш с мъж, без да се опиташ да го съблазниш? Какво ще правиш след няколко години, когато привлекателността ти повехне? Защото в теб няма нищо друго. Може да е имало, много отдавна, обаче си го изгубила.

Очите ѝ станаха тънки цепки, а ушите ѝ сякаш се прилепиха към черепа в странно животински гняв. Добре, помислих си. Тъкмо това ми трябваше.

— Ще седнеш ли? — посочих дивана. — Няма да те чукам. Няма да те убия. Отне ми цял следобед да се отърва от онзи тип от асансьора и тази вечер нямам намерение да започвам отначало.

Странна усмивка изкриви устните ѝ и ме накара да се зачудя дали току-що не си е представила как ме убива. Тя наклони глава, сякаш казваше: „Добре, признавам се за победена.“

Сетне се върна на дивана и допи уискито си. Вдигнах бутилката дай долея. Когато ми подаде чашата си, забелязах, че ръцете и на двама ни треперят. Без съмнение и тя го видя.

— Хайде да се съгласим на равен мач — предложих.

Дилайла се усмихна и отпи от уискито.

— Много си великодушен — отвърна.

— Честен съм.

Тя пак се усмихна, този път малко по-весело.

— Бива си те, знаеш ли. Изключителен си.

— Е, и ти не падаш по-долу.

Тя отново отпи глътка лафройг.

— Сигурно би се получило нещо интересно, ако се бяхме запознали при други обстоятелства.

— Искаш да е по-интересно, отколкото е сега ли? — попитах.

И двамата се засмяхме и напрежението са разсея.

После помълчахме за момент, може би за да съберем мислите си, да се подготвим за следващия ход. Реших известно време да не насилвам нещата, казах си, че ще е по-разумно да я накарам да се почувства спокойна след размяната на суровите реплики. Всъщност просто исках да разговаряме нормално, нямах желание да се дуелирам с нея, нито намерение да се бия. За миг се зачудих каква е причината за това ми решение.

— Знаеш ли, за малко да ме повалиш в апартамента на Белгази — казах.

Дилайла сви рамене.

— Предимството от изненадата беше на моя страна. Едва ли си очаквал съпротива от една гола жена.

— Може и да не съм. Все пак ти използва каквото имаше на свое разположение, и го използва добре. Кой те е обучил?

Въпросът бе пряк и знаех, че няма да го приеме като опит да изкопча някаква информация. Тя дълго ме гледа, после отвърна:

— Това е крав мага.

Крав мага е система за самоотбрана, разработена от израелските въоръжени сили. В последно време се преподава в целия свят, затова практикуването ѝ не означава непременно, че човек е израелец. Ала Дилайла вече знаеше моите предположения за националността ѝ и за службите, от които е част. В този смисъл нейното признание означаваше и мълчаливо потвърждение.

Зачудих се как най-добре да се възползвам от тази нарочно откритата врата.

— Крав мага ми харесва — отбелязах. — Практична е.

— Всичко зависи от това как се преподава — каза тя. — И как тренираш. Повечето бойни изкуства се преподават като религии. Основават се на вяра, а не на факти.

Усмигнах се.

— Хората трябва да вярват в нещо, дори сами да са си го измислили.

Дилайла кимна.

— Даже да не е вярно. Но ние сме лишени от този лукс. Нуждаем се от нещо, което върши работа.

Ние. Готвеше се да ми каже нещо. Не биваше да я притискам, а да я оставя да го направи както иска.

— Как са те подготвили? — попитах.

— Знаеш как. Тренировки с най-различни сценарии. И боят е съвсем истински. Носът ми е чупен по време на тренировка, виждаш ли? Подложих се на операция, но ако се вгледаш, ще забележиш белезите.

Взрях се внимателно и различих тънка като косъм линия в основата на носа, следи от лошо счупване, прикрити от добър пластичен хирург. Нямах да го видя, ако не знаех къде да търся.

— Явно са те държали доста строго.

— Така е. Моята подготовка отне повече време, защото операциите ми са специални. Дълго време съм сама, обикновено нямам достъп до оръжие, поне не до традиционните.

Отново замълчахме. Тя отпи глътка лафройг и попита:

— А ти?

— Главно джудо — отвърнах. — В „Кодокан“ — щом беше тренирала крав мага, със сигурност знаеше за какво говоря.

Дилайла ме погледна.

— Извиването на врат не е ли забранено в джудото?

— Забранено е — потвърдих, виждайки, че съм бил прав за познанията й. — Научил съм го от другаде. От книги и видеокасети. Упражнявах тези техники с неколцина партньори, които споделяха моите интереси.

— Какво друго? Като те гледах как се движиш, не си тренирал джудо като спорт. Дори и с извънредните книги и касети.

— Имаш право. Не е излишно да прекараш някое и друго десетилетие в бойна обстановка. Това развива определени рефлексии.

Пак мълчание.

— Значи си същият, за когото те мисля — заяви накрая тя.

Свих рамене.

— Струва ми се, че вече донякъде го знаеш.

— Е, и ти донякъде знаеш истината за мен.

Ето, потвърждаваше.

— Значи си израелка — рекох. — От Мосад.

Дилайла се извърна и леко вирна глава, като че ли обмисляше думите ми. После отсече:

— Какво значение има коя съм и откъде съм? От твоя гледна точка, никакво.

Нямаше да признае, бях сбъркал. Или вече го бе намекнала по завоалирания си начин, а аз го бях пропуснал. Не бях сигурен.

Тя отпи глътка и продължи:

— Но от моя гледна точка твоята служебна принадлежност е от огромно значение. Сведенията, които успяхме да съберем за теб, предполагат, че работиш за Либерал-демократичната партия в Япония. Само че не виждам какъв интерес може да има ЛДП към Белгази. Затова допускам, че поне в този случай ти плащат американците. И това ме безпокои.

— Защо?

Дилайла разпери ръце с длани нагоре, сякаш казваше: „Не е ли очевидно?“

— Те са силни и интересите им са противоречиви, затова не са дискретни. Трябва да внимаваш с тях. Никога не си абсолютно сигурен с кого си имаш работа.

— Какво искаш да кажеш?

Тя постави ръце на хълбоците си, облегна се назад и отпусна рамене. Този жест гласеше: „На глупак ли се прави, или наистина е такъв?“ След миг заговори, затова реших, че се е спряла на второто предположение. Това не би трябвало да ме смущава, дори тъкмо напротив, ала ме накара да се почувствам неловко. Успокоих гордостта си, като си напомних, че общо взето е добре да те подценяват.

— Обясниха ли ти защо искат да премахнат Белгази? — попита Дилайла.

— Да.

— Повярва ли им?

Свих рамене.

— Почти не ги слушах.

Тя се засмя.

— Сигурно са ти разказали за неговата мрежа за оръжейни доставки, за връзките му с терористични и фундаменталистки групировки и прочее глупости.

— Какво, да не би да си измислят? — попитах.

Блондинката поклати глава.

— Не. Всичко е вярно. И съм сигурна, че някои сили в американското правителство са загрижени, дори може би се опитват да направят нещо по въпроса. Някои сили.

— Тоест?

Дилайла се усмихна.

— Знаеш ли, още не си ми казал името си.

Погледнах я.

— Наричай ме Джон.

— Добре тогава, Джон — изрече името ми, сякаш опитваше как звучи.

— Говореше за „някои сили“.

Дилайла сви рамене.

— Да кажем просто, че Америка е доста голяма страна. И има много противоречиви интереси. Може би не всички смятат Белгази за толкова неприятен тип.

— Тоест? — повторих.

— Замислял ли си се защо искат да изпълниш точно тази задача така, че смъртта да изглежда естествена?

— Имам най-обща представа.

— Ами тогава, помисли за следното — тя се наведе напред и вдигна ръце с леко разперени пръсти и длани, като че ли обрамчваше фотография. — Каквато и сила да те е наела, нищо не води до нея. Целта е да могат да отрекат, че са замесени. Пред кого? И замислял ли си се в какво положение те поставя това?

Подчертаното жестикулиране беше нещо ново. Виждах различна част от личността ѝ, част, която навярно обикновено криеше. Интересно.

Замислих се за миг.

— В същото положение, в каквото се намирам винаги, предполагам.

— В някакъв смисъл, може би — махна с ръка тя, сякаш отхвърляйки думите ми. — Но, от друга страна, положението сигурно е по-лошо. Според теб кой е пратил мъжа в асансьора?

Пак се замислих. Почти бях сигурен, че го е пратила тя. Обаче отговорих:

— Не знам.

Махането с ръце престана и Дилайла промуши въздуха с показалец.

— Точно така. В момента срещу теб може да има всякакъв брой играчи. Всеки, който печели от сделките на Белгази.

Или който иска Белгази да остане жив, докато си осигури достъп до компютъра му, помислих си. Зачудих се дали ми казва всичко това, за да ме отстрани от играта. Или може би се опитваше да подчертае безнадеждността на моето положение, за да ме накара да се откажа. Може би.

— Винаги съм знаел, че да си в този бранш, е лош начин да спечелиш конкурс за популярност — отвърнах.

Тя се засмя. Вдигнах бутилката и напълних първо нейната, после и своята чаша.

Смехът ѝ ми харесваше, странна смесица от несъвместимости: дрезгав, но и сладък, женствен с изключителната си изтънченост, ала и някак момичешки с приятния си тембър, подправен с иронични нотки, които по-скоро се дължаха на усещането за абсурдност, отколкото на сарказъм или жестокост. Усмихнах се — чувствах се добре и разбирах, че главата ми малко се е замаяла от уискито.

Дилайла се облегна назад, отпи и задържа чашата под носа си. И това ми хареса, харесваше ми, че се наслаждава на аромата. Последвах примера ѝ.

— Знаеш само, че някой е подире ти — поде тя. — Разбираш ли какво означава това за мен? Някой може да направи връзката. А аз не действам като теб. Нямам възможност да се скрия. За да изпълня задачата си, трябва да съм много близо и да остана така.

Значи сега апелираше към чувствата ми. Двустранен подход: от една страна, логичен — убеждаваше ме, че положението се е променило и вече не мога да изпълня задачата си, а от друга, емоционален, в смисъл, че ако продължа да опитвам, тя ще плати цената.

— Разбирам какво искаш да кажеш — отговорих. — Но разбирам също и какви са мотивите ти. Второто ме кара да се съмнявам в първото.

Стана ми малко тъжно, че се налага да го кажа. Известно време всичко бе толкова спокойно. Божичко, уискито ми действаше. Обикновено не съм сантиментален.

— Имаш основание — кимна блондинката. — И все пак това, което ти казах, е вярно. Поразрови се малко, без да ме забъркваш, ако можеш, и ще се увериш.

Кимнах.

— Вече го правя. Дискретно, без да те замесвам — не бе точно така, но по-късно щях да мисля как може да ѝ се отрази допитването ми до Канезаки.

Отпих глътка уиски.

— Така или иначе, трябва да открия откъде изтича информация, за да мога да запуша пробойната.

— Смяташ, че проблемът е при теб ли?

Свих рамене.

— Няма да е за пръв път. Отдавна съм научил, че е опасно да се работи с демокрации. На тях им пречат всички досадни проверки и балансирането на везните, както и натрапчивото обществено мнение, затова имат стимул да откриват начини да вършат нещата не според правилата. Понякога става трудничко да следиш с кого си имаш работа.

Тя се усмихна.

— Ако искаш да очистиш Кастро, плати на мафията.

Отговорих на усмивката ѝ.

— Естествено. Или, ако Конгресът не ще да отпусне нужните суми, финансирай контрите чрез султана на Бруней.

— Или субсидирай почти всичко, като караш Саудитска Арабия да плаща.

— Да, не се бой, разбирам какво искаш да кажеш.

Дилайла размаха ръце нагоре-надолу като пешеходец, който се опитва да спре приближаваща се кола, едновременно нетърпелив и умолителен жест.

— Извинявай за отклонението, обаче единайсети септември накара Америка да изпадне в тежка форма на шизофрения. Страната се посвети на „война срещу тероризма“, въпреки че все още плаща милиарди петродолари на саудитците, макар да се знае, че с тези пари се финансират всички групировки, с които Щатите твърдят, че са във война. Петнайсет от деветнайсетимата похитители на единайсети септември бяха саудитци, но никой не говори за това. Представи си реакцията, ако похитителите бяха иранци или севернокорейци. Ако Америка беше човек, психиатрите щяха да определят състоянието ѝ като пълно отрицание на действителността. Не знам как можеш да се доверяваш на такъв работодател.

— Ти доверяваш ли се на своя? — попитах.

Блондинката сведе очи. Ръцете ѝ бавно се отпуснаха в скута ѝ.

— Сложно е — отвърна след малко.

— Това не е точно потвърждение.

Дилайла въздъхна.

— Вярвам на намеренията им. Някои... аспекти на политиката са глупави и остарели. Все пак не е необходимо да съм съгласна с всяко решение, за да знам, че постъпвам правилно.

По жестовете и гласа ѝ прецених, че въпросът ми я смути. Но не заради причините, които току-що бе изложила. Имаше нещо друго.

— А те вярват ли ти?

Тя се усмихна и понечи да каже нещо, после се отказа. И пак заби поглед в пода.

— И това е... сложно.

— Защо?

Дилайла се озърна наляво-надясно, сякаш търсеше отговор.

— Те ме обучиха и подготвиха — рече след малко. — И ме бива в работата ми. Находчива съм и имам богат опит.

Отпи глътка лафройг и аз зачаках да продължи.

— Но трябва да призная, че по същество работата ми е да спя с врага. Буквално. А това е трудно за преглъщане. Хората се питат как се чувствам, дали това не ме... заразява или нещо подобно.

— А как се чувстваш? — не успях да се сдържа да не попитам.

Дилайла извърна очи.

— Не ми се говори за това.

Кимнах и двамата помълчахме. После продължих:

— Поемаш много рискове с тази операция. Навярно повече от обикновено. След моята намеса, а и след появата на оня тип в хотела, положението е твърде опасно за теб и би било разумно да се измъкнеш. Ти не го правиш обаче.

Тя се усмихна, ала колебливо.

— Да докажеш нещо ли се опитваш? — попитах. — Да спечелиш нечие уважение, като залагаш живота си на карта?

— Ти пък какво разбираш от това? — репликата ѝ прозвуча малко остро и заподозрях, че съм се натъкнал на нещо.

Усмихнах се.

— Воювал съм с американската армия във Виетнам. Срещу разни жълтури. Погледни ми лицето, Дилайла.

Тя вдигна очи.

— Схващаш ли какво искам да кажа? Трябваша ми години, за да проумея защо съм бил готов да извърша някои от нещата, които съм правил там.

Блондинката кимна, после пресуши чашата си до дъно.

— Ясно. Да, тогава ще разбереш.

— Струва ли си обаче? Пращат те на операции с огромен риск за теб, ти им носиш победи, а те пак не ти вярват. Защо да се главоболиш?

— „Защо да се главоболиш“? — повтори тя и наведе глава настрани, като че ли се опитваше да види нещо в мен, което по-рано е пропуснала. — Някога виждал ли си бебе с откъснати от бомба крака? Виждал ли си майка му да го притиска към себе си, обезумяла от мъка и ужас?

Реторичен въпрос, за повечето хора. Не и за мен.

— Да — тихо потвърдих. — Виждам съм.

Дилайла безмълвно се вторачи в мен, после продължи:

— Е, това, което правя, донякъде ме спасява от тези кошмари. Когато си свърша работата добре, успяваме да прекъснем притока на средства и въоръжение за чудовищата, които се опаковат целите в експлозивни, отрова за плъхове и гвоздеи, и тогава някое бебе, което иначе е щяло да загине, остава живо, семейството, което иначе вечно е щяло да скърби, съхранява щастието си, умове, които иначе са щели да бъдат травмирани до размътане, остават невредими.

Тя замълча за миг, после прибави:

— Трябва ли да се откажа, защото моите началниците ми нямат доверие, въпреки че би трябвало да е обратното? Как бих могла да обясня на опечалените, сакатите и травмираните, че съм можела да направя нещо, за да ги спася, но не съм го сторила, защото в службата не са се отнасяли с достатъчно уважение към мен.

Дилайла ме погледна. Бузите ѝ бяха зачервени, раменете ѝ се повдигаха и спускаха в такт с дишането ѝ.

Отвърнах на погледа ѝ, обзет от странна смесица от възхищение, привличане и срам. Отпих голяма глътка и пресуших чашата си. Напълних нейната, после и своята.

— Щастливка — казах след малко.

Тя премигна.

— Моля?

Затворих клепачи и заразтривах слепоочията си.

— Да вярваш в нещо така... — отворих очи. — Божичко, не мога да си го представя.

Последва дълго мълчание.

— Не се чувствам щастлива — накрая рече Дилайла.

— Не, сигурен съм в това. Не се изразих правилно. Трябваше да кажа „късметлийка“. Не е същото.

Отново заразтривах слепоочията си.

— Съжалявам за думите си. Че не бива да се главоболиш. С годините придобих навика да... изпреварвам предателството. Да мисля, че вероятността за предателство и предпазването от него са на първо място. И това може би е вярно за мен. Но не е задължително да е вярно за всеки. Например за човек като теб.

Известно време и двамата мълчахме. После Дилайла попита:

— За какво мислиш?

Отговорът ми се забави няколко секунди.

— Харесва ми как жестикулираш, докато говориш — което беше само част от истината.

Тя сведе очи към дланите си за миг, като че ли проверяваше дали в момента се движат, и тихо се засмя.

— Обикновено не го правя. Ти ме вбеси.

— Аха.

— Е, правя го, когато изгубя самоконтрол.

— И кога се случва това?

— Рядко.

— Би трябвало да го правиш по-често.

— Опасно е.

— Защо?

— Знаеш защо. Трябва да се защитаваш.

Изречението ѝ бе толкова безстрастно, че бе невъзможно да не го контролира съзнателно, знаех го. Тя отпи глътка уиски.

— Ами ти? Какво правиш?

— Не се сближавам.

— Аз също не мога да си позволя този лукс.

Погледнах я.

— Никога не съм го възприемал като лукс.

Дилайла отвърна на погледа ми. Забележимо продължително. Определено откровено. Навярно подканващо.

Преместих се до нея на дивана. Тя леко повдигна вежди.

— Нали току-що каза, че не се сближаваш — обаче се усмихваше с онези топли нотки на ирония и закачливост в очите си.

— Това е проблемът, когато сам си налагаш правилата — отвърнах. — Няма кой да те поправи, когато ги нарушаваш.

— Нали каза, че няма да ме чукаш?

— Не те чукам.

Дълго се взирах в нея, после бавно се наведох напред. Дилайла ме наблюдаваше, вперила очи в моите, за миг ги сведе към устните ми и отново ги вдигна.

Спрях. Лицата ни бяха на сантиметри едно от друго. Долових дъх на рядък парфюм, може би приготвен по поръчка специално за нея, в скъпо шише от гравирано стъкло. Ароматът се усещаше, ала не

се различаваше ясно, като видения от сън след събуждане, отслабващ образ върху ретината след силен проблясък или спомен за лице, което си познавал и обичал много отдавна. Нещо, което е реално само колкото да те привлича, да те кара да искаш да го притеглиш към себе си, да го върнеш, преди пак да замъждука и изчезне, и безвъзвратно да го изгубиш.

Наведох глава още малко и я целунах. Тя отговори на целувката, но не особено ентусиазирано. След малко се отдръпнах и я погледнах.

— Някой може да нарече това, което правиш, „смесени сигнали“ — каза Дилайла. Усмиваше се, ала гласът ѝ звучеше напълно сериозно.

— Имам противоречив характер. Така твърдяха всички психолози в армията.

— Преди няколко минути бе готов да ме набиеш, забрави ли?

Поклатих глава.

— Не се отнасяше до теб. Беше за второто ти аз. А то не ме интересува.

— Откъде знаеш, че другото ми аз ще те заинтересува?

— Това, което видях досега, ми харесва.

Тя ме погледна.

— Може и да си прав. Възможно е да съм способна само да се преструвам.

— Жалко, ако е вярно.

— Ти си единственият, който го казва.

— Опитвам се да се поставя на твое място.

— Доста успешно.

— Докажи ми, че греша.

— Не съм сигурна, че грешиш.

Плъзнах очи по краката и гърдите ѝ с престорена похотливост.

— Добре, ще взема второто аз.

Дилайла се засмя, после млъкна и ме погледна, също толкова дълго. След това се наведе напред и отново се целунахме.

Този път целувката беше по-хубава. В нея имаше някаква неувереност, колебливостта на примирието, усещането за нещо, което се движи бавно, но с огромна инерция.

Тя отвори устните си по-широко и езиците ни се срещнаха. Усещането отново бе колебливо: проучване, а не припряна атака,

опитване на водата, а не стремглаво хвърляне.

Изтече минута, може би две и целувката стана по-непринудена, по-страстна, не толкова съзнателна, по-непреднамерена. Тя сякаш се разтопи, като че ли се подчиняваше на някаква сила, която се изплъзваше от властта ни. Опитах всички различни части на устата ѝ, всяка преминаваше през съзнанието ми като образи, осветявани от светкавици: езика ѝ, устните ѝ, зъбите ѝ, сладостното усещане за цялото, нов праг към онова прекрасно нещо, което представляваше Дилайла.

Тя захапа долната ми устна и я задържа за миг, после я пусна и полека се отдръпна. Спогледахме се. Дилайла се усмихна.

— Харесва ми вкусът ти.

— Да, и аз си мислех същото. Трябва да е от лафройга.

Одобрителният звук, който издаде, прозвуча като мъркане.

— Само отчасти. Другата част си ти.

Усмигнах ѝ се.

— Екзотичният вкус на Ориента, а?

Дилайла се засмя.

— Просто ти.

Любихме се на леглото. По някое време шеговито поспорихме кой трябва да е отгоре, спор, който решихме, прибъгвайки към проверка на всяка от въпросните възможности, наред с още няколко. Тялото ѝ беше сочно и красиво и тя се движеше с опитност и ентузиазъм — това ми припомни самоувереността ѝ, когато за пръв път я видях във фоайето на „Мандарин Ориентал“.

Използвахме презерватив — една от няколкото практични вещи, които носеше в чантичката си. Разумно. За съжаление в редките си мигове на истинска страст аз рядко съм толкова предпазлив, колкото би трябвало. Оправдавам се със следното: при всички куршуми и мини, от които съм оцелял, трябва да имам имунитет към полово предавани болести. Тъпо е, знам. Има по-голяма вероятност съдбата да задоволи вкуса си към иронии, като ме убие със СПИН или някоя друга неприятна болест.

После легнахме по хълбок с лице един към друг, отмаляло отпуснали глави върху сгънатите надве възглавници. Дилайла протегна ръка и прокара показалец по устните ми.

— Усмихваш се.

Повдигнах вежди.

— Ти какво мислиш, че ще се мръщя ли?

Тя се засмя. Думите ѝ, поведението ѝ, всичко ми се струваше съвсем искрено. Ала Дилайла си беше професионалистка. Ако пуснеше косата си, трябваше да допусна, че това е тактика, средство за постигане на конкретна цел. И все още не можех да бъда сигурен за мотивите ѝ, за това какво можеше да се е опитала да направи в „Мандарин Ориентал“. Жалко, че подобни мисли трябваше студено да лежат на леглото помежду ни, ала какво да се прави.

— Как започна да се занимаваш с тази работа? — попитах я.

Дилайла сви рамене.

— Понякога и аз си задавам същия въпрос.

— Разкажи ми.

— Отговорих на една обява във вестника, точно като теб.

Зачаках. Нямах смисъл да казвам нищо повече. Ако не искаше да говори за това, нямаше да го стори. Пак замълчахме. След малко тя поде:

— Бях мършава хлапачка, но когато станах на четиринайсет, тялото ми започна да се развива. Момчетата, а и мъжете започнаха да ме заглеждат. Не знаех точно защо го правят, обаче ми харесваше. Допадаше ми, че имам нещо, което те искат. Виждах, че това ми дава някаква власт.

— Трябва да си ги побърквала — отбелязах, спомняйки си какво е да си на тази възраст, отровен от тестостерон и устремен като самонасочваща се ракета.

Дилайла кимна.

— Но не ме интересуваха момчетата на моята възраст. Не знам защо — просто ми се струваха прекалено малки. Фантазиите ми винаги бяха свързани с по-възрастни мъже.

Тя се облегна на възглавницата.

— Когато навърших шестнайсет, един приятел на баща ми, военен, се премести на работа в нашия град. Живя при нас един-два месеца, докато си търсеше апартамент. Казваше се... Ще го наричам Дов. Беше на четирийсет, военен герой, мургав, хубав мъж с невероятно меки, невероятно красиви очи. Колкото пъти го погледнех, изпитвах странно чувство и трябваше да се извърщам. Винаги се

държеше прилично с мен, но понякога го хващах да ме гледа като всички други мъже, макар че явно се опитваше да го прикрива.

А когато осъзнах, че ме гледа така, се почувствах... е, беше вълнуващо. Беше военен герой, красив, интелигентен и много по-възрастен и опитен от мен, но въпреки това имах същата власт над него. Започнах да... експериментирам с властта си. В известен смисъл я изпитвах, за да разбера какво представлява. Смеех се на нещо, което е казал, и се вглеждах в очите му малко повече от естественото. Или се отърквах в него, когато се разминавахме. Нямах намерение това да доведе до нещо конкретно — дори не знаех, че може да ми се случи с мъж като Дов.

Един ден, когато родителите ми ги нямаше, аз си облякох тоалета, който смятах за най-секси, бяло бюстие и саронг. Почуках на вратата на стаята му. Сърцето ми биеше силно, както винаги, когато бях близо или дори само мислех за него. Чух го да казва: „Влез“ и влязох. Той седеше на малкото бюро в стаята и когато ме видя, се изправи, после се изчерви и се обърна. Сърцето ми още по-силно се разтуптя. Казах му, че отивам на разходка на плажа — живеехме близо до океана, и го попитах дали иска да дойде да поплуваме. Дов не отговори — просто ме погледна и пак се извърна. Тогава чух дишането му. Бях толкова млада, не разбирах какво означава това, обаче ме възбуди. И се почувствах неловко, защото не ми отговаряше. Не знаех какво да кажа, затова започнах да си вея и отбелязах: „Тук е адски горещо!“, защото изведнъж ми се стори, че съм в пещ. Той продължаваше да мълчи, просто ме гледаше с невероятно странно изражение — усмихнато, но и малко мъчително, като че ли нещо го болеше и се опитваше да се държи храбро — и видях, че ръцете му треперят. Мълчанието му ме изнерви, чудех се какво да кажа. „Няма нищо, щом не искаш да поплуваме“ — изпелтечих аз и осъзнах, че гласът ми трепери също като ръцете му.

Устните му помръднаха, ала отново беззвучно. После протегна ръка и докосна бузата ми с пръсти. Изненадах се и бързо отстъпих назад. Той отдръпна ръка и припряно се извини. Не знаех защо го прави, нито защо съм отстъпила — в онзи момент знаех само, че искам да ме докосва, искам го повече от всичко на света, и без да мисля, грабнах ръцете му в своите и възкликнах: „Не, не, няма нищо!“ Тогава Дов ме погледна с красивите си тъмни очи, взе лицето ми в шепи и ме

целуна. Това беше първата ми истинска целувка и ми се стори, че ще припадна от удоволствие. Чух, че стена, той също стенеше. И знаеш ли какво? Когато постави длани върху тялото ми, просто върху хълбоците и гърдите ми, аз свърших. И това ми беше за пръв път — не разбирах какво става, не можех да дишам, помете ме взрив на удоволствие, отпуснах се в ръцете му и заплаках. Той ме прегърна, галеше косата ми и повтаряше, че съжالياва, а аз не можех да говоря, затова само клатех глава и плачех, защото беше истински прекрасен, той беше невероятно прекрасен.

Усмихнах се. Искаше ми се да вярвам, че историята ѝ е вярна, че ми показва още частица от човека зад маската.

Може и да казваше истината. Макар и измислено, Дов беше израелско име. Доколкото можех да преценя, той се бе отличил в Шестдневната война на Израел. Значи родният ѝ град се намираше на море. Тел Авив? Ейлат?

Но може и да разказваше тази история толкова често, че сама беше започнала да вярва в нея. Би могла да я използва, за да ме привърже към себе си, да изкриви обективността ми, да замъгли преценката ми.

Все пак можех да разсъждавам върху всички тези нежелани възможности и по-късно. Не виждах смисъл да го правя точно сега.

— Люби ли те? — попитах.

— Не. Не тогава. Макар че щях да му позволя. Можеше да прави с мен каквото поиска.

— Какво се случи после?

Дилайла се усмихна.

— Обещахме си, че това никога няма да се повтори, че не е редно, защото той е много по-възрастен и ако родителите ми узнаят, ще се разсърдят. Но не можехме да стоим далеч един от друг. По онова време брат ми беше в казармата и същата година го убиха. Едва ли щях да го понеса без Дов. Той разбираше войната и беше изгубил много свои близки. Единствено той можеше да ме утеши.

— Родителите ти сигурно са преживели истински ад.

— Бяха съсипани. Много хора смятаха, че изобщо не е трябвало да воюваме там. За какво загина нашият прекрасен син, казваха си те. Не беше като да изгубиш някого в другите войни, които ни бяха

наложени, всички го знаеха. По-скоро беше като... просто прахосване на човешки живот. Нали разбираш какво искам да кажа?

Извърнах се, замислен за първото си пътуване в Щатите след Виетнам. Когато хората научаваха, че съм воювал, в най-добрия случай изпитваха неловкост и учтиво се опитваха да променят темата. А често реагираха с неприязън.

— Едно от най-жестоките неща, които може да извърши обществото, е да прати младежите си на война с благословия да убиват, а когато се завърнат у дома, да им заяви, че благословията не е била истинска — казах. — Ние постъпихме точно така във Виетнам.

Тя ме погледна и кимна. Помълчахме.

— Как се развиха нещата с Дов? — попитах след малко.

Дилайла се усмихна.

— Той се премести. Аз отидох в колеж. Сега Дов има жена и двама синове.

— Още ли се виждате?

Тя сви рамене.

— Не много често. Той си има семейство, аз си имам моята работа. Но понякога се срещаме.

— Родителите ти така и не са узнали, нали?

Поклащане на глава.

— Не. И той не каза на жена си. Добър съпруг е, обаче нали знаеш? Изкушаваме се. Между нас има нещо, което просто е прекалено силно.

Кимнах.

— Повечето хора само си мечтаят за такава връзка.

Дилайла повдигна вежди.

— Ами ти?

Извърнах очи за миг, замислен за Мидори.

— Може би веднъж.

— Какво се случи?

Всъщност нищо, бих могъл да отговоря. Тя просто разбра, че съм убил баща ѝ.

— Тя не е от бранша — поясних. — Беше достатъчно интелигентна да разбере с какво се занимавам и да проумее, че нашите светове трябва да си останат отделни.

— Никога ли не си се замислял да се измъкнеш от този свят?

— Постоянно мисля за това.

— Трудно е, нали?

„За нас няма дом, Джон. Не и след онова, което направихме.“
Думи на някогашния ми кръвен брат Лудия Джейк. Отново кимнах и отвърнах, сякаш на призрака му:

— Има неща, които после не можеш да отмиеш.

— Какво се случи помежду ви?

— Причиних й зло. Нараних я.

— Не това. Хубавото.

— Не знам — за миг си представих лицето й, отпрадения й към мен поглед. — В нея имаше... някаква откровеност. Във всичко, което правеше. Винаги виждах как я карам да се чувства. Тя беше изискана и образована, талантива и известна в своята област, но когато бяхме заедно, някак си винаги усещах, че съм с личността, която е била преди всичко това. С истинската личност, със съкровената същност, която не вижда никой друг. Правех я щастлива, разбираш ли? В известен смисъл това ми се струваше абсурдно и когато го усетих, бях абсолютно неподготвен. Съмнявам се, че по-рано ми се е случвало такова нещо. Не мога да си представя, че пак ще ми се случи. Тъкмо това, че я правех щастлива... — млъкнах, мислейки си, че ще прозвучи банално, после все пак го казах: — ... ме правеше щастлив.

— Сега щастлив ли си?

— В момента ли? Чувствам се доста добре.

Тя се усмихна.

— Изобщо.

Свих рамене.

— Не съм потиснат.

— Доста минималистично определение за щастието.

— Изпитвам удоволствие от разни неща. От хубавото малцово уиски, добрия джаз, от добра тренировка по джудо. От горещата вана после. Смяната на сезоните. Уханието на кафето, когато е изпечено както трябва.

— И от всичко друго?

Помълчах, замислен.

— Да, почти от всичко. Предполагам, че е така.

— Веднъж един човек ми каза: „Ако живееш само за себе си, умирането е особено страшно.“

Погледнах я, но не отговорих. Може би забележката ѝ постигна целта си.

— Не се доверяваш на хората — заяви Дилайла.

— Така е — потвърдих. — А ти?

— И аз не се доверявам лесно. Но вярвам в някои неща. Не бих могла да живея без тях.

Замълчахме и двамата, замислени всеки за своя живот.

— Не можеш вечно да я караш така — казах накрая. — А после?

Тя се засмя.

— Искаш да кажеш, когато повехна и остарее ли? Не знам. Ами ти?

Свих рамене.

— Не съм сигурен. Може би ще се оттегля някъде. На някое слънчево място, може би край океана, като града, където си израснала. Място без спомени.

— Звучи страхотно.

— Да. Но не знам кога ще стигна дотам.

— Е, в твоята работа имаш по-голям „срок на годност“ от мен, предполагам.

Бе мой ред да се засмея.

— Ами семейство? Още си млада.

— Не знам. Съмнявам се, че бих могла да се откажа от Дов, затова ще ми трябва съпруг, проявяващ разбиране.

— Не му казвай.

— Ще се наложи да премълча и какво съм правила през последните десетина години. Нали знаеш, ако научи, че можеш да бъдеш актриса в леглото, мъжът винаги ще се чуди дали не играеш и с него. Мъжете са склонни да проявяват несигурност за тези неща.

Може би думите ѝ бяха насочени към мен. Може би опипваше, за да види дали ще призная нещо в този смисъл. Вместо да ги оставя без отговор, отвърнах:

— Сигурно е трудно да си толкова близка с Белгази, след като знаеш какво върши.

Тя кимна.

— Трябва да умееш да разделяш нещата. Но с него не е чак толкова зле. Той не е от убийците. Всъщност е много по-високо в хранителната верига. Освен това е интелигентен и не е неприятен.

Привлекателен е. Не забравяй, аз обичам мъжете. Това е едно от нещата, които ме правят толкова добра в моята работа.

— Обаче, след като получиш от него каквото искаш...

Лицето ѝ малко помръкна.

— За това ще се погрижи някой друг. Може би ти.

— Как ще се почувстваш тогава?

— Както винаги. Но човек не се отказва от правилното действие само защото смущава душевното му спокойствие.

Погледнах я, впечатлен. Повечето хора не го съзнават, обаче деветдесет процента от морала се основават на душевното спокойствие. Изпепелете стотици хора от десет хиляди метра височина и после ще спите като къпани. Убийте само един човек с щик и сънищата ви никога вече няма да бъдат сладки.

Кое е по-добре за душевното спокойствие? Кое е по-лошо?

Може би няма значение. В края на краищата преодоляваш всичко. Ние сме толкова издръжливи същества!

Чувствах се странно да лежа в леглото с нея. Стаята ми се струваше истински рай. Разбирах, че това се дължи и на предпазните мерки, които бях взел, и на увереността ми, че тя не би допуснала да я проследят. Ала някаква част от мен навярно искаше да се чувства така поради свои съображения, независимо от свидетелствата на външния свят. Лош признак, знаех го. И това сигурно предполагаше, че вече не съм толкова добре подготвен за играта, че не съм толкова годен да оцелея в нея.

Дилайла стана и отиде в банята. Взе чантичката си със себе си, защото знаеше, че иначе ще я претърся. Не че щях да открия нещо полезно. Беше прекалено предпазлива, за да ми го позволи.

Лежах в леглото и слушах течащата вода. Знаех, че съществува поне теоретична възможност да използва мобифона си, докато е вътре, и да предупреди своите хора за местонахождението ми. Инстинктът ми подсказваше, че тази вероятност е далечна, ала той може би бе приспан от уискито и секса. Дилайла все още бе загрижена за опасността, която представлявах за нейната операция. Трябваше да остана нащрек.

Когато излезе, вече беше облечена. Изглеждаше спокойна и освежена. Бях си наметнал един от хотелските плюшени халати и седях на леглото, сякаш се готвех да пренощувам там.

Тя седна до мен.

— Какво ще правим сега?

Поставих ръка върху бедрото ѝ.

— Ами, ако искаш, готов съм за втори рунд.

Дилайла се засмя.

— Питам за положението.

— А, да. Можеш ли да пращаш есемеси с мобифона си?

— Разбира се.

Дадох ѝ адреса на един от криптираните си чатрумове.

— Паролата е „Пенинсъла“ — осведомих я. — Името на този хотел. Съобщи ми, когато получиш каквото ти трябва от Белгази, къде мога да го открия.

— Наистина ли ще го направиш?

Свих рамене.

— Все още чакам информация от доверени хора, която би трябвало да успее да хвърли известна светлина върху това кой и защо ме преследва. И как. В момента и без това нямам достъп до Белгази. Струва ми се разумно да кротувам.

— Така е. Онези, които те преследваха в Макао, едва ли имат неограничени ресурси. Ще им отнеме време да докарат нови сили.

— Знам.

— Но трябва да внимаваш. Знам, че си професионалист. Но Белгази е опасен тип. Той е от мъжете, които могат да действат без угризения.

— Какво искаш да кажеш?

— В Монте Карло го видях да убива човек. С голи ръце и крака.

— Да, тренирал е савате, знам.

Дилайла поклати глава.

— Нещо повече. Има сребърна ръкавица по савате и е шампион по френски бокс. Тренира с телешки плешки. Може да строши ребро с ритник.

— Трябва да го патентова. „Омекотител за месо на Белгази“!

Тя не се засмя.

— И носи бръснач.

— Браво на него.

Дилайла ме погледна.

— На твое място не бих го приемала толкова лекомислено.

— Знаеш ли на какво учат продавачите? — попитах, като се взирах в очите ѝ. — Да не продават след работно време. Вече ти казах, че засега ще кротувам. Няма нужда да продължаваш да ме убеждаваш.

Тя се усмихна и усмивката ѝ за миг ми се стори странно тъжна.

— Аха, разбирам.

Помълчахме.

— Каж ми, мислиш ли, че съм спала с теб... от тактически съображения? — попита след малко Дилайла. — За да те манипулирам?

Погледнах я.

— Така ли е?

Тя сведе очи.

— Сам ще трябва да решиш.

Имаше и целувка — колеблива след неотдавнашните ни страстни изблици, после Дилайла си тръгна. Изчаках петнайсет секунди, смъкнах халата и се облякох. Другите ми вещи още бяха в сака. Останах около минута, надникнах през шпионката и с помощта на солджървижъна се уверих, че навън няма никого. Излязох и по различни стълбища и коридори се спуснах на първия етаж. Измъкнах се през един от задните изходи и се озовах на улица „Ханкоу“, прекосих Нейтън и се качих на асансьора за метрото. Направих няколко агресивни хода, за да се уверя, че не ме следят. Не ме следяха. Бях съвсем сам.

7.

Пренощувах в „Риц Карлтън“, отгатък пристанището. Жалко, че се налагаше да напусна „Пенинсъла“, обаче Дилайла знаеше, че съм там, и можеше да го сподели с някого. По-добре да прекъсна възможната връзка.

На другата сутрин се събудих освежен. Замислих се за Дилайла. Тя ужасно искаше тези два дни отсрочка, през които Белгази имаше „среща в района“. Реших, че каквото и да предприеме през това пътуване, Дилайла и нейните хора чакат тъкмо този момент. Сигурно се надявах, че нещо от тази среща ще се озове в компютъра му, нещо важно, и тогава щяха да се задействат.

В такъв случай защо се беше опитала да проникне в компютъра му онази нощ? Може би просто се бе възползвала от възможността. Тренировка. Да, може би. Но нямаше как да съм сигурен. Поне засега.

Пък и всичките ми разсъждения се базираха на предположението, че не ме е лъгала. Имах нужда от още информация, нещо, което да използвам за сравнение. Надявах се да го получа от Канезаки.

Взех душ, избърснах се и си доставих насладата да полежа за последно в разкошната вана, преди да сляза на рецепцията и да напусна хотела. Хубавичката служителка се втренчи за миг в мен и любезно се извини. Преди да успея да реша за какво се отнася, тя се върна с управителя, мършав тип с тънки мустачки.

— А, господин Уатанабе — обърна се към мен с името, под което се бях регистрирал. — Търси ви един човек. По полицейска работа, както изглежда. Каза, че било важно да му се обадите. Остави този телефонен номер — управителят ми подаде лист хартия.

Кимнах, без да издавам смайването си, и взех листа.

— Не разбирам. Защо не ме уведомихте веднага?

— Много съжалявам, господине. Обаче мъжът дори не знаеше името ви. Остави снимка на рецепцията. Едва сега, когато ви видяла, служителката си помислила, че може да сте въпросният господин.

— Това ли е всичко? Имаше ли нещо друго? Онзи човек остави ли някакво име?

Той поклати глава.

— Съжалявам.

— Може ли да видя снимката?

— Разбира се — управителят бръкна под плата и извади фотография, в която разпознах отличен фалшификат — дигитализирано изображение на мой портрет. Лицето на снимката не беше точно като моето, но много приличаше.

Благодарих им, платих сметката и си тръгнах, като проверих фоайето по-грижливо, отколкото на пристигане. Нищо не ми се стори необичайно.

Направих няколко проверки с контраразузнавателни ходове, като се чудех как биха могли да ме проследят, по дяволите, и кой може да е бил онзи човек. Адски е неприятно някой да е вървял подире ти, докато си смятал, че си чист.

Когато се уверих, че съм сам, намерих уличен телефон. Набрах номера, който ми бяха дали в хотела.

Телефонът отгатък иззвъня два пъти. После мощен мъжки глас произнесе: „Моши моши“, японския поздрав, със силен южняшки акцент.

— Господи Боже — ахнах аз. — Докс?

— Е, някои смятат така, обаче не, просто съм си аз — с типичната си досадна бодрост отвърна той. — Добре ли се справям с японския?

— Да, идеално.

— Струва ми се, че го казваш просто ей така. Но все пак благодаря.

— Какво искаш?

— Няма ли да попиташ как съм те открил?

— Не и преди пак да ти приложат онази хватка с крака.

Той се засмя.

— Излишно е да го правиш. Ще изпея всичко, каквото поискаш. Очи в очи.

Замислих се, после отвърнах:

— Добре.

— Къде си сега? Още ли си в хотела?

Тогава ме осени. Знаех как го е направил.

— Да — реших да проверя теорията си.

— Хм, добре, хубаво. Ще дойда при теб. Обаче не познавам добре Хонконг, кажи ми как най-лесно да стигна там?

Усмихнах се.

— С такси.

— Естествено, логично. Все пак ме упъти. Обичам да знам къде отивам.

Да, така беше. Оказвах се прав.

— Просто кажи на шофьора името на хотела. Сигурен съм, че ще го намери.

Последва пауза, през която си представих слисаното му изражение.

— По дяволите, я пак ми кажи как му беше името на оня хотел?

— храбро опита той.

Засмях се и не отговорих. След малко Докс отстъпи.

— Добре де, добре, хвана ме. Ще се срещна с теб където поискаш.

— Защо изобщо искаш да се срещаме?

— Добре, не се справих блестящо. Просто исках да видя дали ще успея да те метна, обаче си прекалено ловък. Но е по-добре все пак да чуеш каквото имам да ти казвам. Повярвай ми.

Замислих се за момент. Разбира се, че исках да се срещна с него. Трябваше да разбере каква е цялата тази работа. Само че щеше да се наложи да взема предпазни мерки. Мерки, които можеха да се окажат фатални за Докс, ако нещата не се развиеха така, както исках.

— Къде си в момента? — попитах го.

— В едно кафене в центъра, зяпам цяла маса китайки. Струва ми се, че ме харесват.

— Сигурно не знаят, че си падаш по овце.

Той се изхили.

— Определено, готин, освен ако ти не им кажеш.

— Изчакай известно време. Пак ще ти се обадя.

— Къде отиваш?

— Пак ще ти се обадя — повторих и затворих.

Ако бяхме в Токио, можех веднага да му кажа къде и как ще се срещнем. Бях опознал града за двайсет и петте години, през които бях

живял там, и имах на разположение десетки места за срещи, които можех да използвам. Обаче в Хонконг не бях на свой терен. Трябваше да скицирам нещата.

Насочих се към пешеходната пътека, после поех на запад към Шон Ван в търсене на подходящо място. Беше неделя и районът бе оживен от гласовете на хиляди филипински камериерки, които се наслаждаваха на почивния ден. Те седяха върху сплескани кашони на сянка под покрива на дългата пешеходна алея и похапваха *панкит палабок, сотангон, клавинг тангуиге*^[1] и други деликатеси и макар за кратко, се опитваха отново да се почувстват у дома. Хареса ми физическата им близост: момичетата си сплитаха едно на друго косите, държаха се за ръце и седяха плътно притиснати, като деца, търсещи утеха, закрила от нещо страшно в простичкия човешки контакт. Въпреки откъснатите си корени и загубата на всичко от миналото им, в тях имаше нещо детинско и си помислих, че сигурно тъкмо тази привидна невинност, нелепо съчетана със сексуалността на зрели жени, кара толкова много западници да лудеят по жените от Югоизточна Азия. Техният чар не остави леден и мен, обаче в този момент не изпитвах сексуално желание към тях. По-скоро усетих тъпа и някак си изненадваща болка, нещо по-близо до завист.

Продължих нататък по пешеходната алея, после се насочих на юг и навлязох в Западния квартал, носещ името си само заради своето географско положение спрямо центъра, без в него да се влага смисъл на култура или атмосфера. Всъщност с типичните си лица с груби черти на престарели билкари, приготвящи змийски муски, стриващи на прах гущери и забъркващи други древни илаци, с аромата на тамян от храмовете и с уханията, носещи се от ресторантите за ястия със змии и от пекарните за китайски пирожки дим сум, с крясъците на продавачите на риба и уличните чистачи и търговци, Западният квартал изглеждаше много по-източен от останалите части на Хонконг.

Отбих се в един от безбройните магазини за сувенири на Котешката улица и купих няколко неща втора ръка, които бяха предназначени единствено да отвлекат вниманието на продавача и скоро щяха да бъдат изхвърлени, освен едно: нож за изкормване с десетсантиметрово острие и рогова дръжка. Ножът имаше кожена кания и острието изглеждаше достатъчно остро.

В портфейла си носех стара кредитна карта, на която бях увил няколко метра изолирбанд. За него се казва, че има хиляда и едно приложения, едно от които беше залепване на нож за изкормване под парапета на пешеходна алея. Ако видех, че някой ни следи, или регистрирах каквито и да е други признаци за двуличие, щях да заведа Докс там, да взема ножа и да го очистя с него.

Бих предпочел да нося ножа в себе си, обаче Докс не беше глупав, въпреки че се представяше за такъв, и знаех, че ще следи за оръжие. Можех да го скрия някъде по себе си, естествено, само че тогава щеше да ми трябва недопустимо много време да го извадя. По-добре да си запазя елемента на изненада. Щеше да е по-разумно и да нося повече дрехи, анцуг или нещо подобно между външния и вътрешния пласт, от които бързо да мога да се отърва после, ако нещата се объркаха. Ала знаех, че Докс ще забележи и това. И все пак имаше компромис. Купих тъмно найлоново яке и пакет памперси, които скрих под едно кошче за боклук в обществена тоалетна недалеч от мястото, където бях оставил ножа. Ако се наложеше да си разчистя сметките с Докс и се изцапах с кръв, можех да се вмъкна в тоалетната и бързо да си придам приличен вид.

Продължих на изток по пешеходната алея, после влязох в Международния финансов център, където има голям универсален магазин. Обиколих го, докато намерих подходящо място на третия етаж, гледащо към книжарница на име „Даймъкс“ на втория етаж. Оттам можех да наблюдавам не само входа на книжарницата, но и недалечния вход на универсалния магазин откъм втория етаж, както и подстъпите към моята позиция. Ако забележех нещо, което не ми харесва, можех да изчезна в най-различни посоки.

Обадих се на Докс от платен телефон.

— Моши моши — пак поздрави той с дрезгавия си акцент.

За миг се зачудих защо толкова много го надценявам и си мисля, че селяндурщината му е само театър.

— Още ли зяпаш момичетата? — попитах.

— Появиха се още няколко нови — бодро отекна гласът му.

— Ще стигна за всичките.

— Чакай ме в книжарницата „Даймъкс“, в универсалния магазин на Международния финансов център.

— Къде? Не...

— Запази си селските номера за някой, дето ти се връзва — прекъснах го. — Универсалният магазин в Международния финансов център. На втория етаж. Хонконгската станция на метрото. Би трябвало да стигнеш дотам за по-малко от петнайсет минути. Ако се забавиш повече, няма да ме намериш.

— Добре де, добре, няма нужда да се държиш гадно, тръгвам.

— Ще те наблюдавам по пътя, Докс. Ако не си сам, ще го приема лично.

— Знам, знам.

И наистина знаеше. Бяхме работили заедно. Бе виждал на какво съм способен.

Затворих, върнах се на позицията си и зачаках.

Подробностите не ми бяха известни, естествено, но пък нямаше и нужда. Докс знаеше, че съм в Хонконг, защото оттам се бях обадил на Канезаки. Беше фалшифицирал моя снимка. Познаваше ме от рано и наскоро ме беше виждал — може би бе работил със специалист като свидетел с полицейски портретист. Или пък пазеха снимка от военното ми досие и я бяха дигитализирали, за да отчетат промените след пластичната операция и изтеклите десетилетия. Независимо от това Докс трябва да беше разнасял фотографията из хотелите в Хонконг и Коулун. Познаваше ме, затова сигурно бе започнал от най-добрите. Затова знаеше, че съм в хотел, обаче не точно в кой.

Сигурно беше ходил и в „Пенинсъла“, обаче аз си бях тръгнал от там прекалено набързо, за да си направя труда да съобщя на рецепцията. Може би се представяше с някакъв официален документ, например от митническата служба на Съединените щати. Разбира се, управителят в „Риц“ бе споменал нещо за „полицейска работа“. Дали от ЦРУ не се бяха обърнали за помощ към тукашната жандармерия? Страхотно.

Малко тъжно поклатих глава. Нощуването в скъпи хотели, когато бях на път, си оставаше едно от малкото ми удоволствия. Сега виждах, че този навик се е превърнал в моя слабост. Щеше да се наложи да се откажа от него.

Опитах се да не го приемам лично. Докс, Канезаки — и двамата си имаха основания. Просто си вършеха работата.

Е, ако станеше прекалено, и аз просто щях да свърша своята. Нищо лично, момчета. Знаете как е.

След десет минути го видях да влиза в универсалния магазин през входа на втория етаж от дясната ми страна. Засега изглеждаше сам. Ако си имаше придружители, те щяха да чакат пред входа.

Извиках го, когато се канеше да влезе в книжарницата.

— Ей, Докс. Тук горе.

Той вдигна поглед и се усмихна.

— Здравсти.

— Качи се с ескалатора отдясно — инструктирах го. — Бързо.

Докс се подчини. Докато се качваше, зачаках да видя дали някой ще влезе след него, опитвайки се да го настигне. Никой не го последва.

Когато слезе от ескалатора, аз се раздвижих.

— Завий наляво — казах му. — Просто върви през магазина. Аз ще крача точно след теб. Ще ти кажа какво да направиш после.

Продължих да наблюдавам ескалатора.

— Хайде, върви.

Той го направи. Не откъсвах поглед от ескалатора и входа. Чисто. Настигнах го и закрачих подире му, малко надясно от него. Детекторът на Хари мълчеше.

Стигнахме до сервизния коридор.

— Насам — наредих. — Завий надясно.

Продължихме няколко метра нататък.

— Спри. Обърни се към стената.

Докс въздъхна страдалчески, обаче изпълни заповедта. Не носеше оръжие. Взех му мобифона, изключих го и го прибрах в джоба си.

— Ще ми го върнеш ли след училище? — попита той.

— Естествено — обещах. — Ако слушаш. Сега давай навън.

Погледнах в посоката, от която бяхме дошли. Нищо не задейства радара ми. Дотук добре.

Изпълних различни предизвикателни маневри, които трябваше да принудят евентуалните преследвачи да се издадат. Ако забележех нещо, щях да го заведа при ножа и моментално да сложа край на тия глупости. Обаче Докс беше сам.

Отидохме в един уединен ресторант, навътре в Пок Фу Лам, достатъчно далеч от туристическите райони на острова, за да привлича само най-безстрашните любители на забележителности. Кварталът общо взето бе бедняшки, ала ми харесваше. Неговите порутени

четириетажни сгради с избеляла и олющена от десетилетията субтропическа влага боя, с орнаментирани балкони и перила ми се струваха в известен смисъл странно горди, даже предизвикателни, по-красиви от марковото богатство и могъщество на източните райони. Едър, брадат и най-вече бял, Докс определено не изглеждаше на място сред другите посетители, обаче като че ли не го беше грижа. Менюто бе само на китайски, но аз можех да чета езика и поръчах.

— Какво е това? — попита Докс, когато донесоха супата и започнахме да се храним. — Вкусно е.

— А е и полезно за теб — осведомих го. — Треньорът на китайските олимпийски бегачи е хранил с такава супа най-добрите си спортисти.

— Наистина ли? От какво е?

— Обичайните съставки. Изворна вода. Планински зеленчуци. Кръв от костенурка и гъсенична гъба.

Той се вцепени с вдигната към устата лъжица.

— Сериозно ли говориш?

— Е, поне така пише в менюто.

Докс като че ли размишляваше.

— Китайските бегачи са бързи. Щом е полезно за тях, предполагам, че и аз мога да похапна — и усмихнато доизлапа остатъка.

Не бях изненадан. Бях го виждал да се храни със също толкова необикновени неща в Афганистан. Винаги с охота.

Когато свършихме със супата, го помолих да ми обясни какво става.

— Виж сега — облегна се назад той. — Няма да повярваш на какви неща са ме научили. Мога да фалшифицирам документи, да прониквам в компютърни мрежи, да отключвам ключалки, да се справям с печати... И не само ме научиха, но ми дадоха и играчките! Имам цветен лазерен ксерокс за двайсет и пет хиляди долара, специална хартия, мастила, холограми, устройства за кодиране на магнитни ленти, загряваш ли, готин, мога да ти избарам такъв фалшификат, че да ти се изправи косата! Ако ти трябва нещо, само ми кажи.

— Не си дошъл тук да подбиваш пазара на фалшиви документи, нали?

На лицето му плъзна усмивка и се зачудих дали Докс не е стигнал до заключението, че зад случайните ми язвителни забележки всъщност се крият нежни чувства. Пълна перверзия!

— Оня ден имах странна среща с един тип — ухили се той. — Дошъл да ме види чак в Банкок, където си почивах. Представи се като Джонсън. Обаче истинското му име е Кроули. Чарлс Кроули. Трети. Представи си що за семейство може да увековечи такова тъпо име, след като биха могли да го кръстят с повече фантазия, например Докс.

— Как научи истинското му име?

Докс се ухили още по-широко.

— Мамка му, надуших лъжите му от километри. Затова се престорих, че се обаждам по мобифона си, докато приказвахме. А всъщност го снимах.

Явно имаше телефон с вграден дигитален фотоапарат. На времето човек трябваше да се безпокои само за случайния любител с камера, като Запрудър^[2], или онзи тип, който заснел как полицаите пребиват Родни Кинг. А сега всеки имаше мобифон, мама му стара. Извадих мобифона, който бях конфискувал.

— С този ли?

Докс кимна с глава.

— Хайде, погледни.

Включих го и зачаках. Да, това беше „Ериксон“ Р900, нов и лъскав, с вграден фотоапарат и още какво ли не. Подадох му го. Той натисна няколко бутона и ми го върна. Видях изненадващо ясна снимка на трийсетинагодишен бял мъж с фини черти, къдрава пшениченоруса коса, сини очи, тънък нос и още по-тънки устни. Снимката бе направена под странен ъгъл, явно незабелязано.

— Скапаняк с лице на пор, нали. Имам още няколко, ако искаш да го разгледаш хубаво. Просто натисни ей оня бутон за придвижване напред.

Послушах го и прехвърлих снимките, за да получа по-добра представа за Кроули. Фотографиите невинаги са точни изображения. Ако видиш повече от една, увеличаваш шанса да познаеш въпросната личност на живо. Започвах да си мисля, че може би тъкмо това щеше да се наложи.

Когато свърших, изключих мобифона и го подадох на Докс. Той все още се усмихваше.

— Ако искаш, мога да препратя снимките направо на твоя мобифон. Или на имейла ти. По дяволите, ако ти се ще да се позабавляваш, можем да изтипосаме лицето на стария Кроули в който чатрум поискаш! Идиотът хич и не разбра какво правя. Жалко, че не върви в крак с развитието на съвременната техника.

— Кой е той? — попитах.

— Ами, в биографията му пише, че работел в консулския отдел на държавния департамент.

Не успях да се въздържа и се усмигнах.

— Явно напоследък архивите на консулския отдел са станали много достъпни.

Докс отвърна на усмивката ми.

— Определено.

— Как разбра? — поинтересувах се.

— Стига бе, готин, не мога да ти издам всичките си източници и методи! Нали знаеш, че фокусниците не показват на публиката как правят фокусите си.

Погледнах го мълчаливо.

— Добре де, добре, просто двамата с теб се забавляваме. Няма нужда да ставаш сериозен и да гледаш страшно и прочее. Пуснах снимките през новата база данни на ЦРУ. Там са събрани изображения от електронните медии — онлайн версии на вестници и списания, видео, изобщо всичко. Вкарваш снимката си и системата се опитва да намери съответствие, като използва така наречения XML^[3], разширен маркиращ език, нещо такова. Също като „Гугъл“, обаче със снимки вместо думи. Мисля, че са го откраднали от някаква начинаеща компания.

— Действа ли? — Божичко, какво ли ще измислят още, помислих си.

— Ами, естествено, действа. Само че ми даде няколко хиляди грешни отговора. Управлението трябва да изяде доста хляб, преди „Гугъл“ да има причини за паника, казвам ти. Ти ме познаваш, аз си падам по купона, обаче мога да проявявам и търпение. Проверих всички отговори, докато се натъкнах на незабравимото лице на господин Кроули — той бръкна в джоба си и извади лист хартия, разгъна го и ми го подаде. — Виждаш ли? Това е той, застанал до

посланика ни в Йордания на пресконференция на нашето посолство в Аман. Изглежда ли ти важна клечка?

— Много. Какво искаше?

Докс се наведе напред.

— Ами, ето тук започва да става интересно. Каза ми, че представлявал адски висши интереси в американското правителство. Поради съображения за сигурност обаче тия кръгове трябвало да могат да отрекат някои действия и затова не можели лично да се срещнат с мен, колкото и да им се искало, естествено. Струва ми се, че обичаше да се слуша как говори. Така или иначе, каза ми, че един бивш оперативен работник под прикритие преминал на другата страна, утрепал цял куп наши в Хонконг и Макао и трябвало да бъде „отстранен“, точно така се изрази. „Да се отстрани ли?“, попитах го аз. Нали разбираш, правех си майтап с пустия му тип. А той закима и отвърна със сериозен глас, както, предполагам, си представя, че би трябвало да говорят адски важните държавни представители: „Искаме дейността му да бъде прекратена.“ Бог да ми е на помощ, не успях да се сдържа, облеших се и настоях: „Прибягване към крайни мерки ли?“ А той кимна едва-едва, като че ли го беше страх, че ако главата му се наклони и вдигне още веднъж, може да загази.

— И после?

— А, после, обичайните хвалби за службата ми за благо на родината в миналото и призови към патриотизма ми. Знаеш ги тия неща. След това ми каза, че сега ми носел дващсет и пет хилядарки, а след изпълнение на задачата щял да ми кихне още седемдесет и пет, ако направя тая дребна услуга на Чичо Сам.

— И ти какво му отговори?

— Че естествено, за мен ще бъде чест да служа на родината си. Тогава ми даде ключ за сейф, стисна ми ръката, благодари ми за кой ли път за моя „патриотизъм“ и си тръгна. Отворих сейфа и кой мислиш се оказа „предателят“? Е, не друг, а моят приятел от доброто старо време в Афганистан, интелигентният и чаровен господин Джон Рейн.

Кимнах и се замислих.

— Защо ми съобщаваш всичко това? — попитах. — Нали сам казваш, че шансът чукал на вратата ти само веднъж? Защо не изпълни задачата и не взе парите?

— Да ти кажа, готин, един морски пехотинец не може да направи някоя неща, даже с кашик като теб. Смятам, че ние ветераните трябва да се поддържаме, тъй като явно никой друг не ще да ни помага. Пък и не си паднах особено по отношението на стария Кроули към мен. Мама му стара, оня тип ме взимаше за някакъв си тъп селянин. Също като теб, ако не възразяваш, че го казвам.

Погледнах го.

— Не мисля, че си и наполовина толкова тъп, колкото се правиш, Докс. А може и по-малко.

Той се засмя.

— Винаги съм знаел, че ме обичаш.

— Ами парите?

— Мамка му, предпочитам да взема двайсет и пет хилядарки за нищо, отколкото сто за нещо, което не ми се струва редно, а ти?

— Може би. Обаче Кроули няма ли да си поиска парите?

— Ами, може и да си ги поиска, а аз може и да се съглася да му ги върна. Проблемът е, че не си спомням къде ги турих. Май че ги инвестирах при един брокер или някакъв друг безскрупулен тип. Може вече да ги е прахосал.

Усмихнах се.

— Кроули може да се ядоса.

— Очаквам го. Може даже да се опита да наеме друг „патриот“ да ме „отстрани“, задето съм се възползвал от него. Обаче това ще му струва още сто бона. Не, струва ми се, че познавам хората като господин Кроули. Той ще реши просто да преглътне обидата и да запази чувствата си за по-късно. Тоест, ако изобщо доживее до по-късно. Знам, че новината, която ти съобщавам, може да те изпълни със справедлив гняв. Аз така щях да реагирам, ако бях на твое място.

Докс вдигна купичката си и изля остатъка от супата в устата си.

— Ууух — изсумтя, остави съда на масата и се облегна назад. — Нищо не може да се сравнява с гъсеничните гъби. Знаеш ли, има още нещо. Може на времето да не си го забелязал, обаче винаги си се държал сваятно с мен в Афганистан. Аз бях единственият, който не беше служил във Виетнам, и другите не бяха склонни да ме допускат в своя кръг, винаги ми се е струвало така. Това ме караше да се чувствам нежелан. Ти не се държеше по този начин. Не че винаги се отнасяше с мен като с отдавна изгубения си брат, но все пак ме търпеше.

Свих рамене.

— Биваше те в боя.

Докс кимна и понечи да отвърне нещо, после заби поглед в купичката си и мъчително преглътна. Колкото и да бяха верни, думите ми бяха сухи и не очаквах да предизвикат някакво вълнение. Затова ми трябваше известно време да разбере, че той се бори с чувствата си.

След малко ме погледна, решително, почти напрегнато.

— И единствено това би трябвало да е от значение.

Спомних си слуховете, че се е наложило да напусне морската пехота след побой на офицер.

— Да не би някога да са те убеждавали в противното? — попитах.

Докс забарабани с пръсти по масата, вирайки се в утайката на своята гъсенична супа.

— Аз съм адски добър снайперист, готин. Адски добър. Преди Афганистан не бях помирисвал бой, обаче знаех на какво съм способен. Бях първенец в курса си в снайперистката школа в Куонтико, Само че един инструктор ми имаше зъб. Защото, въпреки отличните ми способности — наблюдение и откриване на целта, преследване и придвижване, прицелване — невинаги се държах като истински снайперист.

Не успях да се сдържа и се подсмихнах.

— Малко по-сдържан си от повечето снайперисти.

Той също се усмихна.

— Да, снайперистите са мълчалива порода. Поначало са си такива и работата им още повече подчертава тая им склонност. Аз обаче не съм и никога не съм бил. Когато съм в зоната, съм безшумен и опасен като всички останали; Но когато не съм там, имам нужда да разпусна. Просто съм си такъв.

Кимнах, изненадан от обзелото ме съчувствие.

— А това не се харесва на всички.

Докс сви рамене.

— Нали знаеш, обикновените военни не обичат снайперистите, смятат ни за хладнокръвни убийци. Естествено, едно е да отвърщаш на огъня в разгара на престрелката или да обстрелваш с миномет някого на километри от теб, обаче да се прокрадваш в гората като призрак? Да се прицелваш в човек, все едно е сърна или друг дивеч? Да го дебнеш

или да го чакаш скрит и после да му пръснеш мозъка с будистко спокойствие? Трябва да чуеш обаче как кашиците умоляват за помощ, когато имат проблем, решим единствено от снайперист. Ти си бащица на всички. Естествено, само докато свършиш работата. Така или иначе, това, което вършат снайперистите, смущава всички лицемери.

Кимнах.

— Знам.

Той също кимна.

— Знам, че знаеш. Всъщност, готин, в много отношения ти действаш повече като снайперист от мен. Нямам представа колко си точен, обаче притежаваш хладнокръвие. И знаеш какво е да преследваш хора. Това не представлява проблем за теб.

Последва кратко мълчание, през което се замислих над думите му. Не за пръв път ми отправяха подобна „хвалба“, но целта ми бе да чуя историята на Докс, а не да му разказвам своята.

След малко той продължи.

— Така или иначе, да, обикновените морски пехотинци ме смятаха за един от социопатите, а снайперистите ме смятаха за изрод. Фактът, че резултатите ми бяха по-добри от техните, само още повече ги вбесяваше. Особено един офицер. Виж сега, всички снайперисти са подложени на стрес по време на тренировки. Когато се опитваш да стреляш, инструкторите ти крещят, пускат висока музика, която знаят, че мразиш, или по някакъв друг начин се мъчат да те тормозят. Това налага да се концентрираш, води до точни попадения и ти помага да се справяш със стреса, когато прилагаш уменията си в реалния свят. Обаче оня тип се беше озверил съвсем, щото гадостите, които измисляше, изобщо не ми влияеха. Накрая започна „неволно“ да блъска пушката ми, докато ми крещеше, и въпреки че не ми пукаше за крясъците му, естествено, бутането на цевта беше достатъчно, за да не улуча. Е, първия път не казах нищо. Втория път се изправих и му заявих в лицето, че ме саботира. Оня кретен тъкмо това чакаше. Написа в доклада си, че не съм можел да се владее и според него съм психически негоден за снайперист. Когато научих, му теглих един як бой.

Кимнах. Спомних си как младият и нетърпелив агент от ЦРУ Холцър беше играл подобна игра с мен, как бе предизвикал подобна глупава, макар и удовлетворяваща реакция. По-късно Холцър беше

станал шеф на бюро на ЦРУ в Токио, но през всичките тези години бе носил враждебността си към мен чак до гроба, в който накрая го пратих.

— Пред военен съд ли те изправиха? — попитах.

Той поклати глава.

— Не, много хора знаеха, че оня тип е задник. Някой се свърза с когото трябва и ме спаси. Обаче докладът му беше окончателен, пък и след цялата история с кариерата ми беше свършено. Поне докато руснаците не решиха да нападнат Афганистан. Тогава на Чичо Сам му потрябваха опозорени хора като мен и всичко ми беше простено.

— Винаги ми се е струвало, че се опитваш да докажеш нещо там — отбелязах.

Докс се усмихна.

— Ами да, така беше. Знаещ ли, лично съм убил много хора в Афганистан — трима от над хиляда метра разстояние. Не е зле за човек, който е „психически негоден“, бих казал. Карлос Хаткок щеше да се гордее с мен.

Карлос Хаткок бе най-големият снайперист на всички времена, с деветдесет и три потвърдени попадения във Виетнам, едно от които на две хиляди и петстотин метра с пушка петдесети калибър, и може би три пъти повече непотвърдени.

— Знаеш ли, аз се познавам с Хаткок — отвърнах, спомняйки си думите му за моето снайперистко хладнокръвие. — Във Виетнам. Още преди да се прочуе.

— Стига бе! Лично ли го познаваш?

Кимнах утвърдително.

— И какво ти каза той?

Свих рамене.

— Нищо особено. Седеше си сам на масата в един сайгонски бар. Нямаше други свободни места, затова седнах при него. Просто се запознахме, всъщност това е всичко. Изпих една бира и си тръгнах. Съмнявам се, че сме разменили повече от двайсетина думи.

— И нищо ли не ти каза?

Замълчах за миг и се опитах да си спомня.

— Когато си тръгнах, ми каза, че би трябвало да стана снайперист.

— По дяволите, готин, той е надникнал в душата ти. Това е все едно да те благослови папата.

Не отговорих. Докладите на моите командири от армията, черният хумор на моя кръвен брат, Лудия Джейк, прощалните думи на Хаткок, а сега и разсъжденията на Докс. Щеше ми се да можех просто да приема колективната им оценка, да приема, че съм такъв. Да го приема, по дяволите. Щеше ми се да мога да се примиря с това, мамка му. Като че ли другите успяваха.

Помълчахме.

— Според теб защо Кроули си е набил в главата да се опита да ме очисти? — попитах накрая.

— Виж това не знам. Успях да изкопча от господин Кроули само глупости от сорта, че си станал предател. Подробности можели да ми съобщят само при нужда.

— А ти не изпитваш такава нужда.

Той въздъхна с престорено униние.

— Въпреки че съм „патриот“ и всичко останало. Малко ме обижда, като се замисля. Е, ония двацет и пет бона ще ме ободряват, когато съвсем провеса нос.

— Откъде Кроули е знаел къде да те открие? И изобщо кой си?

Докс се замисли.

— Ами, почти съм сигурен, че нашият господин Кроули всъщност е на служба при сегашния ни работодател, в едно или друго качество. Ако е така, може да има достъп до личните ми данни.

— Смяташ ли, че Канезаки е замесен?

Той сви рамене.

— Не мога да не си го мисля, а ти? Определено е забъркан в прекалено много гадости, за толкова млад тип.

— Бързо усвоява.

— Да, и аз имам същото чувство. Но според мен не стои зад тази история. Проявява се сантименталната ми страна, знам, но мисля, че момчето е добросърдечно.

— Докога ще остане такъв, след като работи на такова място?

— Виж, това вече е сериозен въпрос, признавам.

Помълчахме известно време.

— Мога ли да се свързвам с теб на същия номер? — попитах го.

— Когато поискаш. Какво ще нравиш?

— Ще се обадя тук-там — отвърнах. — Ще измисля нещо.

Той се ухили.

— Винаги си бил предпазлив.

— Това е една от причините да остана жив толкова дълго.

— Знам. По дяволите, исках да ти направя комплимент.

Исправих се и оставих няколко банкноти на масата. После му протегнах ръка.

— Ти си добър човек, Докс.

Той също стана и ми се усмихна, не толкова широко като преди, ала по-искрено. Ръкувахме се.

— Пази си гърба.

Кимнах и си тръгнах.

След като се уверих, че не ме следят, взех трамвая до Виктория Пийк, после се разходих през горичките от бамбук и папрат по Лъгард Роуд. Намерих тихо място и седнах, заслушан в житарките.

Както винаги, първо си помислих, че ми поставят капан.

Някой, може би Кроули, може би друг, с когото работеше той, ме преследваше.

Бяха пратили Докс да хвърли въдицата, знаейки, че ще тръгна срещу Кроули. И щях да попадна право в засадата.

Не. Прекалено несигурно. Никой не можеше да разчита на Доксовата убедителност, не до такава степен.

Тогаваша наистина му бяха възложили да ме очисти. План А — той приема и ме убива. План Б — изпява ми всичко и аз тръгвам срещу Кроули. Кое то пак ме връщаше към засадата.

Не. Прекалено несигурно. Кога щях да тръгна срещу Кроули? Къде? Как? Пък и той трябваше да е готов да поеме невероятен риск, подмамвайки ме да му отмъстя.

Докс или някой друг трябваше да има собствени основания да желае смъртта на Кроули и се опитваше да ме примамва да го убия.

Това си струваше да се обмисли, но в крайна сметка прецених, че е малко вероятно. Докс беше твърде пряк човек. Ако искаше да приспи Кроули, сам щеше да му изпее приспивната песничка. Щях да имам предвид тази възможност, ала в случая ми се струваше, че най-вероятното обяснение е и най-елементарното: Докс казваше истината.

Сега идваше въпросът как да реагирам. Най-директният подход изискваше да се добера до Кроули. Да го поразпитам. Да приложа чара

си.

Но не още. Първо трябваше да видя каква е връзката на всичко това с Белгази. Обект, който бе наполовина арабин, група от араби убийци, агент от ЦРУ, който се опитваше да уреди отстраняването ми? Дори човек като мен, който си беше създал някой и друг враг, трудно можеше да си помисли, че съвпадението е напълно случайно. Имах нужда от повече информация преди да се задействам и смятах, че Канезаки може би ще успее да ме снабди с нея, поне отчасти.

---

[1] Екзотични филипински ястия. — Б.пр. ↑

[2] Ейбрахам Запрудър — авторът на единствения запис на цялото убийство на президента Кенеди. — Б.пр. ↑

[3] Extensible Markup Language — интернетски формат. — Б.пр. ↑

8.

Обадих се на Тацу от уличен телефон.

— *Нанда?* — чух типично резкия му поздрав. Какво има?

— *Хисашибури* — отвърнах. Отдавна не сме се виждали.

Последва пауза.

— Мислех за теб — каза на японски той.

От неговите уста прозвуча адски сантиментално.

— Да не си се разчувствал, а?

Тацу се засмя.

— Така твърдят дъщерите ми.

— Е, те би трябвало да знаят.

— Боя се, че са прави. Ами ти? Добре ли си?

— Напълно. Имам нужда от услуга.

— Казвай.

— Ще ти пратя съобщение — отговорих, като имах предвид нашия чатрум.

Тацу замълча, после попита:

— Ще се видим ли?

— Надявам се.

Пак замълча, после се сбогува:

— Яа. — Доскоро.

— Грижи се за себе си, стари приятелю.

— *Отагаи ни на* — отвърна той. Ти също.

Качих съобщението в едно интернет кафене. После отидох на хонконгското международно летище. Взех самолет за Сеул и оттам за международното летище „Нарита“ в Токио. И така, още същата вечер изненадващо и за мен самия се завърнах в Япония.

От летището пътувах с експреса до токийската гара, където слязох и заварих града, в който бях живял, изгърбен заради типичното дъждовно и студено есенно време. Застанах под портика на входа на гара Маруноучи и бавно се огледах. Наоколо се люлееха вълни от черни чадъри. По паважа бяха полепнали мокри листа, смачкани от

гумите на нищо неподозиращите коли и подметките на безчувствените пешеходци, от тежестта на целия безразличен град.

Дълго се взирах. После се обърнах и потънах обратно в гарата, угнетен от усещането за невидимост, нямащо нищо общо с анонимността, която усърдно бях изграждал, докато живеях в Токио.

Купих си евтин чадър на изнудваческата цена от хиляда йени и се качих на влака до Ниши-Нипори, където отседнах в обикновен хотел, един от десетките в тази част на Шитамачи, обезобразения, ала все още издръжлив нисък град на стария Едо. Когато угасих осветлението, хотелската стая би трябвало да ми внуши усещането, че съм където и да е по света. И все пак остро осъзнавах, че съм в Япония, че съм в Токио.

Спах неспокойно и когато се събудих, ме посрещна поредният сив и дъждовен ден. Отидох в Сенгоку, където бях живял дълги години, преди Холцър да влезе в дирите ми и да се наложи да се отправя към по-анонимни земи.

Когато слязох от метрото, открих, че отличителните особености на квартала, които бях запомнил с известна нежност, са изличени. На единия ъгъл се бе появил „Макдоналдс“, а на другия — „Денис“. Имаше дрогерия от известна верига, универсален магазин, пак от верига, както и други вериги, несъмнено целящи да предложат по-богат избор и разнообразие. По-приятно и по-ефикасно пазаруване. Неумолимият локомотив на градския прогрес скрибуцаше напред, предполагах, хомогенна проява на някакво все по-остаряващо колективно подсъзнание.

Напомних си, че от Сенгоку са ми останали само спомени. Самият квартал принадлежеше на други хора, които можеха да си го рушат колкото искат.

Разтворих чадъра си, прекосих улицата и продължих да вървя, докато стигнах някогашния си блок. И там, далеч от новата пищна фасада на станцията на метрото, с изненада установих, че всичко е почти същото, както си го спомнях: градинките с грижливо отглеждани растения, каменните стени, обвити от нежен мъх, старите дървени сгради с керемидени покриви, изправени с достойнство и решителност до своите по-млади тухлени и метални братовчеди. Около входовете все още бяха скупчени детски велосипеди, от чадърите на стойките пред магазинчетата се стичаха водни капки, както винаги при дъжд.

Периферията се беше променила, виждах, ала центърът си оставаше решително същият.

Засмях се. Онова, което преди малко бях видял на станцията, ме бе разочаровало, но същевременно ми бе вдъхнало чувство за превъзходство. Това, което откривах сега, ми носеше облекчение, ала водеше със себе си дълбоко чувство за малоценност. Защото разбирах, че животът в Сенгоку просто е... продължил. Кварталът бе останал невъзмутим пред моето изчезване, както не беше усещал и присъствието ми. Докато живеях там, бях дръзвал да мисля, че може би принадлежа на това място, че в известен смисъл животът ми в тази среда има смисъл. Сега виждах, че тези мисли са били нарцистични. И със сигурност не са били верни.

Спомних си за Мидори. Веднъж тя ми бе разказала за *моно но аваре*, което тя наричаше „болката да си човек“, и за миг ми се прииска отново да поговоря с нея.

За последен път се озърнах наоколо в опит да си припомня живота, който някога бях водил там. Долових някакво плахо усещане, определено нещо илюзорно, което проявяваше копнежа си за осезаемост под формата на дълги въздишки, ала нямаше нищо, което да мога да докосна с ръка. Вътрешността на града си оставаше абсолютно същата, да, и все пак, пропита с несправедливото бреме на моите спомени, някак натрапчиво се бе променила. Мястото ми вече не беше там и се чувствах като призрак, нещо неестествено, което основателно си е тръгнало и е сглупило, че се е завърнало.

Тръгнах обратно към станцията и се обадох на Канезаки от платен телефон.

— Тъкмо щях да ти качвам нещо — осведоми ме той.

— Добре. Къде си в момента?

— В Токио.

— Къде в Токио?

Пауза.

— Тук ли си? — попита Канезаки.

— Да. Къде си?

— В посолството.

— Добре. Чакай пред станцията в Сенгоку след половин час. Вземи метрото за Мита от Учисайваичо.

— Знам как да стигна.

Усмихнах се.

— Тръгни по западния тротоар на „Хакусан-дори“ към Сугамо. Когато стигнеш до станцията в Сугамо, тръгни обратно. Ако трябва, повтори го още веднъж.

— Добре.

— Ела сам. Не нарушавай правилата — нямаше нужда да споменавам за наказанията.

Изчаках на „Хакусан-дори“, на североизток от станцията в Сенгоку, скрил лицето си с чадъра, готов да се мушна в кошера от сокаци и улички зад мен, ако нещо се обърка и Канезаки наруши установените от мен правила.

След двацет и пет минути той се появи на тротоара и тръгна към мен. Беше сам. Когато се изравни с мен, го извиках. Той ме погледна. Дадох му знак да прекоси улицата и не забелязах друг също да пресича. През следващия половин час вървахме пеш, качихме се на метрото, а после взехме такси. Детекторът на Хари кротуваше. Приключих проверката в заведение на име „Бенс Кафе“ в Такаданобаба, в сравнително тихата североизточна част на града.

Минахме покрай обвитите с бръшлян решетки и скромната табела отпред. Когато влязохме, Канезаки дълбоко си пое дъх.

— По дяволите, тук ухае чудесно — отбеляза той.

Кимнах. Малко миризми ми действат толкова добре, колкото аромата на прясно смляно кафе.

— Знаеш ли, ако някой узнае за страстта ти към кафето и кафенетата, сигурно ще може да те проследи — рече спътникът ми, докато се настанявахме на една от дървените масички.

— Сигурно. Ако допуснем, че разполагат с достатъчно хора, за да обхванат хилядите кафенета в Токио, където обичам да ходя.

Всъщност „Бенс“ беше едно от любимите ми и се радвах, че отново съм там. Заведението имаше атмосфера на кафене в университетско градче, каквото и наистина е в известен смисъл, като се има предвид близостта на университета „Васеда“ и на някои по-малки учебни заведения в района. Притежаваше безгрижно спокойствие, ромоленето на смеха и разговорите вечно придружаваше музиката, без да е прекалено високо, разнородната клиентела се състоеше от японци и чужденци, от местни жители и хора от по-далечни краища на града; претрупаното табло за обяви рекламираше

доброволни организации, театрални постановки и поетични четения. Уютно, ала не тясно, модерно, ала не самонадеяно, приветливо, ала не прекалено познато — „Бенс“ определено ми допадаше.

И двамата си поръчахме специалитета на заведението, смес от бразилско и гватемалско кафе, прясно изпечено същата сутрин. Не губихме много време за любезности.

— Какво ми носиш? — попитах го.

— Този път много.

— Добре.

— Да започнем с жената. Открих я. На два пъти мишени, които ще определим като членове на терористична инфраструктура — финанси и логистика, не обикновени пехотинци, — са забелязвани с поразителна блондинка. И двата пъти, два месеца след като са ги видели, въпросните типове са откривани застреляни.

Погледнах го.

— Защо не ми го каза предишния път?

— Тази информация не е индексирана. Не мога просто да търся в архива „красива блондинка и убит член на терористична инфраструктура“, нали така? Натъкнах се на тези сведения по стария начин, като изчетох огромни количества от дебелите папки. А това отнема време.

Имаше право.

— Добре.

— Нямаме никакви други данни за тази жена. Нито име, нищо. Досега никой не е правил такава връзка и сигурно и аз нямаше да я направя, ако не ме беше упътил в правилната посока.

Лицето ми не издаде нищо, но си помислих: тъкмо от това се страхуваше Дилайла.

— И?

Канезаки сви рамене.

— Ами, съмнявам се, че присъствието на тази жена в живота на двама, а сега може би трима бъдещи покойници от терористичната инфраструктура е случайност. Предполагам, че работи за някого и подготвя отстраняването им.

— Като „Ангелите на Чарли“, а?

Той се подсмихна.

— По-скоро като ангел на смъртта.

— Доста оскъдна информация.

Канезаки се вторачи в мен и разбрах, че възражението ми може би е било прекалено.

— Възможно е — отвърна. — Но и двамата, с които е била видяна, са били убити, докато са пътували, а не на места, където е по-лесно да се устрои засада, като домовете им или в офисите на техни известни сътрудници. Единият на път през Виена, другият на почивка в Белиз. Което значи, че някой ги открива, проследява ги. Отблизо.

Свих рамене.

— Може да е жената, но има и други начини да се фиксира движещ се обект. Не е задължително някой да спи с Белгази, за да знае къде може да го открие.

Абсолютно логично, само че той усещаше, че споря с него, виждах го, и ставаше подозрителен. Трябваше да успокоя съмненията му.

Канезаки вдигна чашката си и за момент я погледа, после каза:

— Има още нещо. И двамата са били убити с пистолет двайсет и втори калибър в окото. Дори отблизо, а жертвите са били застреляни отблизо, това е страховит изстрел. Който е дръпнал спусъка, е бил доста самоуверен, за да използва толкова маломощно оръжие. Явно е знаел, че ще улучи точно там, където трябва, за да свърши работата.

— Жената ли е стреляла? — поинтересувах се.

— Според нас, не. Аз смятам, че тя е съгледвачът. Действа като тясно специализиран агент. Обектът я проверява, одобрява я, допуска я близо до себе си. Продължава да взема други предпазни мерки, естествено, и си мисли, че е в безопасност. Но в системата му за сигурност има пролука. После, когато прецени, че моментът е настъпил, жената се обажда по телефона. И същата нощ мъжът, с когото е тя, гушва букета. Жената не е там, когато се случва това, после изчезва. Никой не знае, че е замесена.

Той отпи глътка кафе.

— Знаеш ли, веднъж четох една статия за необясними автомобилни злополуки. Значителен процент от причините се определят като „неизвестни“. Посред бял ден някаква кола се преобръща и човекът загива. Много често се оказва, че прозорците са били спуснати. Според една от теориите човекът си кара, слуша радио, радва се на прекрасния ден, докато в купето влита пчела. Шофьорът се

ядосва, опитва се да я смачка, разсейва се и бам. Пчелата отлита. „Неизвестна причина“. Струва ми се, че и тук си имаме работа с нещо подобно.

— Тогава за кого работи тя?

— Не зная. Възможностите са доста, защото онези типове са имали много неприятели. Може да е бизнес конкурент, някой, който се занимава с оръжейни доставки или парични трансакции. Може да са французите — те се бъркат във всичко и човек никога не знае какво точно правят или пък защо. Предполагам обаче, че това е израелска операция.

Кимнах, едновременно впечатлен и не особено доволен от неговата проникателност. Едно беше да получа представа коя е Дилайла, за кого работи. Можех да използвам информацията както ми хареса, можех да овладеем ситуацията. Съвсем друго бе ЦРУ да прояви интерес.

— Защо? — попитах.

Канезаки сви рамене.

— Защото израелците имат постоянен и непосредствен мотив да разрушават инфраструктурата и винаги се опитват, по всевъзможни начини. Освен това израелските ударни групи обикновено използват двацет и втори калибър — малки оръжия, сравнително тихи и удобни за скриване. Групите, които убиха септемврийците от Мюнхен^[1], използваха същия калибър. Стрелецът е бил изключително точен. Същото се отнася за жената. Хората, в чието отстраняване е участвала, не са второстепенни играчи, затова, ако ролята ѝ е такава, каквато си мисля, трябва да е изключително добре подготвена. Такова качество предполага Мосад.

— Смяташ, че е от Мосад, така ли?

Той кимна утвърдително.

— Смятам, че е от отдел „Вземания“. Те се занимават с оценка на обекта, след като специална комисия вземе решение за нанасяне на удара. Извършват го така наречените щикове или кидон от спецчастта „Масада“. Така че разделението на труда в нашия случай ми се струва в израелски стил. Виждаш ли си я пак?

— Не — инстинктивно отговорих.

Канезаки замълча за миг.

— Почти се надявах да си я виждал — поде след малко той. — Не е невъзможно да стои зад твоите хонконгски нападатели.

Колкото и да бе странно, тази идея ми се стори по-малко вероятна, поднесена от него, отколкото когато я бях обмислял аз.

— Те бяха араби — уточних.

— Мосад постоянно използва различни арабски фракции. За заблуда на противника. Както и да е, не съм сигурен, че тя е израелка. Може да работи и за някоя фракция. Или да е на свободна практика — Канезаки се усмихна. — Знаеш ги тия наемници, готови са да работят за всеки.

— Даже за ЦРУ — без да отвърщам на усмивката, отвърнах.

— Вярно е. Но тя не е от нашите. Щях да го знам.

— Не бих надценявал осведомеността ти за намеренията на собствената ти служба. Вашият девиз може да бъде „Не се бойте, дясната ни ръка и хабер си няма какви ги върши лявата“.

Той се подсмихна.

— Понякога и това може да се окаже вярно.

Помълчахме.

Не исках да си мисли, че закрилям Дилайла. Нито да заподозре, че имам лични мотиви да го правя. От опит знаех, че да съобщиш на ЦРУ информация за емоционално обвързване е все едно да дадеш нажежен ръжен на садист. По-добре да смята, че опитите ми да омаловажа значението на жената са мотивирани от нещо друго.

— Така или иначе, вече не смятам, че тя е толкова важна, колкото предполагах отначало — заявих. — Виждал съм я само веднъж. Вероятно не е онази от архива ви. Убеден съм, че спокойно ще се справя с Белгази.

Той повдигна вежди.

— Безпокоиш се, че ако според нас някой друг иска да очисти Белгази, ще развалим договора си с теб, така ли?

Бих могъл да се усмихна. Биваше си го, много повече, отколкото по време на запознанството ни, обаче просто беше налал подхвърлената му от мен въдица.

Намръщих се, като съвсем малко преиграх в опита си да го убедя, че подозренията му са верни, за да затвърдя впечатлението. Престорих се, че съм ядосан и затова оставям въпроса му без отговор.

— Искам да чуя какво знаеш за групата, която ме нападна.

Канезаки дълго мълча, после отвърна:

— Добре, ще бъда откровен с теб. Мисля, че е имало изтичане на информация от наша страна. Но не искам да говоря повече, докато не успея запуша пробива.

Започвах да изпитвам неприятното съмнение, че си мисли: мога да вода този тип за носа, както са ме учили, да го тегля на каишка, да го заведа където си поискам.

Дълго се вирах в него, оставяйки го да усети студенината в очите ми.

— „Ще бъда откровен с теб“ — бавно повторих. — Знаеш ли, този израз никога не ми е харесвал. Обикновено означава, че досега са ме баламосвали.

— Не, просто благоразумно не ти казвах всичко.

— Ако си мислиш, че оценявам разликата, значи ме смяташ за способен на тънкости от класата на ЦРУ — заявих, без да свалям очи от него.

Той се изчерви. Явно си спомни мъжа, чийто врат бях строшил при първата ни среща.

— Виж сега — вдигна ръце с длани напред Канезаки. — Понякога действаш прибързано, нали така? Прямо си и аз ти се възхищавам, затова те бива в работата ти. Но ако ти кажа нещо недоизяснено, което се окаже грешно, и ти реагираш, ще има много сериозни последици. За всички.

Не отговорих. Изражението ми не се промени.

— Освен това и ти не си съвсем откровен с мен, нали така? — продължи той. — Нима очакваш да повярвам, че вече не си виждал жената? Не можеш да ме убедиш. Която и да е, независимо дали е агентката от нашия архив, едва ли е отишла чак в Макао с Белгази, за да се появи само веднъж с него. Доверието е двустранен процес, не мислиш ли?

Може преди малко да бях сбъркал, смятайки, че още е неопитен. Акълът му сечеше все повече. Жалко, че го бях подценил.

По-късно щях дружелюбно да го потупам по рамото. Засега трябваше да увелича натиска.

— През последната седмица подире ти да се е мъкнал наказателен отряд, а, Канезаки? — продължих да го пронизвам с леден поглед. След като не отговори, подех: — Не, съмнявам се. Е, аз пък

имах подобно преживяване. Свързано с една задача, която ти ми възложи. Затова хайде още сега да прекратим с глупостите от сорта, че любовта била двупосочна улица, иначе ще стигна до извода, че се преструваш.

Последва дълго мълчание.

— Добре — отвърна той накрая. — Белгази е включен в списък. Черен списък. Естествено, официално няма такова нещо. Дори след единайсети септември никой не би го нарекъл така.

Повдигнах вежди. Мислех си, че гениите, които някога бяха нарекли една програма за следене на имейли „Месоядно“, най-после са изкарали курс по маркетинг.

Канезаки отпи от кафето.

— Списъкът официално се казва „Международна матрица на терористичната опасност“, съкратено ММТО. Неофициално му викаме просто „онзи списък“. Създаден е и постоянно се актуализира от ЦРУ в качеството ни на преразпределителна централа на всички сведения, събрани от разузнавателните организации. Целта му е да идентифицира ключовите играчи в международната терористична инфраструктура. Прилича на списъка с най-издирваните лица на ФБР, но по-голям. Нали разбираш, нещо като кой кой е.

— Още ли си „откровен“ с мен? — попитах.

Той остави чашката си и се озърна наляво-надясно, като че ли търсеше нужните думи.

— Виж, тъкмо за това говоря, за склонността към привързаност. Ще ме оставиш ли да довърша? Защото се опитвам да ти кажа нещо, което не трябва да знаеш.

Укорът му бе справедлив. Не отговорих и след малко Канезаки продължи.

— Списъкът съществуваше преди единайсети септември, но след тази дата беше значително коригиран и разширен. И се превърна в черен списък — списък, чието съществуване подлежи на отричане. Макар всъщност да е просто диаграма на връзки и под една или друга форма е бил в обръщение отдавна. Затова не се е наложило да поръчат съставяне на чисто нов списък, който може да доведе до показания пред някоя лицемерна комисия в Конгреса.

— Черен списък, който не е черен списък.

— Точно така. — Канезаки дълбоко си пое дъх. — Виж сега, преди няколко дни при мен дойде човек, който работи в друг отдел на Управлението.

— Кроули ли? — попитах, без да го изпускам от поглед.

Канезаки се облеци и едва забележимо потрепери — не достатъчно силно, за да ме накара да си помисля, че нарочно имитира такава реакция. И се изчерви, още по-показателен признак. Изтекоха цели две секунди.

— Виж, няма значение кой е — продължи накрая. — Хайде да пропуснем имената, съгласен?

— Естествено — оставих го да се отпусне. Реакцията му вече бе достатъчно красноречива, както се бях надявал.

— Виж сега, този човек... поиска да види списъка. Което е странно.

— Защо?

— Ами, на първо място, никой не иска да види списъка. Съответните хора знаят за съществуването му, естествено, обаче не искат да знаят нищо повече. Предпочитат да са в състояние да отрекат, че са имали представа за него, ако се стигне дотам. Нали разбираш? „А, ММТО ли? Да, като че ли си спомням, май веднъж чух да се споменава за кой кой е или нещо от този род...“

Той вдигна чашката си и отпи.

— Естествено, искането на този човек беше извън официалните канали. Просто ми се обади, за да си уговорим среща, после лично дойде в посолството в Токио. Без документи. Което ми подсказва, че е предпазлив.

— Защо?

Канезаки сви рамене.

— Отначало си помислих за списъка. Явно искаше да може да отрече срещата, ако се наложи, или да я опише „доколкото си спомня“. Ако си забелязал, при официални разпити паметта на хората обикновено им изневерява.

— Защо каза „отначало“?

— Той задаваше множество общи въпроси, но виждах, че повечето целят да скрият истинските му интереси.

— А именно?

— Първо, дали Белгази е в списъка. Второ, дали сме пратили някого в Макао да го очисти.

Замислих се за момент.

— Защо не ми го спомена по-рано? Нали казваш, че сте се срещнали преди няколко дни?

— Не смятах, че това има някакво отношение към теб. Мислех, че става въпрос просто за обичайната бюрократична борба за територия. Онзи тип е от отдел, който може да претендира, че отговаря за Белгази, затова реших, че вероятно са били предупредени за действията на друг отдел срещу него. В най-лошия случай щяха да се оплачат на заместник-директора: „Ей, Канезаки играе с нашите топчета“, нещо от този род. Не очаквах, че ще се случи подобна история, нали разбираш?

— За какви отдели става дума?

Той замълча за миг.

— „Близък изток“. И „Средна Азия“.

— Ти как му отговори на въпросите?

— Че според мен достъп до списъка дава Контратерористичният център и че трябва да се обърне към тях. Що се отнася до това дали действат срещу Белгази или когото и да е друг, в Макао или където и да е другаде, тази информация също се съобщава при нужда от КТЦ.

— Неговата реакция?

Канезаки сви рамене.

— Ами пуфтеше и сумтеше, обаче какво можеше да направи?

— И какво направи?

— Предполагам, че е отишъл в КТЦ.

— Дали са му дали каквото е искал?

— Възможно е. Той е доста високопоставена личност. Ако се е оплакал, че са го прескочили за Белгази, възможно е да са му дали сведенията, за да го умилюват, да успокоят самолюбието му.

— Защо тогава не е отишъл направо там?

— Според мен, по две причини. Първо, защото е искал да си има работа с по-нископоставен агент, за който си е мислел, че ще му даде каквото му трябва. Че с максимум сплашване ще остане максимално на сянка и евентуално ще може да отрече всичко.

— Второ?

— Второ, защото аз отговарям за координирането на някои аспекти от списъка за Азия. Хонконг и Макао са в моите компетенции. А както казах, той явно се интересуваше от Макао.

— С други думи?

— С други думи, наскоро в Макао се е случило нещо, което е привлякло вниманието му. Например открили са със строшен врат французин, който се оказал известен наеман убиец. Той конкретно ме разпитва за това.

— Да, ти спомена нещо подобно. Значи е бил наеман убиец, а?

— Току-що го казах — втрещено ме изглежда Канезаки. Връщаше си, задето го манипулирах, като му подхвърлях данни, които току-що ми е съобщил. Браво.

Усмяхнах се.

— Какво по-точно разпитваше нашият приятел за наемния убиец?

— Дали сме му плащали ние.

— Вие ли му плащате?

— Не.

Погледнах го. Нямахме как да разбера дали казва истината. Засега.

— За кого е работил наемният убиец, щом не сте били вие?

— Не зная.

— Как мислиш?

Той сви рамене.

— Какво те интересува? Моите предположения, за жената например, обикновено са далеч от истината.

Засмях се.

— Това е вярно. Но въпреки това ги намирам за забавни.

Канезаки се усмихна, явно стигнал до заключението, че не е благоразумно да ме предизвиква.

— Наистина не зная. Има още много неща, които не са ми известни. Правя предположения, за да запълня празнотите. Според мен се е случило следното. Хората на Белгази са научили за убийтия французин и са се стреснали. „Кой е той? Може ли да е преследвал Белгази? Кой го е наел?“ Белгази е параноик. Познаваш този тип. Сигурен съм, че се е поразровил в нещата.

— Искаш да кажеш, че има връзка между Белгази и онзи тип от ЦРУ, с когото наскоро си се срещнал, така ли?

Той помълча, после предложи:

— Дай да ти разкажа за телефонните номера, които ми даде.

— Добре.

— Първо, мобифонът, който си взел, е с тарифен план в саудитския телеком, въпреки че абонатът явно е фирмено подставено лице, което още не ни е отвело доникъде. Второ, онзи, който е използвал мобифона, многократно се е обаждал на някой си Халид бин Махфуз генерал от, саудитското разузнаване. Махфуз осъществява връзките с ключовите представители на някои групировки, които саудитците финансират — „Хамас“, „Ислямски джихад“, „Хизбула“. Той контролира финансирането на тези организации, така че, ако им поиска услуга, да речем, хора за някаква друга работа на друго място, веднага ще я получи.

— Махфуз в онзи списък ли е?

— Съжалявам, освен онова, което ти казах по необходимост, няма нужда да знаеш кой фигурира в списъка.

— Тогава ми кажи каква е връзката с Белгази.

— Махфуз получава дял от всичките оръжейни сделки на Белгази. Затова, ако има проблем, Белгази се обажда на Махфуз. Има много покровители и може да иска много услуги.

— Всичко това е адски интересно, обаче засега връзките, които ми даваш, ми се струват възслаби.

— Зная, че е така. Не разполагам с всички отговори, но се опитвам да ги намеря, нали разбираш. И ти казвам неща; които сигурно не би трябвало, отчасти, защото съм ти длъжник след случилото се в Хонконг и Макао, отчасти, защото съм загрижен, че ако не останеш удовлетворен от откровеността ми, ще направиш нещо неоправдано, навярно по отношение на мен.

— Добре, продължавай тогава.

Канезаки пресилено въздъхна и бузите му леко се издуха.

— Известно ли ти е, че в средата на две хиляди и втора е изтекла информация до пресата, че полуофициалният съвет за отбранителна политика, който съветва Пентагона, е написал доклад със следното заключение, цитирам: „Саудитците са активни на всички равнища на терористичната верига, от планирането до финансирането, от

командирите до пехотинците, от идеолозите до аплодиращите“? Само след няколко часа държавният секретар беше мобилизиран да тушира реакциите към доклада и да се дистанцира от предполагаемите действителни възгледи на администрацията на Буш. Миналото лято президентът нареди двайсет и осемте страници на конгресния доклад за единайсети септември да бъдат редактирани, официално от съображения за националната сигурност, а всъщност, защото редактираните части съдържат сведения за това, че саудитците финансират терористични групировки.

— Заговор ли?

Той сви рамене.

— По-скоро заговор за мълчание. Всички във Вашингтон знаят какво става, но повдигането на този въпрос е все едно да обсъждаш кръвосмешение в семейството. Липсата на дискусии обаче не прави всичко това по-малко сериозно.

Канезаки отпи от кафето.

— Та ето какво зная. Първи факт: някой в отдел „Близък изток“ е много загрижен, че Белгази може да е в списъка и че може да сме пратили някого подире му в Макао. Втори факт: скоро след посещението на онзи от отдел „Близък изток“, шестима саудитци се появяват в Макао и Хонконг и се опитват да те очистят. Трети факт: шестимата саудитци са свързани с Белгази чрез Махфуз. Четвърти факт: в американското правителство има елементи, които се стремят да закрилят саудитците.

Помълчахме.

— Тогава трябва да предположим, че Кроули, извинявай, онзи от блискоизточния отдел, научава за мен и предупреждава Белгази, който се обажда на Махфуз за помощ, а той пък праща саудитците, така ли? — попитах накрая.

— Да.

Замислих се. Ако фактите бяха верни, предположението бе логично. Все пак малко ме смущаваше начинът, по който ми ги поднасяше Канезаки. Беше ми подхвърлил няколко сочни мръвки, после ме бе оставил сам да стигна до заключенията. И спокойно можех да си представя как усърдно си води бележки в курса „Как да ръководите своите доверени лица“ в Ленгли: „Оставете обекта сам да

си направи заключенията... заключенията, до които стигаме сами, винаги са по-убедителни от изложените ни от някой друг...”

— Как е попаднал Белгази в списъка? — попитах. — Като се има предвид, че важните клечки в Управлението далеч не се радват на присъствието му там.

Канезаки сви рамене.

— Както казваш, понякога дясната ръка не знае какво върши лявата. А и много хора не искат да знаят за списъка повече, отколкото се налага. А и във всеки случай достъпът до него се контролира строго от КТЦ. Хубавото е, че относителната липса на намеса отгоре означава, че списъкът е едно от малкото неща в разузнаването, които не са изопачени от политиката и корупцията. Лошото е, че при отсъствието на обичайния разводняващ консенсус, резултатът може да обиди някои хора.

Отпих глътка кафе и се замислих.

— Ако Кроули е научил, че Белгази е в списъка, и това го е разстроило, защо просто не го е махнал от там?

Този път Канезаки изобщо не реагира при споменаването на името.

— Не съм сигурен, вероятно не иска да привлече прекалено голямо внимание към себе си или към мотивите си, каквито и да са те. Белгази всъщност е образец за член на терористична инфраструктура. Спокойно можеш да намекнеш, че нечие име не бива да фигурира в такъв списък, че това може да навлече тежки последици, само с едно намигане, само с едно кимване и нищо неозначаващи приказки за „взаимоотношения“ и „национална сигурност“. Много по-трудно е да обясниш защо искаш името да изчезне оттам. Освен това хората ще те запомнят.

— Значи смяташ, че хонконгската група е повикана от Белгази.

Отговорът му се забави малко.

— Виждам две възможности. Първо, жената да е разбрала какъв си и да не е искала да пречиш на плановете ѝ, тоест тя да стои зад удара срещу теб. Второ, Белгази да е подире ти и групата в Хонконг да е била пратена от него. Той ми се струва по-вероятната възможност. Съмнявам се, че всички телефонни разговори и връзката между Белгази и Махфуз са случайни.

Неговият анализ съвпаднаше с моя. Зачудих се дали знае повече от това, което ми казва. Така или иначе, не го виждах да стои зад нападателите ми в Хонконг и Макао. След като се бях свързал с него от Рио, той бе имал множество и подобри възможности да ме прецака, ако беше го искал.

— Още ли следиш Белгази? — попитах.

— Разбира се.

— Къде е в момента?

— Още е в Макао.

Погледнах го.

— Откъде знаеш?

Канезаки сви рамене.

— Да кажем просто, че Белгази използва сателитен телефон, който смята за сигурен и който всъщност не е. Защо питаш?

— Защото не е логично още да е в Макао. Защо е останал там, как мислиш?

Той отново сви рамене.

— Вече приказвахме за това. Има работа в района и е комарджия. Очакваме да прекара известно време в казината. Винаги постъпва така.

Кимнах.

— Значи твърдиш, че още е там, за да играе хазарт, а? Говорим за човек, който е научил, че са го проследили в Макао и че подире му са пратени един-двама наемни убийци, и който е достатъчно обезпокоен от това развитие на събитията, за да поиска услуга под формата на шестима саудитци, които да отстранят опасността, но саудитците са очистени и опасността не е отстранена, а ти твърдиш, че той още е там, защото не иска да прекъсва почивката си, така ли?

Канезаки ме погледна и се изчерви. Накрая отвърна:

— Прав си. Беше глупаво да не внеса корекции в анализа на неговото поведение съобразно с последните факти. Прав си. Чакай да помисля.

— Мисли колкото щеш, обаче не сега. Ако искаш да продължи операцията, трябва да споделяш информацията си с мен, а не да губиш време, за да разсъждаваш върху положението, когато си сам.

Канезаки още повече се изчерви и аз изпитах странно съчувствие към него. Малкият полагаше всички усилия. Ръководенето на типове като нас с Докс би било трудно за всеки, камо ли за младеж като него.

Още не беше толкова печен, колкото му се искаше, и това го ядосваше. Щеше обаче да се отрака.

— Добре, какво те интересува, което още да не съм ти казал? — попита Канезаки.

— Първо, интересува ме Кроули. Защо се рови в тази история? Така ще разбере защо и как е свързан с Белгази.

— Не знам — отвърна той, отново без да възразява, че наричам Кроули по име. — Опитвам се да открия.

Аз също, помислих си, сещайки се за дигиталните снимки, които ми беше показал Докс. И се басирам, че мога да се добера до повече сведения от теб.

— Побързай — посъветвах го. — А сега да поговорим за Белгази. Отначало ми каза, че бил в Югоизточна Азия, за да развие мрежата си, че бил в Макао само за да играе хазарт, и това нямало нищо общо с целта на пътуването му.

Канезаки кимна.

— Явно не е било така.

— Да. Въпросът тогава е, защо Макао?

Той потърка брадичката си.

— Ами, заради пристанището, например. Същото се отнася за Хонконг, разбира се. Евентуално място за прехвърляне на оръжията, които продава на „Джемаа Исламия“, „Абу Саяф“ и другите фундаменталистки групировки в региона.

— Но наблизо има и други пристанища. Самото Макао, Сингапур, Манила...

— Вярно е, обаче Хонконг е най-оживеното. Всъщност е най-оживеното в света.

— И какво от това?

— Ако се опитваш да скриеш нещо, да го представиш за друго, добра идея е да го прекараш през пристанище, през което минават, да речем, шестнайсет милиона контейнера годишно. Игла в копа сено. Освен това тези хора не разчитат прекалено много на конкретно пристанище. Пратките им са малки и пръснати нашироко. По този начин, дори някоя да бъде прихваната, равновесието се запазва. Такъв подход прави много по-трудно прекъсването на веригата и дори придобиването на вярна представа за мащабите ѝ. Пък и Белгази много пътува, нали знаеш. Прихванахме разговори с Куала Лумпур и Банкок.

— Да, знам, че по някое време е бил извън Макао — потвърдих, спомняйки си информацията на Дилайла, че е имал срещи в района. Замислих се за миг и се зачудих дали това не е известна възможност. — До каква степен можеш да го следиш в другите градове?

— Също като в Макао. Не много отблизо. Можем само да наблюдаваме местонахождението му, стига да говори по телефона, а неговите разговори обикновено са кратки. Щом се изключи, знаем само откъде идва обаждането.

Всичко това нямаше да ми бъде достатъчно, щом посещенията на Белгази в района са краткосрочни. Най-големият ми шанс си оставаше Макао, където явно се случваше нещо особено и където вече се бях запознал с местния терен.

— Може да е в Макао по същите инфраструктурни причини, които го отвеждат навсякъде другаде — предположи Канезаки.

— Възможно е. Обаче проблемът е, че ако Макао е само един от многото му разпределителни центрове, сега нямаше да е там. Изгодата нямаше да си струва риска, защото той знае, че са го проследили. Тогава защо? Заради срещи, каквито провежда навсякъде другаде ли?

Канезаки поклати глава.

— И това е възможно, но се съмнявам. В момента за него Югоизточна Азия е огромна заради групировки като „Джемаа Исламия“. В Макао няма такова нещо. Играчите и съответно срещите би трябвало да са другаде.

— Е, все пак там става нещо. Ако успееш да откриеш какво е, защо всъщност стои там, какво прави, с кого се среща, ще имам много по-голям шанс пак да се доближа до него.

— Разбирам.

Изгледах го продължително. По-скоро погледнах през него, като че ли е някак безпътен, нещо, което няма почти никакво значение за мен и което бих могъл да оставя включено или да изключа също толкова лесно, колкото и електрически ключ.

— Канезаки, надявам се, че всичко, което ми каза днес, е истина.

Той отвърна на погледа ми и запази хладнокръвие.

— Фактите са верни. Предположенията са друго нещо. Имай предвид тази разлика, преди да решиш да направиш нещо безразсъдно с мен, нали?

Кимнах, все още взирайки се през него.

— А, не се бой за това.

Оставих Канезаки и се запътих към „Фиорентина тратория“, ресторант в новия хотел „Гранд Хаят“, където бях определил среща на Тацу. Подраних, както винаги, и докато го чаках, пиех айскафе във висока чаша. Реших, че ресторантът ми харесва, макар и не без известно колебание. Беше лъскав, без да изглежда изкуствен, с мебели от кожа, дърво и други естествени материали, имаше добро осветление и множество чисти вертикални линии. И все пак във внезапната поява на заведението, хотела и търговския комплекс имаше нещо смътно смуцаващо. Когато живеех в Токио, те не съществуваха, а сега там бе изникнал истински град в града, който инвеститорите бяха нарекли Хълмовете Ропонги. Човек почти можеше да си представи как титаничните богове на метрополията хвърлят бял плат върху най-новото си творение и с апломб и фалшива скромност обявяват, че „това е добро“.

И наистина може би беше добро. Хората наоколо определено го харесваха. Ала това място нямаше история и някак си му липсваше атмосфера. Беше привлекателно, да, обаче ми се струваше безстрашно вторачено напред, безразсъдно нехаещо за миналото. И затова, помислих си, странно американско.

Усмихнах се. Нищо чудно, че се колебаех дали да го харесам. Беше нещо привнесено, като мен.

След час видях Тацу да влиза откъм фойето на хотела. Спря и се огледа. Приближилата се сервитьорка сигурно го попита къде да го настани, а той наклони глава към нея и каза нещо, ала без да откъсва очи от залата. Тогава ме забеляза. Кимна ми, измърмори някакво обяснение на келнерката и се затътри към мен.

Усмихнах се и се изправих. Имаше нещо мило в типичното тътрене и във вечно смачканите му тъмни костюми, които носеше. Радвах се, че с Тацу намерихме начин да живеем под знамето на примирието. От една страна, защото можеше да бъде толкова страшен противник, естествено, ала най-вече, защото се беше оказал прекрасен приятел, макар че не се свенеше да ми поиска „услуга“, когато го изискваха обстоятелствата. Тацу беше практичен човек.

Поклонихме се и се ръкувахме, после се спогледахме.

— Добре изглеждаш — казах му на японски.

И това бе вярно. Беше поотслабнал и в резултат имаше помладежки вид.

Той изсумтя, подходящо скромна форма на благодарност.

— Жена ми е влязла в съзаклатие с лекаря. Почнала е да готви различно. Без мазнина, не пържи. Трябва да ходя тайно на такива места, за да задоволявам апетита си.

Усмихнах се.

— Тя е на твоя страна.

Тацу пак изсумтя и ме измери с поглед.

— Поддържаш форма, виждам.

Свих рамене.

— Правя каквото мога. Не става по-лесно.

Седнахме.

— Знаеш ли, Тацу, никога не сме водили толкова дълъг общ разговор — отбелязах.

Той кимна.

— Не ме издавай пред колегите. Ще ми съсипеш репутацията.

Усмихнах се.

— Как е семейството ти?

Лицето му просия.

— Всички са отлично. Идния месец ще ставам дядо. Момче, обещава докторът.

Усмивката ми стана по-широка.

— Честито, приятелю.

Той кимна в знак на благодарност и ме погледна.

— А ти?

— Аз...

— Семейството ти.

Вторахих се в него.

— Знаеш, че нямам семейство, Тацу.

Той сви рамене.

— Хората създават семейства. Така стават тези работи.

Скоро след завръщането ми в Япония Тацу се беше опитал да ме запознае с няколко жени. Нищо не бе излязло.

— Струва ми се, че съм прекалено доволен от вълнуващия си ергенски живот — отговорих. — Нали знаеш, срещам се с нови хора.

Виждам света.

Не се получи толкова шеговито, колкото ми се искаше, процедиха се няколко горчиви нотки.

— Не става по-лесно — рече той. — Както самият ти отбеляза.

Въздъгнах.

— Още ли се опитваш да ме свържеш с нещо по-голямо от мен?

— Имаш нужда — сериозно отвърна Тацу.

Божичко, точно какъвто винаги съм го искал — цяла майчица.

— Имам нужда единствено от информация — възразих.

Той кимна.

— Това означава ли, че приключваме с общия разговор?

Засмях се, изненадан.

— Не искам да те изтощавам. Знам, че не си свикнал да си бърбиш просто така.

— Тъкмо загревах.

Пак се засмях и си помислих: защо не?

Обсъдихме всевъзможни общи неща: радостта му от бременността на дъщеря му, опасенията му, че с жена си може да гледат на детето като на някакъв заместител на бебето, което са изгубили някога, яда му от бюрократичната инерция и неспособността му да се бори по-резултатно с корупцията, която вярваше, че отравя Япония, промените с Токио и страната, които се извършваха пред очите му. И аз му разказах едно-друго: как ме е открило ЦРУ, как накрая се е наложило да се преместя и да си създам нова самоличност, как съм се опитал да не се отчайвам от мисълта, че всичко пак ще се окаже напразно, защото накрая някой винаги ще ме потърси, или пък нещо неспокойно в мен ще настоява да продължа да скитам. Спомнихме си някои общи преживявания във Виетнам, където Тацу бе пратен от организацията предшественик на Кейсаучо, а аз, заради това, че знаех японски, осъществявах контактите с него, поговорихме за познатите си от онова време, за приятелите, които бяхме изгубили.

Веднъж започнали, трудно можехме да спрем. Разбрах колко много ми е липсвала тази форма на общуване, осъзнах, че всъщност тя напълно е изчезнала от живота ми. И Тацу беше един от малцината, по-скоро навярно единственият останал, който ме познаваше още отпреди Виетнам, войната, убийствата и всичко друго, което бе определило съществуването ми, време, което — в онези редки

моменти, когато се замислям над въпроса — ми се струва нереално и далечно като спомен от ранното детство.

Разбрах и че отчасти тъкмо затова толкова много ми липсва Мидори. Тя ме караше да се чувствам като онова някогашно момче, подтикваше ме да вярвам, макар и глупаво, че бих могъл да захвърля сегашната си кожа и отново да бъда покръстен в неопетненото тяло на предишното си превъплъщение.

Доста красива мечта, като всички мечти всъщност. Когато приключихме с храната и Тацу се разтакаваше с чая си, а аз — с второто си кафе, той ме осведоми:

— Може би не е зле да знаеш, че един господин на име Чарлс Кроули, представящ се за служител на американския държавен департамент, наскоро беше в Токио. Свърза се с Кейсацучо и разпитва за теб. Познаваш ли го?

Първо Докс, после Канезаки, сега Тацу. Господин Кроули вече окончателно се беше установил на радарния ми екран.

— Знам го по име — отвърнах. — Какво му каза?

Тацу сви рамене.

— Че имаме цяло досие за теб.

— И после?

Ново свиване на рамене.

— Дадохме му го.

Смаяно го зяпнах.

— Просто сте му дали досието ми в Кейсацучо?!

Той се втренчи в мен.

— Разбира се — изречено с типичния му глас, който говореше: защо винаги трябва да обяснявам всичко на тия хора? След кратко мълчание Тацу прибави: — Официалното досие.

Усмихнах се на лукавия дявол. Облекчение и дори известна благодарност разсеяха раздразнението, което иначе може би бях изпитал към него, задето ме разиграваше. „Официалното“ досие сигурно не съдържаеше особено съществена информация, със сигурност не нещата, които Тацу не желаше да сподели с никого и най-вече с началниците си, дреболиите, които можеха да разкрият прекалено много за незаконните методи, към които от време на време прибегваше в борбата си с японската корупция.

— Какво е заключението на официалното досие за моето местонахождение?

— Че най-вероятно още си в Япония. Очевидно няколко пъти са те виждали в големи градове — Токио, Осака, Фукуока, Сапоро.

— Наистина?

Той сви рамене.

— Разбира се, аз имам собствени идеи за това къде може да си отишъл. Но защо да разводнявам официалното досие с предположения?

Искаше да каже, че е редактирал досието. Че ми е направил услуга. Знаех, че ще поиска услуга в замяна. Ако не днес, някой друг път, скоро.

Кимнах. Добре тогава, помислих си.

— Ами вашата тъпа мрежа от охранителни камери? — продължих с въпросите.

Тацу имаше достъп до най-съвършената мрежа охранителни камери в света, свързани в модерна система за разпознаване на лица. С нейна помощ ме беше открил, когато се бях преместил от Токио в Осака.

— Никой не я използва, за да те следи. Ако настъпят промени в това отношение, ще те информирам.

— Благодаря. А сега ми разкажи за човека, за когото ти съобщих в чатрума.

— Белгази.

— Да.

— Предполагам, че вече знаеш много за миналото му.

— Доста. Дай ми по-новите данни.

Тацу кимна с глава.

— Белгази снабдява някои фракции на терористите с леко оръжие. Работи главно чрез руската мафия във Владивосток. Напоследък е разпитвал тези фракции за теб. Предполагам, че си го ядосал с нещо.

— Възможно е.

— Не ми изглежда от хората, които можеш да ядосваш с лека ръка.

— Започвам да го разбирам.

— Искаш ли да ми разкажеш какво си направил, за да му нанесеш толкова тежка обида?

— Струва ми се, че се досещаш.

Тацу отново кимна.

— Той не е добър човек. Не е верен на нищо.

— Моите хулители твърдят същото за мен.

Той се усмихна.

— Грешат. Твоят проблем е, че си неспособен да осъзнаеш на кого си верен.

— Е, признателен съм заради постоянните ти усилия да ми помогнеш в това отношение.

Усмивката му беше почти скромна.

— Нали сме приятели?

Замислих се за момент. Може би Белгази, чрез своята саудитска свръзка Махфуз, праща шестимата араби подире ми в Макао и Хонконг, както подозираше и Канезаки. Групата е очистена. Белгази разбира, че хората му не са успели да се справят заради факта, че изпъкват в обстановката. В Макао или наоколо става нещо голямо и той още не може да си тръгне. Започва да се чувства уязвим. Застрашен от мен. Решава, че има нужда от човек с по-голям местен опит, който може да се слее с околната среда и да свърши работата. И се обръща към якудза.

Да, подобен ход на събитията бе логичен. Виждах го ясно.

По дяволите, тоя тип беше сериозен проблем. Започвах да осъзнавам величината му.

— Връзките на Белгази с якудза — казах. — Достатъчно ли са близки, за да му помогнат с проблем на друго място в Азия, ако ги помоли?

Тацу кимна.

— Струва ми се, че да.

Мамка му.

Разбрах, че ще се наложи да очистя Белгази. Не само заради парите, а просто за да оцелея. И после си помислих: той го знае. Поставя се на твое място. И това прави още по-належаща необходимостта да те елиминира.

Порочен кръг, значи. И победителят печели всичко.

Добре. Трябваше да сложа край на тази история, при това бързо. Искан го този тип заровен дълбоко в земята, за да не може повече да дава заповеди. „Естествена смърт“, ако можеше, ако не — неестествена.

— С какво мога да ти помогна? — попита Тацу.

Замислих се за момент.

— Можеш да ми намериш всички данни за моя нов приятел.

— Кой твой нов приятел?

Кимнах.

— Чарлс Кроули.

---

[1] Терористи от групировката Черните септемврийци, взели за заложници и впоследствие убили членове на израелския отбор на олимпиадата в Мюнхен през 1972 г. — Б.пр. ↑

9.

Дилайла беше казала, че Белгази ще отсъства от Макао за ден-два, пък и докато тя ми се пречкаше наоколо, не можех да предприема каквото и да е. Реших, че със собственото ми кратко пътуване поемам достатъчно малък риск, за да оправдае евентуалната полза.

Взех влака стрела от токийската гара за Осака, по-малко вероятен пункт за напускане на страната от токийското летище „Нарита“. Проверих чатрума от една интернет кабина. Там ме очакваше информацията, която бях поискал от Тацу: Чарлс Кроули Трети. Домашен, служебен и мобилен телефон, служебен адрес — формално в държавния департамент, но всъщност в централата на ЦРУ в Ленгли и следователно от малко оперативно значение, както и домашния му адрес: Пимит Драйв 2251, Уест Фолс Чърч, апартамент 811. Жилищен комплекс във Вирджиния. Най-вероятно блок, поне осеметажен.

Резервирах си място за директен полет на японските авиолинии до вашингтонското летище „Дълес“ на другата сутрин. После се настаних в евтин хотел в Умеда. Легнах си, ала сънят не идваше. Прекалено много кафе. Прекалено много за мислене.

Станах, нахлузих халата юката, каквито има даже в най-евтините японски хотели, и седнах на единствения фотьойл в стаята. Не запалих осветлението и зачаках да се уморя достатъчно, за да заспя. Усещах, че няма да е толкова скоро.

Винаги е най-трудно в евтините стаи. Малко лукс може да те упои като анестетик. Махни анестетика и болката нахлува на освободеното от него пространство като ледена вода през пробит корпус. Спомените запъплиха напред, възбудени, настойчиви, като призраци, одързостени от мрака наоколо.

Бях осемгодишен, когато за пръв път видях майка си да плаче. Тя беше силна жена — трябваше, за да се откаже от живота и кариерата си в Америка и да стане съпруга на баща ми — и докато не се уверих в обратното, си бях мислил, че е неспособна да пролива сълзи.

Един следобед госпожа Сузуки, съседката, дойде да ме вземе от училище насред часовете, казвайки ми само, че трябва да се прибера вкъщи. Бе юни и във влака на връщане беше задушно, горещо и влажно. По пътя зяпах през прозореца и смътно се чудех какво става, ала бях убеден, че всичко е наред и скоро ще ми обяснят.

Майка ми ме чакаше на входа на малкия ни токийски апартамент. Тя благодари на госпожа Сузуки, която се поклони необичайно ниско и продължително, преди безмълвно да се оттегли. Тогава майка ми затвори вратата и ме заведе до дивана в дневната. Държеше се някак тържествено — официалност, която ми се струваше странна и някак зловеща. Взе ръчичките ми в своите по-големи длани и ме погледна в очите. Нейните изглеждаха особени, тревожни и някак уплашени, и аз неловко се заозъртах наоколо, боейки се да отвърна на погледа ѝ.

— Джун, имам лоша вест и трябва да бъдеш много смел — неестествено тихо рече майка ми. Кимнах бързо, за да ѝ покажа, че винаги може да разчита на моята смелост, разбира се, ала усещах, както винаги усещат децата, че се е случило нещо ужасно, и страхът ми започна да расте, да ме изпълва.

— Станала е злополука — продължи тя — и татко ти... татко ти е загинал. *Накуната но.* — Няма го вече.

Не бях съвсем незапознат с идеята за смъртта. Когато бях четиригодишен, кучето на бащините ми родители умря и на времето майка ми обясни, че Ханзу — Ханс — е бил много стар и е трябвало да отиде на небето. Обаче концепцията, че баща ми може да си е отишъл, беше прекалено необятна за мен. Поклатих глава, без да разбирам съвсем, и тогава самообладанието на майка ми поддаде и сълзите ѝ рiekнаха.

И така онзи следобед за пръв път се запознах със смъртта като нещо, което може да разплаче моята силна майка.

Заплаках с нея, ужасени сълзи на болка, страх и смут. И през следващите седмици и месеци, докато отсъствието на баща ми, дотогава толкова властна фигура в живота ми, започваше да пуска корени, запознанството ми със смъртта се задълбочи. Постепенно започнах да я приемам като случайната карта в по-рано подредената вселена, внезапния рушител, хитрия спотаил се крадец.

Трябваша ми още пет години, за да разбера окончателно, че татко вече наистина го няма, че сега го представляват само все по-далечните

спомени, като примитивни пещерни рисунки, останали от някакъв отдавна изчезнал народ. Сега смъртта беше място, където хората отиваха завинаги, след като умрат, място, което постепенно изсмукваше яснотата на спомена за подобно едноточено пътуване.

На деветнайсетгодишна възраст получих военната телеграма, която ме осведомяваше, че майка ми също е отишла на онова място. Преживях нейната загуба по-лесно. Първо, бях по-възрастен. И по онова време вече бях виждал, всъщност бях причинявал адски много смърт като войник във Виетнам. Навярно най-важната причина бе това, че познавах процеса, резултата от загубата. Скръбта не представляваше по-голяма загадка за мен от кръвотечението, спирането на кръвта и постепенното излекуване, който съпътстват нанасянето на несмъртоносна телесна рана.

Познаването на този процес обаче само намалява страха. Въздействието му върху болката е далеч по-слабо.

Мидори не беше мъртва. Само я нямаше. Може би тъкмо затова се хващах да мисля за нея по-често, отколкото трябваше. Представях си лицето ѝ и си спомнях гласа ѝ, допира на ръцете ѝ, тялото ѝ. Не притежавах способността да си спомням миризми, обаче знам, че мигом ще позная нейната и ми се ще да я вдишам поне още веднъж преди да умра. Липсват ми разговорите с нея. Разговаряхме за неща, за каквито не бях приказвал с никой друг. Липсват ми нейните нежни целувки по челото ми, по клепачите ми, отново и отново, след като сме се любили.

Все още повтарям името ѝ, то е моята тъжна кратка мантра. В тези няколко произнесени срички намирам единственото, което мога осезаемо да призова от нея, и понякога това ме задоволява, макар и за кратко. Въпреки че не мога да разговарям с Мидори, мога поне да говоря за нея. Нещо такова. Някаква подобна утеха.

Не, Мидори не е мъртва, ала споменът за нея ме кара да изпитвам чувства, близки до скръбта по близък покойник. Моят свят е по-блед и по-беден без нея, но нима не е винаги така, когато губим любим човек? Още като момче знаех, че животът ми би могъл да е по-богат, ако баща ми бе останал жив. Научих се да приемам този факт като неизменен и в крайна сметка навярно не чак толкова важен. Мидори не беше мъртва, но да бъдем заедно бе невъзможно, тогава каква разлика имаше в причините за моята скръб?

Разтърках очи. Искаше ми се да заспя, временно да забравя. Сънят не идваше. Щеше да ми се наложи да почакам още.

Седя в мрака на тия пусти стаи и понякога ми се струва, че усещам присъствието на всички други, които са правили същото преди мен. Следите определено са налице. Вдлъбнатината на матрака, изтърканата линия на килима между банята и вратата. Или петната от пот или слюнка по възглавницата, ако погледнеш под калъфката, или може би от сперма, сълзи, понякога от нещо по-тъмно, напомнящо кръв. Седя, мракът около мен ме обгръща в плътен обръч, ала също така е безграничен, и докато въображението ми се плъзга в безличността на тоя безкрай, разбирам, че следите всъщност са знаци, плод на живот, мигове, които са били, ала вече ги няма, като пепел в студено огнище, като кости, останали от отдавна изядена вечеря, като дрипава фигура, която може да е била плашило в буренясала нива. Просто материални графити, надраскани от други самотни пътници, останки от случайни хора по пътя им към онова общо местоназначение, не просто следи от чужда смърт, а поличби за собствения ми край.

Часовете се нижеха. Накрая умората потисна неспокойните ми възпоменания. Върнах се в леглото и постепенно заспах.

На другата сутрин взех влака до летището. Обадох се на домашния номер на Кроули малко преди да излетя в 12,10. Във Вашингтон още беше предишната вечер, 21,45.

Три извънпявания. После носов глас:

— Да — като че ли го бях събудил.

— О, извинявайте — отвърнах с фалшив фалцет. — Струва ми се, че съм набрал грешен номер.

— Господи — чух го да казва. Затвори.

Усмихнах се. Щеше да ми е адски неприятно да измина целия път до Вашингтон само за да науча, че го няма.

Директният полет бе лукс. Обикновено предпочитам по-обиколни маршрути, ала този път прецених, че неотложността да хвана Кроули, докато съм сигурен, че е там, си струва риска на предсказуемия маршрут. И въпреки че бизнес класата е обичайният компромис между комфорта и анонимността, постоянното пътуване

започваше да ме уморява, затова този път летях с първа класа. Източното крайбрежие на Съединените щати се намираше на повече от дванайсет часа разстояние и исках да бъда свеж, когато пристигна.

Вече бях нахвърлял общите очертания на плана си и сега трябваше да поработя върху подробностите. Щом самолетът достигна пределна височина и приключиха досадните съобщения за безопасността и развлеченията по пътя, затворих очи и започнах мислено да репетирам цялата операция: подход, разузнаване, проникване, чакане, действие, изход, бягство. Всеки етап от този въображаем преход съдържаше определени средства, които щяха да се окажат полезни или задължителни за изпълнението на задачата, и всяко средство се включваше в постоянно увеличаващ се мислен списък. Естествено, по време на проучването на самото място щяха да се появят допълнителни детайли, ала те щяха да се впишат вече в контекста на готов, организиран план.

Когато след двайсет минути изплувах от състоянието на дълбок размисъл, бях наясно какво ще ми трябва и как ще действам, естествено, при отсъствието на повече разузнавателни сведения. Спуснах облегалката докрай, завих се с мекото одеяло и проспях останалата част от полета.

Самолетът кацна малко преди десет на другата сутрин местно време. Намерих платен телефон на летището и набрах служебния номер на Кроули. Никой не отговори. Какво пък, сигурно имаше съвещание.

Можех да се обадя на мобифона му, обаче така нямаше да открия каквото ме интересуваше — къде се намира. Потърсих го в апартамента му и не се изненадах, когато се включи телефонният секретар. Беше делник и не очаквах да го заваря вкъщи, ала едно от нещата, които научаваш на война и в този бранш, е никога да не разчиташ на предположения. Тъкмо в деня, в който си мислиш, че нечий дом ще бъде пуст, се оказва, че собственикът си е останал вкъщи, защото е болен, защото трябва да отвори на техника, дошъл да поправи съдомиялната, или защото са му дошли на гости роднини от друг град. Научаваш се да не оставяш такива неща на случайността.

Взех под наем кола със сателитна навигационна система и се отправих на кратко пазаруване във Вашингтон. От един магазин за домакински потреби купих осемметрово въже за простирание, найлонов

лист, лепенка, ролка изолирбанд и макетен нож за еднократна употреба. От една дрогерия се снабдих с голяма туба овлажняващ гел, каучукови хирургически ръкавици и маркер. От една оптика взех очила от тежка черна пластмаса. От магазин за перуки — нова коса. От Японския информационен и културен център си тръгнах с шепа листовки за предстоящата му дейност. И последната спирка, магазин за контрашпионажни устройства на Кънектикът Авеню, откъдето купих петстотин хиляди волтов електрошоков уред, голям колкото мобифон, за трийсет и четири долара и деветдесет и пет цента плюс ДДС.

Използвах навигационната система, за да се върна във Вирджиния, където направих предварителен оглед на жилищния комплекс на Кроули. На входа на паркинга имаше метален портал. Въпреки че денем го оставяха отворен, присъствието му ми подсказа, че сигурно има прилична охрана. Очаквах достъпът до блока да става с ключ и дори да има портиер. На паркинга не забелязах охранителни камери, не открих такива и под големия навес пред входа на блока, предполагах обаче, че вътре са разположени няколко. Ала нямаше да имам възможност да проверя предварително — щеше да се наложи да допусна съществуването им и да се подготвя съответно. Ако нещата се окажеха по-лесни, отколкото ги предвиждаше планът ми, щях приятно да се изненадам.

Блокът бе заобиколен от рядка квартална горичка, през която минаваха стълбища и алеи, водещи към улицата. Станцията на метрото в Уест Фолс Чърч се намиреше съвсем наблизо и алеите сигурно се използваха от пътуващите за работа. Щяха да свършат същата работа и за нежелан гостенин, измъкващ се след провалена операция. Отзад имаше тежка метална единична врата, до която се стигаше по късо бетонно стълбище. Над вратата, възпирайки ония, които можеха да се опитат да проникнат в блока през този по-рядко използван вход, се мъдреше охранителна камера.

В един недалечен търговски комплекс намерих магазин на „Нордсторм“ и купих чифт галоши, сиво яке, фини кожени ръкавици — достатъчно тънки, за да усещам какво докосвам през тях, и достатъчно дебели, за да не оставят пръстови отпечатъци, черно вълнено палто и голямо кожено дипломатическо куфарче. После се

отбих на бензиностанцията до комплекса и, преструвайки се, че разговарям от обществения телефон, откъснах страниците с китайските, японските и корейските ресторанти от телефонния указател. Обикалях с колата, докато открия едно заведение, „Кимс Кориън Барбекю“, където продаваха тениски и шапки с емблемата на ресторанта — яркочервен куб с вписани тъмночервени корейски йероглифи. Купих тениска и шапка, както и обилен обяд за вкъщи.

Подкарах обратно към блока на Кроули. В търговския комплекс отгатък улицата имаше супермаркет за здравословни храни. Влязох и си купих два вегетариански сандвича и плодов десерт с мюсли. Добавих голяма чаша кафе. Беше приятно да се храниш здравословно по време на операция — обикновено наличното меню се свежда до „Макдоналдс“ и ако имаш късмет, някои други възможности от областта на бързото хранене, най-често поглъщани студени и втвърдени. Едва ли щях да имам друг шанс да похапна нещо.

В два и половина намерих платен телефон и пак проверих Кроули в службата му на номера, който официално се водеше в държавния департамент, но всъщност минаваше през централата на ЦРУ. Той вдигна на първото иззвъняване.

— Кроули — чух го да казва.

— Ало, опитвам се да се свържа с пресслужбата на отдела за връзки с обществеността — малко неуверено заявих. Името звучеше достатъчно бюрократично, за да съм сигурен, че и в Управлението, и другаде има десетки работни групи с подобни наименования.

— Не е на този вътрешен — отвърна той и затвори.

Усмихнах се и поклатих глава. Хората понякога са ужасно груби.

Върнах се в колата и подкарах към една недалечна улица с жилищни блокове. Спрях зад няколко паркирани автомобила, нахлузих галошите и прехвърлих покупките си в куфарчето. Облякох тениската от ресторанта и отгоре си сложих якето, без да го закопчавам, за да се вижда емблемата. Тъй като нарочно бях купил якето с два номера по-голямо, с него щях да изглеждам дребен, смален, непохватен. Поставих си перуката, очилата и шапката. Погледнах се в огледалото и харесах непознатия, когото видях.

Подкарах обратно към блока на Кроули, спрях на паркинга на друг търговски комплекс, до който можех да стигна пеш през горичката, ако нещата се объркаха и се наложеше да си тръгна

неочаквано бързо. Изтрих архива на автомобилната навигационна система и угасих мотора. Няколко минути останах със затворени очи, представяйки си следващите си стъпки, навлизайки в ролята. Когато се почувствах готов, слязох и се запътих към блока на Кроули, като носех торбичката с храна от корейския ресторант.

Минах под навеса, отворих едната от двете двукрили стъклени врати с опакото на показалеца и средния си пръст и влязох във вестибюл, преграден с още две стъклени врати. Когато протегнах ръка да опитам едната от вътрешните врати, забръмча домофон. Надникнах през стъклото и видях бяло момиче с дълга до раменете кестенява коса и лунички — приличаше на студентка, която работи почасово като портиерка, за да може да зубри и на работа. Почасовите ме устройваха. Тя едва ли познаваше обитателите на блока, доставчиците и атмосферата така, както обикновен портиер, и с нея щях да се справя по-лесно.

Отворих вратата и влязох във фоайе, издържано в неоколониален стил, с много имитации на мебели от оная епоха, дървена ламперия и лъскави месингови лампи. Момичето седеше на внушително вградено бюро, зад което предполагах, че има електронен пулт и видеомонитори.

— Доставка ли? — с дружелюбна усмивка попита тя.

Кимнах. Имах много версии, подготвени за евентуалните въпроси: „Кой апартамент? Странно, не са споменали за доставка. Чакай малко да ги попитам. Хмм, никой не отговаря. Сигурен ли си, че това е номерът...“

Вместо това момичето попита:

— Нов ли си?

Пак кимнах. Въпросът не ми хареса, чудех се накъде води. Тя погледна през стъклената врата.

— Защото за доставки можеш да паркираш под навеса. Понякога трудно се намира близко място на паркинга.

— О, мерси — отговорих с неопределен, ала силен азиатски акцент.

Момичето хвърли поглед към емблемата на тениската ми и каза нещо на език, който не разбирах, но определих като корейски.

Уф, мамка му, помислих си. Лоша работа.

— Хм, аз не кореец — с неуверено изражение и поза я осведомих, смътно раболепен, не искайки да я обидя, просто скорошен емигрант, при това не непременно законно пребиваващ, който работи за минимална надница и се опитва да не се препъне някъде.

— О! — изчерви се тя. — Гаджето ми е кореец, та си помислих, че щом ресторантът... няма значение. Прощавай.

Засрамването ѝ от грешката и моята привидно смутена реакция явно прекратиха по-нататъшния разпит. Слава Богу.

— Аз само... — неопределено посочих зад бюрото, където трябваше да са асансьорите.

— Да, разбира се, минавай — момичето пак се усмихна и аз срамежливо кимнах в отговор.

Скришом хвърлих поглед, докато подминавах бюрото. Разтворен учебник в средата, видеомонитор отстрани. Не бе трудно да позная кое от двете привлича вниманието ѝ.

Задният вход се падаше някъде наляво от асансьорите и аз се запътих натам, пътьом минавайки покрай вътрешно стълбище. Ето я, въртяща се дървена врата. След нея имаше къс коридор, настлан с линолеум, в дъното на който беше външната врата.

Бързо я огледах. Не можех да определя дали има аларма. Тежестта ѝ и наличието на три големи ключалки предполагаха, че управата на блока може и да не си е направила труда да инсталира такова устройство. Но дори да имаше аларма, тя най-вероятно не се включваше през деня, когато вратата можеше да се използва. На пода имаше дървен клин, което потвърждаваше предположението, че няма аларма или че тя в момента не е задействана, защото иначе клинът ставаше излишен.

С маншета на якето си отключих ключалките и натиснах бравата. Отворих вратата и разгледах касата. Нямаше аларма. Надникнах навън. На външната стена бяха опрени няколко бърсалки за под, очевидно да съхнат, имаше и няколко големи сиви пластмасови контейнера за смет на колела.

Замислих се за момент. Момичето на входа явно повече се интересуваше от учебниците си, отколкото от монитора, и имах чувството, че е свикнало да вижда хора от поддръжката да влизат и излизат през задния вход през деня. Изглеждаше възможно.

Открехнах вратата, подпрях я с клина и се върнах обратно. Когато стигнах до асансьорите, от единия излезе възрастна чернокожа жена, която куцукаше с приспособление за ходене на инвалиди. Тя спря и се вторачи с присвити очи в галошите ми, после ме погледна.

— Вали ли днес? — попита старицата.

Божичко, помислих си. Би трябвало нея да назначат за портиерка.

Поклатих глава.

— Нови обувки — отговорих, все още с преправения си акцент. И ако и ти знаеш корейски, казах си, ще се предам на мига. — Опитвам реши дали задържи и не обича мръсни подметки — наведох се напред и сниших глас. — Не казва, нали?

Жената се засмя и оголи лъскавото си чене.

— Това ще е нашата тайна, синко — после ми махна с ръка и бавно се отдалечи.

Усмихнах се, радостен, че имаше по-малко престъпление, което да призная.

Не можех да си тръгна с торбичката от корейския ресторант, след като се предполагаше, че съм влязъл в блока, за да доставя нейното съдържание, затова я натъпках на дъното на кофа за смет, наполовина пълна с рекламна поща, в помещението с пощенските кутии отдясно на асансьорите. След това отброих четири минути по часовника си. Не исках пак да се разминавам със старицата — тя бе интелигентна и можеше да се зачуди какво се е случило с торбичката, която съм носил само преди секунди. Ако сега я настигнех във фойето, четирите минути можеха да обяснят бърза доставка до нисък етаж, стига асансьорите да са дошли веднага. Що се отнасяше до по-продължителния интервал след минаването ми покрай момичето на входа, прецених, че е допустим. Главното беше да ме види, че си тръгвам. Не ми се струваше от хората, които ще обърнат внимание на дребни противоречия, например доставчик, забавил се в блока малко повече, отколкото обикновено се очакваше.

След изтичането на четвъртата минута прекосих фойето. Старицата я нямаше. Може би някой я бе взел отпред. Момичето на бюрото вдигна поглед от учебника си и каза „чао“. Махнах ѝ с ръка и излязох, после завих наляво към паркинга извън нейното полезрение.

Когато се върнах при колата, прибрах перуката, очилата и шапката в жабката, вдигнах ципа на якето и нахлузих кожените ръкавици. Взех дипломатическото куфарче и се запътих обратно към блока, този път отзад. Движех се плътно покрай стената, тъй като исках да вляза и изляза от обсега на камерата колкото може по-бързо, пътъм взимайки едната бърсалка и един от контейнерите. Когато стигнах до вратата, се прегърбих, като че ли в контейнера имаше нещо тежко и ми бе трудно да го бутам, оставих парцала на бърсалката да скрие лицето ми, което за всеки случай беше наведено надолу.

Отворих вратата, влязох вътре, спрях и зачаках. Ако забележеше нещо и дойдеше да провери, момичето скоро щеше да се появи и исках вратата да е отворена, за да изчезна максимално бързо.

Отброих трийсет напрегнати секунди, после бавно издишах. Можех да продължа. Тя сигурно изобщо не бе зърнала движението на монитора. Вероятно прекалявах с предпазливостта.

Като че ли такава нещо изобщо беше възможно.

Затворих и заключих вратата, оставих бърсалката и контейнера до нея и се запътих към стълбището до асансьорите. След минута бях на осмия етаж.

Извадих листовките от японския център от куфарчето, отидох при апартамент 811 и почуках на вратата. Ако някой отвореше, щях да попитам на развален английски с японски акцент дали се интересува от вълнуващите културни събития, подготвени от центъра за зимата, и да оставя една от листовките, за да подкрепя версията. После щях да се поклоня, да си тръгна и да измисля друг начин да се добера до Кроули.

Но никой не ми отвори. Натиснах звънеца. Пак същият резултат.

Обърнах се и залепих една от листовките на вратата на отсрещния апартамент, поставяйки я така, че да покрива шпионката. Беше обедно време и в блока цареше тишина. Повечето от живеещите там несъмнено бяха на работа. И все пак не биваше да рискувам някой да наблюдава през шпионката през минутата, която щеше да ми трябва, за да вляза вътре.

Вратата имаше две ключалки — една на бравата и една на резето над нея. Бравата щеше да е майтап. Резето беше „Шлаге“. Изглеждаше обикновено, с пет зъбеца, нищо особено.

Прибрах листовките в куфарчето и извадих връзката си с ключове. Както винаги, на нея висяха няколко тънки самоделни парчета метал, които от опит знаех, че са страхотни шперцове за повечето домашни и не много сложни ключалки. После взех маркера, който бях купил от дрогерията. Отчупих металния му клипс, пъхнах го в ключалката на бравата и леко го завъртях, за да обере луфта. После вкарах единия от шперцовете. Отключих за по-малко от десет секунди.

Резето ми отне повече време, но не кой знае колко. Майсторлъкът се постига с упражнения. Можеш да си купиш всички книги и видеокасети за работа с шперцове на света, а те наистина са много, обаче ако искаш да се усъвършенстваш, трябва да си набавиш и техническото оборудване — всички видове ключалки. Налага се и сам да си изработваш инструментите, защото нямаш право да си купиш готови, ако не си професионален ключар. Стремиш се да имитираш полеви условия: ръкавици, тъмнина, ограничено време, физическо натоварване, за да ускориш сърдечния си ритъм и ръцете ти леко да затреперят. Много работа. Обаче си струва, когато настъпи моментът.

Когато отключих, пузнах шперцовете в джоба си и отворих вратата.

— Хей? — подвикнах.

Никакъв отговор.

Откъснах листовката от отсрещната врата и се вмъкнах в апартамента на Кроули, като заключих след себе си.

Влязох вътре. Бърз оглед. Бежови стени, бежов килим. Линолеум в кухнята вдясно. Френски прозорец и спуснати донякъде бели щори. Мебели „Икеа“: нисък диван, фотьойли, стъклена масичка с броеве от „Форбс“ и „Форин Афеърс“. Лавици, натъпкани със сериозни наглед томове по история и политология. Бюро и черен кожен стол. Голям телевизор с тонколони. Няколко саксии с растения.

Наляво имаше плъзгаща се врата. Отворих я и видях пералня и сушилня.

Вдясно се намираше кухнята. Влязох и се озърнах наоколо. В хладилника имаше нискомаслено прясно и кисело мляко, кутия с готово ястие от спагети, буркан със сос за него. Всичко чисто, подредено, удобно. Функционална кухня, използвана за готвене и ядене на прости храни и нищо повече. Изглежда Кроули живееше сам.

Ерген или разведен без деца. Децата с право на посещения щяха да изискват по-просторно жилище.

Същото се отнасяше за спалнята и банята. Голямо легло върху подиум, но само с едно нощно шкафче, с лампа за четене и дигитален будилник. В банята — мъжки тоалетни принадлежности, подредени около мивката. Бял пешкир, провесен на стъклената врата на душ кабината, с обточени ръбове. Малко влажен, несъмнено от сутрешния му душ.

Представих си как Кроули се прибира вечерта. В зависимост от обиколката му щях да определя мястото, където да го чакам. Къде щеше да отиде първо? Да видим, влиза вътре, оставя пощата на масичката. Навън беше студено, сигурно щеше да е с палто. Следваща спирка, гардеробът?

До дневната имаше голям килер. Отворих го. Кашони от стерео техника. Прахосмукачка. Две гирички, покрити с тънък слой прах. И дебел дървен лост за закачване на дрехи, минаващ по цялата дължина на пространството, с няколко неизползвани пластмасови закачалки. В средата го поддържаше ъглова скоба, прихваната за стената. Натиснах го и останах доволен от здравината му. Идеално.

Нямаше палта обаче. Изглежда, килерът се използваше за подълготрайно съхранение. Върнах се в спалнята. На стената до банята имаше гардероб с плъзгаща се врата. Отворих я. Да, там си държеше дрехите. Четири костюма, свободна закачалка за пети. Пет официални ризи, още пет свободни закачалки. Една риза на гърба му, четири на химическо чистене. Десетина вратовръзки. Едно палто, едно кожено яке, дълго до кръста. Още една свободна закачалка.

Виждах, че е подреден човек, който обича нещата да са по местата си. Добре тогава, оставя пощата, после отива направо в спалнята и си закача палтото в гардероба. После костюма, може би използва банята, връща се в дневната за пощата, включва Си Ен Ен или Си-Спан, може би след това влиза в кухнята да хапне нещо. Чудесно.

Върнах се при килера и извадих електрошоковото устройство. Вече го бях изпробвал по пътя от Вашингтон и работеше както твърдяха производителите, пращайки красива синя електрическа дъга между електродите си при натискането на дискретен спусък от страни. Застлах с парче найлон пода в килера, извадих другите вещи от

куфарчето, съблякох си якето, сгънах го и го поставих при останалите неща върху найлона. Не исках по килима да останат влакна от дрехите ми. Галошите, които бях обул върху обувките си, нямаше да допуснат оставянето на стъпки. После седнах на един от кожените столове и зачаках.

Стаята се освети за кратко, докато слънцето залязваше пред френския прозорец, и после постепенно се смрачи със спускането на нощта. Включих лампата в килера. Нощното виждане нямаше да ми свърши работа в този случай — Кроули щеше да включи лампите на влизане и не исках да се налага да чакам очите ми да се приспособят.

През половин час ставах и обикалях наоколо, за да се раздвижа. Кафето си казваше своето и на три пъти трябваше да уринирам. За целта използвах мивката в банята, като едновременно пусках водата, за да не я оставям да тече и да предупреди Кроули за присъствието на натрапник, ако той влезе в този момент. По същите причини не пусках водата в тоалетната чиния.

В осем часа, точно след поредното бързо отиване до банята, чух превъртане на ключ в ключалката. Безшумно се изправих и се насочих към килера. Оставих вратата леко открената и изключих лампата, стиснал електрошоковия уред в дясната си ръка.

След секунди чух вратата на апартамента да се отваря. Осветлението се включи. Меки стъпки по килима. Той беше, минаваше покрай мен. Забелязах къдравата пшениченоруса коса, фините черти на лицето, което бях видял на снимките на Докс. Кроули влезе в дневната и хвърли пощата върху стъклената масичка. Усмихнах се. Направо бях екстрасенс.

Той съблече масленозеления шлифер, взе едно списание и пак ме подмина на път за спалнята. Изтече минута, после втора. И трета.

Трябваше му повече време, за да се върне до моята позиция, отколкото очаквах. Тогава ме осени: Седеше на тоалетната и сигурно четеше списание. Бях имал намерение да изчакам, докато се върне в дневната, ала възможността бе прекалено добра, за да я пропусна. Взех второто парче найлон и изолирбанда и се измъкнах от килера.

Влязох в спалнята и заставах точно пред отворената врата на банята. Видях шлифера, костюм, официална риза и вратовръзка на леглото. Оставих найлона и изолирбанда на килима.

Изтече още една минута. Чух го да се изправя. Пусна водата. Държах уреда в дясната си ръка на височината на кръста, с палец върху спусъка. Дишах плитко през устата.

Чух стъпки по плочките, после видях профила му, когато се появи от банята само по бяла тениска и боксерки. Направих крачка напред. Главата му започна да се завърта към мен и тялото му се дръпна назад от изненада и тревога. Опрях устройството в корема му и натиснах спусъка. Зъбите му изтракаха и Кроули се блъсна в касата на вратата.

След четири-пет секунди, достатъчно, за да съм сигурен, че централната му нервна система е парализирана, освободих спусъка и положих жертвата си на пода. Той пъшкаше така, все едно с всичка сила са го ударили в слънчевия сплит. Клепачите му бързо мигаха.

Развих найлона на пода и търкулнах Кроули върху него. Изпънах ръцете му отстрани и го увих в найлона, после го залепих с изолирбанда, първо на кръста, след това на глезените. Той започна да идва на себе си, затова пак го разтърсих с електрошок. Когато въздействието на електричеството повторно започна да отшумява, вече го бях увил като мумия в найлон и изолирбанд. Като се изключат главата и пръстите на краката, беше напълно обездвижен.

Взех една възглавница от леглото и я пъхнах под главата му, за да ме вижда по-добре. А и ако започнеше да се мята, нямаше да си разбие темето. Не бях загрижен толкова за него, колкото за това, че може да проличи при евентуална аутопсия.

Клекнах до Кроули и се вторачих в лицето му. Първо клепачите му запремигнаха, после очите му се забелиха. След това се стабилизираха и започнаха да се фокусират. Накрая ужасено се опулиха, когато ме позна. Опита се да помръдне и след като установи, че не може, започна да се задъхва.

— Спокойно — тихо му казах. — Няма да ти причиня болка — което си бе чистата истина, поне в известен смисъл.

Задъхването продължи.

— Тогава... тогава защо си ме вързал?

Основателен въпрос. Реших да бъда откровен с него, поне отчасти.

— Имаш право — отвърнах. — Ще уточня. Няма да ти причиня болка, ако ми кажеш каквото ме интересува.

Кроули мъчително преглътна и кимна. Очите му все още бяха облепени от ужас, но вече полагаше усилия да се вземе в ръце.

— Добре. Ясно.

Изчаках, за да му дам време да оцени напълно новата действителност. Този тип явно не беше тежък случай. Естествено, работеше в ЦРУ, обаче ми изглеждаше от колежанчетата, а не от бойците. Сигурно за последен път бе виждал насилие на живо на площадката в детската градина. А сега, не щеш ли, се оказваше завързан и безпомощен, до него клечеше доказан убиец и го зяпаше като жаба, на която се кани да направи дисекция. Беше нормално да е ужасен. И това ме радваше. Ако успееш ловко да направлявам ужаса му, имаше голяма вероятност да ми каже каквото ме интересуваше.

— Е, господин Кроули, предполагам, че трябва да поговорим за това защо симпатичен човек като вас иска да ме убият — започнах.

Той прехапа устни и пак преглътна тежко. Дъхът му влизаше и излизаше със свистене. Виждах, че се опитва да прецени как да се държи. Да отрича всичко? Да обвини някой друг? Да признае и да моли за милост? Нещо по средата?

Наблюдавайки отчаяните му усилия да вземе решение, да претегли плюсовете и минусите на незначителните си възможности, усещах, че Кроули разбира, че знам какво си мисли, че вече съм виждал всичко това и съм наясно как да се справя с него, независимо от тактиката, на която се спре.

Затова сигурно щеше да е достатъчно благоразумен да не отрече направо всичко. Не, струваше ми се схватлив, даже отракан. На някакво равнище той сигурно си казваше: „Не отричай, той нямаше да е тук, ако не разполагаше с достатъчно информация. И ако не я отречеш, ако признаеш донякъде, той ще бъде по-склонен да повярва на следващите ти думи.“ Това щеше да е вариант на номера с галошите, който преди малко бях изиграл на старицата при асансьорите. И Кроули навярно също щеше да се справи добре. Мнозина от тия момчета от Управлението адски ги бива в лъжите.

Да видим, помислих си й сам се басирах със себе си. Сигурно ще е нещо от рода: аз само изпълнявах заповед.

— Не бях аз — рече Кроули и без да подозира, ми спечели баса.

— Друг беше.

— Кой?

— Ами... виж, Господи Боже, не мога да ти кажа такова нещо!

— Обаче не си бил ти.

В очите му проблесна надежда.

— Да, точно така.

Въздъгнах.

— Има ли друг Чарлс Кроули, който да ти прилича и да смърди като теб? — попитах го.

— Моля?

— Двойник. Да не би да имаш двойник?

— Моля? Не, не, нямам.

— И аз се съмнявам. Но виждаш ли, странна работа. Защото един тип, който изглежда точно като теб и също се казва Кроули, въпреки че се представил за Джонсън, наскоро предложил сто хиляди долара, за да ме очистят.

Той се озърна надясно, невролингвистичен признак за измислица, а не за припомняне. Опитваше се да съчини нещо, да се измъкне от ъгъла, в който го бях приклецил.

— Възможно е, не зная. Може някой да използва моето име. Мъчи се да ме натопи.

Пак въздъгнах.

— Човекът, на когото си предложил стоте бона, е носел мобифон с вграден дигитален фотоапарат — осведомих го. — И ти е направил пет-шест снимки...

Зениците му се разшириха. Той облиза устни.

— Боя се, че нещата няма да свършат така, както се надявахме — заявих.

— Добре, добре, извинявай, просто ме беше страх. Аз предложих парите. Само че виж, не исках да го направя, просто... нямах друг избор.

— Слушам те.

Кроули дълбоко си пое дъх.

— Наскоро са те наели да... да тръгнеш по дирите на един човек. Проблемът ти всъщност е с този човек.

Отвратено поклатих глава. Опитът ми показва, че бюрократите се отнасят към убийството по същия начин, по който викторианците са се отнасяли към секса: просто не са можели да се насилят да го наричат със собственото му име.

Зачаках, оставяйки напрежението на мълчанието да му се отрази. Той обаче запази хладнокръвие и възпря импулсивното си желание да говори. Добре, минаваме към план Б.

Вдигнах електрошоковия уред и го поднесох на два сантиметра от очите му, после натиснах спусъка. Между електродите запращяха сини електрически езици и се разнесе остра миризма на озон. Кроули се опита да отдръпне глава назад, обаче нямаше къде.

Освободих спусъка.

— Не забравяй, Кроули, моето уверение, че няма да ти причиня болка, вървеше с едно условие. Хайде да не го нарушаваме, става ли?

Всъщност наистина не исках да му причиня болка. Страхът е посилен мотиватор от болката. Страхът е свързан с очакването, с въображението. Болката е истинска и може да ѝ се съпротивляваш. Щом започне, човек вече не се бои от нея — тя е там, наистина я има. Добре, казва си той, гадно е, но мога да я изтърпя. И наистина успява. Затова, когато разпитваш някого, щом се наложи наистина да започнеш да му причиняваш болка, вече си изгубил голяма част от предимството си. Исках да избегна всичко това, ако може. Оставих уреда на пода.

— Важно е да не се крием зад евфемизми, мъгляви препратки и неопределени местоимения, нали така? — говорех му като че ли бе дете и просто обяснявах правилата, важащи в класната стая. — Важно е да ми кажеш точно кой и защо ме преследва. Ако се окаже, че си обикновена пионка в тази история, ще останеш жив и след разговора ни.

Сега му открявах вратата на надеждата. За да мине през нея, само трябваше да предаде неколцина души около него.

Страх от болка, надежда за освобождение. Четирима от всеки пет следователи препоръчваха тази комбинация за...

— Добре — кимна Кроули. — Добре. Ще ми обещаеш ли, че ако ти разкажа всичко, което знам за случая, ще ме пуснеш?

Отричане на действителността. Смехотворна реакция. Някои хора обаче се нуждаят от това, за да преодолеят трудните моменти. Явно Кроули беше от тях.

— Да. Но не забравяй, вече са ми известни много неща. Иначе нямаше да съм тук. Затова ще разбере, ако пропуснеш нещо.

— Ясно — отново кимна той, виждайки, че вратата се отваря по-широко. — Няма да пропусна нищо.

Не отговорих. След малко Кроули дълбоко си пое дъх.

— Човекът, когото са те наели да... Научил е за теб. Така е започнало всичко.

— Кажи името му.

— Името му ли?

— Нали те предупредих да не говориш мъгляво? Да не проверяваш докъде можеш да разчиташ на търпението ми? Кажи ми името, мамка ти.

Последва пауза. На Кроули като че ли му приз ля.

— Белгази — промълви накрая.

— Добре. Как е научил за мен Белгази?

— Пратили са някого в Макао да го убие. Поне той смята така. Французин, казвал се Нучи, наемник с много връзки в Средна Азия. Преди по-малко от седмица го открили мъртъв в Макао със строшен врат — по същото време, когато онзи човек... онзи Белгази се случил там. Белгази поиска да узнае какво се е случило. Дали знаем кой го е пратил, такива неща.

— И вие какво му отговорихте?

— Че не знаем нищо. Кое то се оказа вярно. Само че, когато се разрових, установих, че наистина сме пратили човек, просто не беше Нучи. Пратили сме теб.

— Но не сте пратили другия.

— Кой може да го твърди със сигурност? Цялата гадост явно е била организирана по външни канали, иначе изобщо нямаше да те наемат. Но се съмнявам, че дори идиотите, дето са те ангажирали, са били толкова глупави, та едновременно да наемат двама души, без да им съобщят.

Ставаше по-приказлив, а това ми харесваше. Искях да го накарам да продължава да подхранва нововъзникналата си бърливост. Така щеше да свикне с динамиката, докато стигнем до същността на въпроса, и тогава издаването на тайни нямаше да му се струва много по-различно от онова, което вече е казал и направил. Противно на обичайните представи, добрият разпит е много повече примамване, отколкото изтезание.

— Тогава кой смяташ, че е пратил Нучи? — поинтересувах се.

Той поклати глава.

— Никой не знае. Нучи работи за различни арабски държави и терористични групи, затова най-вероятното обяснение е, че е действал от името на някой от обичайните си клиенти. Може би човек, когото Белгази е измамил, или пък някой, който се е опитвал да овладее източниците или мрежите му. Всъщност е хубаво, че онзи тип е мъртъв. Ако си го извършил ти, би трябвало да те наградят с медал.

— Ала вместо медал, ти си предупредил Белгази, че вървя подире му.

Последва пауза, по време на която Кроули безмълвно преглъщаше факта, че знам и това. Когато е възможно, трябва да оставяш у обекта впечатлението, че вече ти е известно всичко, което ще ти каже. Така го е страх да скрие нещо и му помага да оправдае пълното разкриване: в края на краищата, той не споделя с теб нещо, което не знаеш.

— Да — след малко призна Кроули. — Ние го предупредихме.

Ние, помислих си. Ще се върнем на това...

— Искам да чуя още за причините — заявих.

Той затвори очи, сякаш пак му бе призляло.

— Тук има една... особеност...

Поредната мъглявост, помислих си. Но зачаках да видя дали ще излезе от задънената улица, резултат от желанието му да запази информацията в тайна и все пак да остане жив, когато напусна апартамента му.

— Той ни предава сведения — накрая продължи Кроули. — Затова ние го... закриляме.

— Значи Белгази е доверено лице на ЦРУ — заключих. Гласът ми предполагаше, че това не е нещо ново за мен, но всъщност бях изненадан.

Когато го чу, изречено гласно, той пребледня.

— В известен смисъл. Не фигурира официално като доверено лице, не е регистриран, като източник е прекалено деликатен и не можем да рискуваме връзката да стане известна извън отдела. Обаче ни предава сведения.

— Кой отдел? Близкоизточният ли? — Отново му показах, че знам много неща.

— Господи — изпъшка Кроули. — Откъде зн... да, за Близкия изток.

— И сведенията, които ви предава, се отнасят за?...

Той въздъхна. Сигурно на някакво равнище се оправдаваше пред себе си: „Е, стигнах дотук, какво пък толкова, той и без това знае почти всичко...“

— За оръжейните доставки, особено на материали за ОМУ, за групировки, които биха могли да ги използват срещу Съединените щати.

— Какви материали?

— За оръжия за масово унищожение. Обогатен уран. Планове на ядрени инсталации. Щамове на антракс. Съставки за нервнопаралитичен газ. И така нататък.

— Объркваш ме. Мислех, че Белгази точно с това се занимава.

Кроули поклати глава.

— Белгази търгува със старите неща. Огнестрелно оръжие, пластични експлозиви и ерпегета. Неща, с които сме свикнали, които можем да преживеем.

— Нямах представа, че ЦРУ може да бъде толкова сговорчиво.

— Виж, откъде според теб получаваме сведенията за ОМУ? От момченцата в черковните хорове ли? От лауреатите на Нобелова награда? Естествено, Белгази е гадняр, обаче е ангел в сравнение с някои типове, които се опитваме да спрем.

— Значи той ви дава сведения за някои дяволски гадни типове...

— И в замяна ние го закриляме, оставяме го да си върти търговията — той замълча за миг и ме погледна. — Виж, аз ти съдействам. Не може ли да ме развържеш? Струва ми се, че кръвообращението ми е нарушено.

Симпатяга, помислих си. Бях го увил така, че да няма притискане никъде по цялото му тяло, така нямаше да останат следи. Ето защо кръвообращението му си беше наред.

— Нищо ти няма — уверих го. — Ако продължаваш да говориш, ще те развържа достатъчно, за да можеш сам да се освободиш, и ще си тръгна.

— Добре — отвърна Кроули, несъмнено успокоен от рационалността на преговорите, от цивилизованите ни пазарлъци. Пак отхвърляне на действителността. Някой прониква в жилището ти, издебва те, поваля те в безсъзнание, завързва те, но — няма нищо! — ти си готов да му повярваш, че после ще изпълни обещанието си. Така

надеждата триумфира, както обикновено, над по-бледите краски на здравомислието и инстинкта.

— Значи Белгази ви дава сведения и вие му осигурявате закрила — повторих аз, надявайки се да изкопча още информация, като се върна към вече казаното.

— Да. Тази система не е необичайна. Полицейските управления постоянно я прилагат. Без нея не биха могли да се борят с престъпността.

— Белгази е доносник — обобщих.

— Точно така.

Забелязах, че той отдалечава разговора от конкретните отношения между ЦРУ и Белгази и го насочва към по-общата тема за този род връзки в законоопазващите органи. Отлично изпълнение. Макар и ненужно.

— Казваш, че „закриляте“ Белгази — подех. — Разкажи ми повече за това.

Зениците му се разшириха и очите му пак се стрелнаха надясно. Не искаше да признае истината и се опитваше да измисли нещо.

— Виждам, че не ти се говори за това, Кроули, и че се каниш да шикалкавиш — предупредих го. — Затова, преди да кажеш каквото и да било, знай следното: ако усетя, че лъжеш или че не ми казваш всичко, ще измъкна възглавницата изпод главата ти и ще те удуша с нея. Представи си го — усмигнах се, като че ли просто съм му пожелал приятен ден.

Той пребледня и бързо кимна.

— Добре. Понякога споделяме информация с него — за конкурентен доставчик, за друга сделка, която се подготвя. Белгази използва тези сведения, за да я осуети или да подбие цената. На два пъти дори си е послужил с нашите сведения, за да отстрани свои конкуренти, което, общо взето, е само от полза за нас. Или пък го предупреждаваме, ако научим, че го следи конкурентна разузнавателна служба или полицията е по петите му.

Кимнах.

— Това обаче е информацията, която преди малко се надяваше да спестиш — мрачно заявих, като че ли съжалявах за онова, което щеше да ми се наложи да извърша след миг.

— Не, не е — побърза да се съгласи Кроули. — Също понякога... понякога пращаме хора на място. За да проследим дадена сделка.

Добре, започваше се. Мигът на истината.

— Все повтаряш „ние“. Каж ми кой друг е замесен.

Той затвори очи и бавно кимна, сякаш се опитваше да успокои съвестта си.

— Има един бивш агент от блискоизточния отдел. Той е НОП, агент под неофициално прикритие, действа от Хонконг и е свързан с КТЦ, контратерористичния център. Разполага с голяма самостоятелност и много голяма власт. Другите агенти в района му осигуряват огромна свобода на действие.

— Защо?

Кроули въздъхна.

— Онези от КТЦ са зловещи типове. Отделът, който покрива съответния район, си няма и представа какво вършат те. По дяволите, обикновено и аз не зная какво правят — виж как от КТЦ в Ленгли са решили да отстранят Белгази, а аз бях абсолютно неосведомен по въпроса. Така или иначе, те може да се занимават и с черна магия, не ща и да зная за това. Нали разбираш, те не приказват много за намеренията си, просто вършат делото си, не питат, не говорят, най-добре ги остави на мира и върви да обърнеш едно-две с обичайните дипломатически заподозрени, напиши доклад по въпроса и точка.

— А онзи тип в Хонконг...

— Той знае за Белгази от работата си в блискоизточния отдел.

Най-после връзката, която търсех: Белгази, господин НОП и Кроули.

Обаче Хонконг... нещо в хонконгската връзка ме смущаваше. Не бях сигурен какво точно.

— От онзи тип, агента под неофициалното прикритие, от него ли научихте за мен? — любопитствах.

Кроули утвърдително кимна.

— Разказвай.

Той мъчително преглътна.

— Белгази му се обади за убийтия французин. Нашият НОП се свързал с щаба на КТЦ. И установил, че Белгази е в списъка с членове на терористичната инфраструктура. И че сме пратили човек срещу него в Макао.

— Разбрал ли е кой?

Кроули отново кимна.

— Само името ти. Но Управлението има цяло досие за теб. Щом научих името ти, нямаше проблем да взема досието ти от централния архив.

— Какво пишеше в досието?

— Ти знаеш, цялата ти история. Биография, предполагаемо местонахождение и дейност.

— Още?

— Само една стара снимка. Нищо повече.

Замислих се за снимката и за това как Белгази ме беше забелязал в „Лишбоа“. Ако беше от военната ми служба, както предполагам, въпросната фотография имаше трийсетгодишна давност и не отчиташе пластичната операция, на която се бях подложил междувременно. И все пак можеше да е достатъчна на Белгази да потвърди самоличността ми. Или пък я бяха дигитализирали и обработили, за да я актуализират. „Да, той е — представих си го да казва. — Копелето седеше точно до мен във VIP залата на «Лишбоа». Същата нощ ми стана зле. По дяволите, сигурно ме е отровил.“

Тогавя бяха пратили копия на саудитската група в Хонконг и Макао. Оказах се прав за начина, по който ме зяпаше съгледвачът.

— Още с кого влезе във връзка? — попитах, криейки растящото си раздражение от мисълта, че тия идиоти безпощадно и методично като работи разрушават скромния мир, който иначе можех да позная.

Кроули ме погледна, зачуден, усетих, точно какво ми е известно, какво може да се опита да премълчи.

— С хората в Япония, С един от агентите в токийското бюро. Защото в досието пишеше, че действаш оттам.

— Канезаки ли?

Кроули се ококори.

— Боже всемогъщи — ахна.

— Какво ти каза Канезаки?

— Не много — възстанови рехавото си самообладание Кроули. — Той е задник.

За малко да се усмихна. От моя гледна точка това беше най-добрата характеристика, която изобщо можеше да получи Канезаки.

— Още с кого?

— С японската свръзка от... Кей... Кей еди-какво си.

— Кейсаучо. — Службата на Тацу.

— Да. И те имаха твое досие.

— Какво ти е известно за жена на име Дилайла? — опитах се да го извадя от равновесие, за да видя дали ще реагира.

— Дилайла ли?

— Блондинка, космополитка, може би израелка, може би европейка. В момента е с Белгази.

Той поклати глава.

— Никога не съм чувал за нея. Израелка, която в момента е с Белгази, така ли?

Втречих се в лицето му, без да обръщам внимание на въпроса. Не открих лицемерие в очите му.

Погледнах си часовника. Приказвахме си вече пет минути.

— Между другото, какво прави Белгази в Макао? — осведомих се.

— Каквото винаги. Има срещи с клиенти, проверява транспортната инфраструктура на място, контролира доставки, такива неща. Бизнес в Хонконг, хазарт в Макао. Обича да играе хазарт.

Кимнах, замислен. Добре, версията на Докс, версията на Канезаки, версията на Тацу, нещата съвпадаха.

Чакай малко. Докс. Ето я хонконгската връзка, нещото, което преди малко ме беше загризало. Докс ме бе открил там с помощта на снимка. И явно имаше местни връзки, достатъчни, за да привлекат вниманието на хотелския персонал към „полицейската работа“.

— Кой е оня НОП?

— Нали ти казах, бивш агент от блискоизточния отдел, сега се води към КТЦ.

— Името му.

Той задиша плитко и ускорено.

— Моля те, моля те, не ме карай да ти го казвам. Защо ти е, всъщност? Моля те, не мога да ти издам такова нещо. Казах ти всичко друго, наистина!

Бях останал с впечатлението, че вече сме набрали достатъчно инерция, за да преодолеем подобни препятствия. Явно грешах.

— Мислиш ли, че ако той беше на твое място, щеше да умре, за да не издаде името ти? — попитах го. — Защото точно до това ще

доведе твоето решение.

— Не зная как би постъпил той. Не мога да... Просто не мога да ти кажа името на друг агент. Съжалявам, не мога.

— Имам предвид две неща — заявих. — Първо, почти съм сигурен, че знам кой е той, но просто искам да го потвърдя — това беше лъжа, естествено, обаче се опитвах да улесня самооправданието му, ако проблемът бе в угризенията. — Второ, той ме интересува само защото може да ми помогне да се доближа до Белгази. Като не ми казваш името му, ти избираш да умреш, за да защитиш Белгази, а не агент на ЦРУ.

Кроули стисна клепачи и от очите му бликнаха сълзи.

— Съжалявам — поклати глава. — Съжалявам.

Мамка му, надеждата му, истинска или лъжлива, помръкваше. И моето предимство — заедно с нея.

— Наемникът, при когото си отишъл — реших да приключа, — за да ме отстраниш, се казва Докс. Той ли е НОП?

Кроули не отговори. Просто продължаваше да клати глава и безмълвно да плаче. Реакцията му не ми подсказваше нищо.

— Ще ти дам още една възможност. Кажи ми името на НОП. От теб зависи дали ще живееш, или ще умреш.

Той мълчеше и разбрах, че на някакво равнище може изобщо да не ме е чул. Беше взел решение и вече бе приел последиците. Можех да опитам с някакво грубо изтезание, ала нямах желание. Ползата от изтръгнатата с мъчения информация обикновено е минимална. Последствията за психиката най-често са значителни.

И все пак, следващата част нямаше да е приятна. Вече бях разговарял с него, бяхме общували, бях видял сълзите, страха и непоколебимата му лоялност. Всичко това щеше да пробие внезапно омекналия десетилетен емоционален мазол и да ми напомни, че той е поредното човешко същество, чийто живот се готвя да отнема.

Само че нямах избор. Не можех да го оставя жив след тази среща. Щеше да предупреди Белгази, както и оня техен НОП в Хонконг. А и бях споменал за Дилайла. Ако кажеше на Белгази за нея, тя щеше да умре още същата нощ.

За миг се зачудих дали съм му подхвърлил името ѝ, за да направя твърда собствената си ръка, да съм наясно, че като пощадявам неговия живот, обричам нейния.

Напомних си, че Кроули се е опитал да уреди убийството ми. Че при възможност определено пак ще го стори.

Не мисли. Просто го направи.

Усетих, че някакъв клапан запушва съчувствието ми като водонепроницаема стена. По-късно тя щеше да се вдигне, знаех, когато натискът върху нея станеше непоносим, ала щеше да издържи достатъчно дълго, за да изпълня непосредствената задача.

Взех електрошоковия уред и пак го опрях в Кроули. Той силно се раздруса от електрическият удар, обаче възглавницата му попречи да си удари главата. След десетина секунди освободих спусъка и отново оставих устройството.

Повдигнах го в седнало положение и заобиколих зад него. Обгърнах краката му със своите, обвих шията му с ръце в хадакаджиме и се отпуснах върху найлона, така че тялото ми остана под неговото. Приложих хватката внимателно, като упражнявах само толкова натиск, колкото да притисна сънната му артерия, но не достатъчно, за да увредя трахеята му или да му оставя синини. Кроули не издаде нито звук и след секунди изпадна в безсъзнание. Държах го така няколко минути, докато безсъзнанието премина в смърт.

Изправих се и го замъкнах до килера в дневната. Найлонът леко се плъзгаше по килима и улесняваше задачата ми.

Оставих го в килера и се върнах в дневната. Обичам да почиствам в движение — правя една крачка, разтребвам. После пак. Това помага да не забравиш нещо. Вдигнах ролката изолирбанд и тогава забелязах ивица по килима — нишките бяха прилепнали в едната посока под тежестта на увития в найлон Кроули. Разходих се по ивицата, докато разликата изчезне.

Отидох до килера, прибрах изолирбанда и с помощта на пакетния нож освободих мъртвеца от найлона. Боксерките му бяха мокри — беше се напикал при загубата на съзнание и смъртта. Често срещано явление. Добре, че бе отишъл до тоалетната преди, иначе можеше да ми се отвори доста повече работа.

Бутнах плъзгащата се врата до входа и включих пералнята. Сипах прах и се върнах при килера, откъдето взех гачетата и тениската на Кроули. Хвърлих ги в машината. После намерих няколко кърпи в банята и го измих с тях. Те също последваха бельото, заедно със съдържанието на пластмасовия кош за пране върху сушилнята.

Дребна подробност, обаче не бива да оставяш неясноти като например: Защо мъртвецът е изпрал само едни боксерки, тениска и две кърпи? Защо не е пуснал и останалото си мръсно пране? Освен това се погрижих да закача шлифера, костюма, ризата и вратовръзката му в гардероба.

Смъкнах кожените си ръкавици и си сложих хирургическите. Взех овлажняващия гел и отидох в банята, където изстисках половината съдържание на тубата в мивката и го отмих с гореща вода. После се върнах при килера, където овалях тубата в ръцете на Кроули, за да я покрия с неговите пръстови отпечатащи.

Оставих тубата на пода и завързах въжето за пране като клуп. Нахлузих му го на шията и прехвърлих другия край през дървения лост, близо до ъгловата скоба, където беше най-издръжлив. После дръпнах въжето и изправих Кроули на колене. Тялото му се наклони няколко градуса напред, ала въжето го спря. Завързах края за лоста, отрязвах излишната част, като оставих да виси само около метър, и се отдръпнах назад.

Ограниченият приток на кислород в мозъка, наречен церебрална аноксия, усилва усещанията и някои хора го прилагат при мастурбиране. Тази практика е известна като автоеротична асфиксия и обикновено остава в тайна, докато любителят на силни усещания неволно умре при приложението ѝ. От статистическа гледна точка, екстремните спортове изглеждат безопасни в сравнение с нея: от петстотин до хиляда смъртни случаи всяка година само в Съединените щати.

Втренчих се в Кроули за миг. Нека са хиляда и един.

Изстисках малко овлажняващ гел върху дясната му длан и гениталиите му, после отстъпих назад и огледах сцената. Да, изглеждаше както трябва. Личният живот на един бюрократ от държавния департамент. Самото олицетворение на костюмираната вашингтонска сериозност денем, периодични игрички с автоеротична асфиксия нощем. Наистина, човек просто не знае какво става зад затворените врати. Особено зад затворените врати на килерите.

Загриза ме внезапно съмнение: Дали си служеше с дясната ръка? Или с лявата?

Хмм, трябваше по-рано да се сетя да проверя. Небрежност. По дяволите, голяма работа. Може насаме да си служеше и с двете. Кой

можеше да е сигурен? Главното беше, че от Управлението нямаше да искат да се разчуе. Щяха да се справят с проблема бързо, тихо и чисто. Щяха да го обявят за емболия, слаба сърдечна стена, нещо от тоя род, и в желанието си да убедят всички, щяха да го повтарят, докато наистина си повярват. Дори да изпитат известни подозрения, нямаше да направят нищо, което да доведе до изтичане на информация. Всичко това щеше да означава по-малко напрежение за мен.

Смъкнах хирургическите ръкавици, хвърлих ги, обърнати наопаки, в куфарчето, и пак си сложих кожените. Облякох си палтото. Навих найлона, събрах останалия си багаж и го напъхах в куфарчето, което пренесох в дневната. Огледах се наоколо.

Започни отзад напред, първо с банята. Два пъти проверих всичко, после и трети път. Нищо не изглеждаше необичайно. Нямаше издайнически следи. Пералнята плакнеше. Дрехите на Кроули скоро щяха да бъдат чисти.

Последна проверка на килера. Всичко бе наред, включително Кроули. Той беше наклонен напред и въжето не му позволяваше да се просне по очи. Юмруците му бяха отпуснати от двете страни на килима. Е, има и по-лоши начини да умреш, помислих си. И бях виждал доста от тях.

Обикновено работя при значителни ограничения във времето и нямам възможност за тройни проверки, нито пък за разсъждения, след като си свърша работата. Този път обаче явно не бе така.

Наблюдавах безжизненото му тяло, като си мислех за цялата смърт, която бях виждал, за смъртта, която бях причинил, започвайки от бедния вьетнамски партизанин край онази река преди толкова много години. Зачудих се какво ли щеше да прави нещастникът днес, ако пътищата ни не се бяха пресекли.

Сигурно и без това щеше да е мъртъв, помислих си. Злополука, болест. Или е щял да го убие някой друг.

Да, може би. А може би щеше да е жив и днес, да се е оженил за красиво вьетнамско момиче, партизанка като него, и да имат три-четири деца, които да почитат родителите си за жертвите, направени през войната. Първото му внуче би могло да е родено наскоро. Навярно би плакал от радост, притискайки детето на своето дете към мършавата си гръд, мислейки си колко е странен животът, колко е ценен.

Може би.

Въздъгнах, вторачен в странно наклоненото напред тяло на Кроули. Изглеждаше отпуснат, някак си спокоен, както често става с трупове.

Повечето хора в развитите страни изживяват живота си, без никога да видят труп, а дори да им се случи, той е в отворен ковчег и се вижда само спокойната, гримирана фасада — плод на занаята на погребалния агент. Преди да умрат мама и татко, за тях се грижат непознати в старчески дом през два града от теб. Децата няма нужда да ходят, за да стоят до смъртния им одър. Няма нужда да ходят и след това. Само им се обаждат късно през нощта от управата на дома, за която такива телефонни разговори са също толкова обичайни, колкото е ежеседмичното изнасяне на чувалите с боклук за собственика на къща в предградията. От траурния дом взимат тялото. От гробището го погребват. Ако не е професионалист, човек може цял живот да не види мъртвец.

Хората не знаят. Не са виждали как увисва челюстта, как кожата моментално става восъчножълта, как лесно се затварят клепачите, когато ги натиснеш. Не познават ужасната миризма на кръв и вътрешности и как, дори да отмиеш вонята от кожата си, нищо не е в състояние да я изтрие от спомена ти. Не знаят още стотици неща. Със същия успех можеш да ги попиташ как се разфасоват животните, превърнали се в месото на тяхната маса. А и те не искат да виждат такива неща. И всичко е уредено така, че да не им се налага.

Понякога мога да залича разликата, която ме откроява в резултат на този ми опит, да забравя как той ме отделя от хората, необременени с неговата тежест. Обикновено обаче не мога. Мидори го усети още отначало, струва ми се, въпреки че едва по-късно проумя същността му.

Да, понякога мога да забравя, ала не задълго. Обикновено гледам на невинните наоколо с презрение. Или с негодувание. Или със завист, когато съм честен със себе си. И винаги с отчуждение. Винаги от разстояние, което няма нищо общо с пространствения смисъл на думата.

Отидох до вратата и надникнах през шпионката. Навън нямаше никого.

Излязох и заключих след себе си. Тръгнах си през главния вход, просто поредният тукашен жител, който излиза вечерта. На бюрото седеше непознат. Но дори да беше студентката, нямаше да ме познае. Дегизировката, която бях носил по-рано, вече я нямаше, разбира се. Нещо повече, сега бях друг човек. Тогава бях плах емигрант с евтино, не по мярка яке, външен посетител. Сега крачех като собственик на апартамент, местен жител с хубаво палто, на път към чуждестранен автомобил и с него към важни задачи в службата, отговорен поет, който несъмнено от време на време налага работа до късно вечер.

Напуснах сградата и прекосих улицата. Изух галошите, прибрах ги в куфарчето и се качих в колата. След няколко километра стигнах до друг търговски център и в тоалетната се преоблякох в дрехите, с които бях пътувал: сив камгарен панталон и лек масленозелен пуловер от мериносова вълна. После пак си сложих палтото, което приятно ме стопли.

През следващия час обикалях из предградията на Вирджиния, спирах на бензиностанции, магазини за домакински потреби и заведения за бързо хранене, където се избавях от една или друга останка от срещата ми с Кроули, докато накрая куфарчето се изпразни и също бе изхвърлено в контейнер край един ресторант от веригата „Рой Роджърс“. Затрупах го с други боклуци, малка лавина от опаковки от бърза храна, която се посипа отгоре и го зарови.

Върнах се при колата. Голите дървета по пътя приличаха на скелети на фона на нощното небе. Спрях и дълго се взирах в небето, в онова, което можеше да се крие зад него.

О, оскърбих ли те? — помислих си. Добре тогава, давай. Ето ме.

Не се случи нищо.

Изтече минута. Започвах да треперя.

Изведнъж се почувствах изтощен. И гладен. Трябваше да отида някъде да хапна и да си намеря хотел.

Качих се в колата и отново потеглих. Чувствах се сам и много далеч от дома.

Където и да се намираше той.

ТРЕТА ЧАСТ

*И дава тя едва когато се
разсейваш,
и даденото дадено е с тъй
изкусен смут,
че само възжелението ти
разпалва...*

Т. С.
Елиът,
„Геронтион“

10.

Самолетният ми билет от Осака за Вашингтон беше двупосочен. Еднопосочните привличат излишно внимание, особено след единайсети септември. На идване не бях сигурен, че ще се възползвам от възможността за обратен полет, обаче сега определено имах основание и на сутринта след дружеската среща с Кроули хванах самолет от „Дълес“.

Проспах цялото пътуване над Тихия океан, чак до съобщенията преди кацането — стюардесите любезно уважиха желанието ми да не ме будят дори за шампанското и хайвера. Ах, тази първа класа!

Взех експреса от международното летище „Кансай“ до гара Нанкай в Намба, в южната част на Осака. Имах билет за място до прозореца и през трийсетминутното пътуване от летището до гарата зяпах през отразяващото лице на стъкло. Късче слънце пробиваше облаците в единия край на хоризонта и блестеше като червеникавокафяв прожектор през иначе сивата и еднородна твърд и в изтляващите мигове на деня наблюдавах гледките навън, гледки, които прелитаха пред очите ми като несвързани и безмълвни кадри от ням филм. Оризище в далечината, на което се трудеше самотна жена, сякаш изгубена в мократа шир. Мъж, уморено въртящ педалите на велосипед, с развяващ се тъмен костюм, който сякаш не искаше нищо повече, освен да престане безсмисленото движение напред и да се отпусне в тежката прегръдка на земното привличане. Дете с жълта раничка, спряло пред спуснатата бариера на железопътния прелез, навярно на път за юку, подготвително училище, където през следващите десетина години щяха да му тъпчат главата с факти, докато дойде време да ги излее на приемните изпити в колежа, наблюдаващо преминаващия влак със странен стоицизъм, като че ли съзнаваше какво му готви бъдещето и вече се бе примирило с неговото бreme.

Обадих се на Канезаки от платен телефон в Намба. Казах му, че искам да се срещнем довечера, че ще намери подробностите в чатрума. Качих нужната информация в едно интернет кафе. Влакът стрела за

Нозоми щеше да му отнеме около два и половина часа и очаквах да тръгне скоро след като получи съобщението ми.

Проверих чатрума с Дилайла и с известна изненада открих съобщение от нея: „Обади ми се“. Имаше телефонен номер.

Позвъних ѝ. Можеха да ме проследят до Осака, обаче нямаше да остана в града, за да се възползват от тази информация.

— Ало — чух я да произнася на френски.

— Здравсти — отговорих.

— Здравсти. Благодаря, че се обаждаш.

— Няма защо.

— Исках да ти кажа, че почти съм готова. И да те помоля да потърпиш още съвсем мъничко.

Много хитро. Вероятно се безпокоеше, че ако не се свърже с мен, може да се ядосам. И може да реша, че ми върти номера, и пак да тръгна по дирите на Белгази. Пък и по-добре да чуе гласа ми и аз да чуя нейния вместо сухите текстови съобщения, оставени да се носят в киберпространството.

— Още колко?

— Ден. Може би два. Ще си струва, ще видиш.

За миг отново се сетих за случилото се в асансьора в „Мандарин Ориентал“ в Макао. След станалото впоследствие и онова, което бях научил, инстинктът ми подсказваше, че тя не е участвала в опита да ме убият, че наистина е искала да ме предупреди, както твърдеше. Не можех да разбера обаче защо. От нейна гледна точка това предупреждение щеше да даде отрицателен резултат.

Не можех да понасям такива неясноти. Не виждах логиката. Но реших да помисля за това някой друг път.

— Добре — отговорих.

— Благодаря ти.

— Мога ли да се свързвам с теб на този номер?

— Не. Не и след този разговор.

Помълчах, после казах:

— Добре тогава. Успех.

— И на теб — тя затвори.

След близо четири часа с Канезаки седяхме в „Ашока“, ресторант от индийска верига в подземния търговски център в Умеда, който бях харесал по време на престоя си в Осака. Преди това бях приложил обичайните си процедури за безопасност и не се бях сблъскал с проблеми.

— Ти беше прав — казах му, докато похапвахме тандур мургх, кеема наан и панджаби ласи^[1]. — Информацията е изтекла от вас. Кроули.

— Откъде знаеш?

Въпросът беше директен и не забелязах признаци за подозрителност зад него. Явно още не бе научил за неотдавнашната кончина на Кроули. Когато узнаеше, щеше сам да си направи заключенията. Не виждах полза да го чува от мен.

— Вашият близоизточен отдел поддържа връзки с Белгази — осведомих го. — Белгази ги снабдява със сведения за чужди сделки, особено в търговията с ОМУ, а в замяна те го закрилят по различни начини, включително като контролират прехвърлянето на пратки през Хонконг.

— Как успя да го научиш, по дяволите?

Свих рамене.

— Искаш да кажеш, че не знаеш ли?

— Открих някои неща след последния ни разговор — вперил очи в мен, отвърна Канезаки. — Обаче аз имам достъп до вътрешна информация, а ти — не. И тъкмо затова те питам.

Усмихнах се.

— Не е важно откъде съм научил. Да речем, че си имам свои източници и методи. Важното е не откъде, а какво и кой.

— Кой...

— ЦРУ има НОП, действащ в Хонконг, който е придаден към КТЦ, по-рано е работил в близоизточния отдел. Той е връзката между Белгази и Кроули.

Внимателно го наблюдавах в очакване на реакция. Не забелязах нищо.

— Знаеш ли за него? — попитах.

Канезаки кимна.

— Разбира се.

— Добре. Предполагам, че отчасти той е причината Белгази толкова много да харесва Макао. Белгази обича да осъществява трансферите в Хонконг, където ЦРУ може да му помага. Макао е съвсем наблизо.

— Искаш да кажеш, че не е заради казината ли?

Свих рамене.

— Сигурен съм, че обича да играе. Обаче също така знае, че когато разработват психопрофили, аналитиците приемат за водещи неща като хазарта. Наясно е, че ако движенията му бъдат проследени до Макао, хората, които разработват неговия профил, ще си кажат: „А, явно е заради казината“, без да се разровят по-надълбоко. Използва вашите очаквания за известните му навици, за да скрие истинските си цели. Храни ви точно с това, което иска да ядете, знаейки, че вече обичате такава храна.

Дълго мълчахме и през това време Канезаки барабанеше с пръсти по масата, без да обръща внимание на сервираните ястия.

— Прав си — отвърна накрая.

— Знам.

Младият мъж поклати глава.

— Не, искам да кажа, при миналата ни среща, когато предположи, че Макао може да не е просто забегка на Белгази, а главната цел на пътуването му, ти ме накара да се замисля. Направих някои проверки. Нали ти казах, че следим сателитния телефон на Белгази. Телефоните, които използва, са част от мрежа в ниска земна орбита. Хората обичат тези мрежи, защото сигналът е чист, а поради близостта на сателитите до Земята закъснението му не е голямо, макар че мрежите са по-несигурни.

— Защото много сателити приемат сигнала ли?

— Точно така. Винаги можеш да го прихванеш. Това не би трябвало да е възможно, защото сигналите са дигитализирани и криптирани, все едно, нали разбираш, да знаеш, че в копата сено има игла, но да не можеш да я намериш. Ала повярвай ми, ако използваш такъв телефон, ние можем да те открием.

Замислих се за момент.

— Казваш „телефоните“. Да не би Белгази напоследък да си е сменил телефона?

— Да.

— Така и предполагам. Навярно е решил, че са го проследили до Макао чрез сателитния телефон. Какво може да му е казал вашият НОП?

— Сигурно да си вземе нов телефон.

— Но въпреки това сте успели да го проследите?

Той се усмихна.

— Да.

— Как?

Канезаки поклати глава.

— Боя се, че това попада в графата на личните източници и методи.

— Какво, да не сте привлекли Агенцията за национална сигурност да свали дигитален гласов отпечатък от сателитите?

Той отново поклати глава. Добре де, нямаше да науча подробностите.

— Още ли смяташ, че съм параноик, задето не ползвам мобифон? — поинтересувах се.

Канезаки се усмихна.

— Може и да не си. Както и да е, нанесох координатите на всички места в Азия, където през последните две години сме засичали разговори от телефона на Белгази. Резултатът е произволен сбор от точки. Освен едно място.

— Да?

— Три пъти през миналата година Белгази се е появявал в Квай Чунг, Хонконг.

— Товарното пристанище ли?

— Да. Винаги на терминал девет, новия, на остров Цин Ли. Обажда се отвътре. Винаги между два и четири сутринта.

— Как влиза там? — попитах, като размишлявах на глас. — Това трябва да е охраняема зона.

— И аз си зададох същия въпрос. Помислих си, че може да има съучастник там, подкупен митничар, нощен пазач, нещо от този род. Затова винаги е на един и същи терминал. Направих проверка. И открих нещо интересно.

— Да?

— Там има наше доверено лице. Хонконгски китаец, живее в Новите територии, работи в Квай Чунг. Прехвърлили го на девети

терминал, когато през юли две хиляди и трета влязъл в действие. Белгази за пръв път се е появил там през август същата година.

— Кой го е завербувал?

Канезаки ме погледна.

— Нашият НОП.

Замислих се за момент. Не виждах Докс в тази роля. Той беше боец, не вербовчик. Ала не можех да бъда сигурен.

— Значи вашият НОП установява контакт с пристанищен служител — обобщих. — И казва на Белгази: „Ей, можеш да превозваш стоката си през Хонконг, имам местни връзки, които ще се грижат всичко да върви гладко.“ Малка услуга от вашия любезен квартален агент на ЦРУ в замяна на сведения за ОМУ или там както го наричат.

Канезаки кимна утвърдително.

— Нещо такова.

— Какво прави пристанищният служител, как смяташ?

— Не съм сигурен. Направих купища проверки на контейнерни пратки и предполагам, че този тип осигурява физически достъп, показва на Белгази и купувача или продавача стоката в един от контейнерите и после се грижи за задължителната ЕИО информация, за да скрие истинския произход и характер на въпросния контейнерен товар.

— Какво е ЕИО?

— Електронен информационен обмен. Квай Чунг е най-компютризираният контейнерен терминал в света. Ако пристанищният служител има достъп до ЕИО системата и самите контейнери, сигурно може да промени съответните идентификационни кодове, кодовете на страната, големината и типа на контейнера и така нататък, и да се погрижи товарът да бъде пратен там, където иска Белгази.

Замислих се за момент.

— Къде е сега Белгази?

— Още е в Макао. — Той ме погледна. — Научи ли нещо ново за жената? Блондинката?

Дилайла. Е, бях получил онова съобщение, в което ме осведомяваше, че чакането почти е свършило. Но разбира се, нямаше нужда да споменавам за това на Канезаки.

— Нищо — отговорих. — А ти?

Той поклати глава.

— Ами за Белгази? — попитах. — Обаждал ли се е от девети терминал?

— Още не.

— Добре тогава, все още може да го пипнем. — И без пауза, което правеше искането колкото може по-естествено и очевидно, казах: — Ще ми трябват имената и данните на вашия НОП и довереното лице.

Канезаки отново поклати глава.

— Не. Невъзможно.

Е, нямаше да се получи. Погледнах го.

— Колебания ли имаш за тази операция?

Пак поклатяне на глава.

— Защото вече знаеш, че някои хора в твоята служба намират Белгази за полезен и искат да му спасят кожата?

Той сви рамене.

— Не зная каква игра играят. Аз имам заповед и тази заповед изисква да го отстраним. И тъй като зная какъв е, заповедта ми се струва логична. Ако някой иска да ме изведе от това заблуждение, по дяволите, ще трябва ясно да ми обясни всичко!

— Добре. За миг ми се стори, че изпитваш съмнения.

— Не изпитвам съмнения. Просто...

— Виж, вече не мога директно да се приближа до Белгази, нали така? Виждал е лицето ми, знае, че го следят, със сигурност е взел извънредни мерки за безопасност. Единствената ми реалистична възможност да се доближа, е чрез трето лице. Например хората, които преди малко спомена.

— Разбирам. Но не мога да ти дам името на агент от ЦРУ, особено НОП, нито на доверено лице. Прекрачил съм много граници заради теб, вярно, обаче тази няма да прекрача.

По гласа и изражението на лицето му — както и заради неотдавнашното си преживяване с Кроули, който бе отказал да говори дори при екстремни обстоятелства — виждах, че няма да ми каже каквото ме интересуваше. Беше излишно да питам за Докс. Дори да го направех, нямаше да мога да се доверя на отговора му.

Замислих се за момент и ми хрумна, че може би все още има начин да се добера до Белгази, дори без информацията, която Канезаки

отказваше да сподели с мен. Това можеше да означава прекратяване на изчакването, на което разчиташе Дилайла, ала бизнесът си е бизнес.

— Добре, да се върнем на началото — предложих. — Между другото, какъв е смисълът от изискването смъртта на Белгази да изглежда естествена?

Канезаки сви рамене.

— Ами, отначало ми казаха, че трябва да изглежда така, защото Белгази имал закрилници в други разузнавателни служби. Но сега...

— Сега излиза, че е по-важно да не засегнеш закрилниците му в собствената ти разузнавателна служба.

— Да, така е. Животът в ЦРУ е странен в това отношение.

— Нали ти казах, при вас дясната и лявата ръка не действат в идеална хармония.

— Съгласен съм.

— А сега явно дясната ръка е научила, че лявата е пратила човек да очисти Белгази.

Той кимна.

— Така изглежда.

— Но не са възразили. Не са минали по официалните канали. Ти предполагаш, че ги е страх.

— Накъде клониш?

Свих рамене.

— Може би не си разтълкувал правилно точно колко „естествена“ трябва да изглежда смъртта на Белгази. Ако по някаква причина твоите хора не са в положение да възразят срещу организирането на смъртта на Белгази, може би не могат да възразят и срещу изпълнението на тази задача.

Той се извърна, като поглаждаше брадичката си.

— Искам да кажа, смисълът от изискването за естествена смърт е да се избегнат обвиненията, нали така? — продължих. — Да можете да отречете, че сте замесени, нещо такова?

— Двамата с теб се договорихме за нещо повече — поклати глава Канезаки. — Смъртта на Белгази трябва да е такава, че никога да не задава неудобни въпроси. Да няма какво да отричаме.

— Естествено. Откакто водихме този разговор обаче, ние научихме някои неща, нали така? Научихме например, че Белгази е в Хонконг, за да контролира една от оръжейните си сделки. Тук са

замесени много играчи — купувач, продавач, посредник, подкупен пристанищен служител, агент на ЦРУ. И се въртят адски много пари.

Той ме погледна и устните му започнаха да се извиват в усмивка.

— Да, вярно е. Много играчи, много пари.

— Много възможности за... усложнения.

Усмивката му стана още по-широка.

— И алчни хора.

— Точно така — потвърдих. — Колко пчели годишно един телохранилел? Не много, казвам ти. Прекарва цялото си време с Белгази, охранява хотелските му апартаменти, после се връща в собствената си стаичка — това е все едно да гледаш предаване за богати и прочути хора в бордей. Обзема го негодувание, завижда. Става...

— Става алчен. И междувременно научава плановете на Белгази — с кого се среща, къде и кога.

— Може би дори... колко? — предположих, леко повдигайки вежди.

Канезаки кимна.

— Да, може да научи и това.

— Той е бодигард, придружава Белгази навсякъде, включително в пътуванията му до девети терминал на Квай Чунг. И когато се извършва плащането...

— Той застрелва Белгази, може би още няколко души, грабва парите и офейква.

— Виждаш ли? Напоследък не можеш да вярваш на никого, даже на собствените си телохранилели. Така бодигардът и парите изчезват. Очевидно е какво се е случило и кой го е извършил. Няма да има неудобни въпроси към никой друг.

— Какво става с бодигарда?

Свих рамене.

— Съмнявам се, че после ще го открият. Предполагам, че просто ще... изчезне.

— А парите?

Усмихнах се.

— Съмнявам се, че ще открият и тях.

Той поклати глава.

— Измамно копеле.

— Благодаря.

— Не го казах като комплимент.

— И какво от това? Ако се случи точно така, както го описах, това достатъчно естествено ли е за нашите цели?

Канезаки помълча, после каза:

— Уговорката ни беше друга.

Затворих очи за момент. Негови инстинктивни пазарлъци малко започваха да ми писват.

— Не сме се уговарили и да ни предават собствените ти хора — отговорих. Чувствах се като продавач на килими. — При създадите се обстоятелства би трябвало да ти взема двойно по-голяма цена. Всъщност мисля, че ще го направя.

— Добре, разбирам какво искаш да кажеш.

— Значи се договорихме? Това, което ти предложих, достатъчно естествено ли е?

Канезаки замълча за миг, после кимна.

— Достатъчно.

Все още изпитвах известни съмнения за Докс, за ролята му в тази история. За това кой е НОП. Ала знаех, че вече не мога да стигна до Белгази сам. Дилайла имаше право. За да изпълня задачата си, се нуждаех от помощ, а нямаше към кого друг да се обърна. Не можех и просто да се откажа. Белгази имаше прекалено много основания да ме преследва, докато не се увери, че завинаги съм изчезнал.

А и близостта с Докс щеше да ми даде възможност да го изпитам и може би непряко да отговори на въпросите ми. Ако забележех нещо, което не ми харесва, винаги можех да прекратя операцията, отново да анализирам положението и да измисля нов план.

Обадих му се по мобифона.

— Ало — отговори той и ми стана странно приятно да чуя еквивия му глас. Чист е, помислих си и навярно наистина беше така.

— Още ли си наоколо? — попитах.

Последва пауза, през която си го представих как се хили. Чух го да отвръща:

— Зависи какво имаш предвид под „наоколо“. Пак съм в района, ако това искаш да кажеш.

— Кога можеш да се върнеш на същото място, на което се срещнахме миналия път?

Нова пауза.

— Мога да бъда там утре, ако имаш нужда от мен.

— Имам. По същото време като миналия път?

— Дотогава.

Затворих и по навик избърсах слушалката. После отидох в едно интернет кафе, за да проуча въпроса с контейнерните пратки в Хонконг.

На другата сутрин взех самолет за Хонконг. Седнах в кафенето, гледащо към ресторанта, в който бяхме обядвали с Докс. Той се появи след час, сам. Изчаках десет минути и отидох при него.

— Не очаквах толкова скоро да те видя пак — осведоми ме Докс, докато сяхах.

— Липсваше ми.

Той се засмя.

— Погрижи ли се за нашия приятел господин Кроули?

Погледнах го.

— Не знам за какво говориш?

Докс пак се засмя.

— Добре де, добре, само питам. Да почива в мир.

Приближи се сервитьорка.

— Какво искаш? — попитах го.

— Може ли да ми поръчаш пак от оная гъсенична супа?

— Радвам се, че ти е била вкусна.

— Е, за вкусна, вкусна беше. Но всъщност ме възхити въздействието ѝ. Миналия път, когато обядвахме тук, същата нощ показах на две тайландки какво е да се любиш с Докс. По изгрев-слънце вече направо ме молеха за милост.

— Убеден съм.

Поръчах и го погледнах.

— Как са твоите снайперистки умения? — поинтересувах се.

Той присви очи, преструвайки се на обиден.

— Мама му стара, готин, сега вече нарани чувствата ми с подобен въпрос. Знаеш, че снайперистите от морската пехота са най-добрите в целия свят.

— Питам дали поддържаш форма.

Докс се усмихна.

— Е, да речем, че нашите приятели от Централата за Религиозно Убеждение не ме наемат само заради чара ми, колкото и да е неустоим.

— Имаш ли достъп до пушка?

— Достъп ли? При последната операция исках да изпробвам новата М-40А3. Още на другия ден ме чакаше чисто новичка, с нощен мерник ANPVS10.

— Хареса ли ти?

— Много. Малко по-тежка е от М-40А1, обаче ми допадна подложката за буза и противооткатната възглавничка на приклада.

— Използвал ли си я на терен?

Той пак се усмихна.

— С патрон М118LR, 7,62 милиметра. Улучих един злосторник в окото посред нощ от четирисотин метра. Нищо не може да се сравнява с оная розова мъгла, това кара снайпериста да се чувства жив, казвам ти. Въпреки че в нощния мерник по-скоро е зелена, отколкото розова.

Доволно кимнах. Бях го виждал в Афганистан. Може и да обичаше да преувеличава подвизите си с жените, ала когато ставаше въпрос за снайперистките му умения, наистина беше толкова добър, колкото твърдеше.

— Изпълнявам операция, която неочаквано се усложни — подех.

— За да я довърша, ще имам нужда от помощ. Ако те интересува, ще си разделим хонорара — двеста хиляди щатски долара, по сто на човек.

— Двеста хиляди ли? Толкова много ли ти плащат? Мамка му, измамили са ме. Трябва да си поприказвам с оня проклетник Канезаки.

— Освен това може да се появят още пари, въпреки че докато не настъпи моментът, едва ли ще разберем точно колко.

— Ами, интересува ме, да. Разкажи ми още.

Разказах му каквото трябваше да знае за Белгази, НОП и хонконгската пристанищна връзка. Той не реагира по начин, който да показва, че нещо му е известно или че е замесен, обаче дето има една приказка, не можеш да докажеш отрицание.

— Виж сега, първо трябва да се запозная с терена — поде Докс. — Казваш, че терминалът е само с един вход и там ще ги ударим, това е добре. Но ще мога ли да заема позиция и да се изтегля, без да ме

видят? Ще има ли къде да се скрия? Ще мога ли да стрелям незабелязано? Ще имам ли огнева линия до целта?

Кимнах и извадих наръч листове от вътрешния си джоб.

— Това са разпечатки от компанията, която контролира девети терминал. Би трябвало да ти стигнат за начало.

Подадох му ги и той ги запрелиства.

— Леле Боже, това карта на терминала ли е? — възкликна Докс, спирайки на един от листовете.

Усмихнах се.

— Направо е удивително какво можеш да откриеш в мрежата.

Той кимна.

— Е, това наистина си го бива за начало, да. Но въпреки всичко трябва да се запозная с положението на място.

— Вече взех под наем бус. Ще направим обход още щом се подкрепиш с гъсениците.

— Може би няма да бие толкова на очи, ако сам направя рекогносцировката.

— Със сигурност си прав, из Квай Чунг се мотаят адски много грамадни бели типове с бради катинарче. Сигурен съм, че ще се слееш с обстановката.

Той се ухили.

— Е, с това вече ме убеди, готин.

Квай Чунг и неговото огромното контейнерно пристанище се намират в Новите територии, име, дадено от британците, когато взели под наем областта през 1898-ма, и запазено непроменено след връщането ѝ на Китай близо век по-късно. Въпреки че днес хълмовете са скрити под железобетонна гора от жилищни небостъргачи, там цари някакво безвремие, по-бавен ритъм, отколкото на остров Хонконг, само на няколко километра на юг оттам, като че ли земята постепенно се пробужда от дълъг селски сън и все още не се е отърсила от своите сънища.

Поехме по шосе 3 на север към контейнерното пристанище. Тъй като не можехме да си позволим многократно да минаваме през портала, за да не привлечем нечие внимание, спряхме по пътя и купихме видеокамера.

Аз шофирах, Докс снимаше. Когато завих по Чен Фи, магистралата, водеща към девети терминал, Докс огледа района отсреща и заключи:

— Тук наистина има много изгодни снайперистки позиции.

Озърнах се натам, за да видя какво е предизвикало одобрението му, и забелязах поредица терасирани хълмове, издигащи се на сто и петдесетина метра над пътя и гледащи към входа на терминала. Някои бяха залесени, други затревени, трети бяха разчистени и там се строяха жилищни блокове. Докс можеше да избере достатъчно маршрути за подходане и отстъпление, имаше добри възможности за прикритие и невъзпрепятствана огнева линия. Прав беше. Наистина изглеждаше идеално.

Отидохме в една чайна в Цим Ша Цуй, за да обсъдим нещата. Докс бе останал доволен от терена, само че аз не бях спокоен.

— Проблемът е, че разполагаме с ограничена информация — осведомих го. — Канезаки твърди, че щял да разбере от сателитния телефон на Белгази кога той ще поеме към Хонконг и ще ни предупреди предварително. Ще разполагаме и с достатъчно време — явно Белгази си върши сделките в Квай Чунг между два и четири през нощта. Обаче не знаем с каква кола ще пристигне. Нито дали ще мине пеш през портала, или ще влезе с колата.

— Според теб какво чака Белгази? Откога казваш, е в Макао, от седмица ли?

Свих рамене.

— Сигурно отчасти наистина е заради казината. Така си придава и определен облик — ако някой се запита какво прави той в района, най-лесно е да си каже: А, Белгази обича хазарта! Но същевременно стои тук, тъй като пратките му минават през Квай Чунг. По пътя може да е възникнал проблем, може корабът да се е забавил. Много неща може да са удължили престоя му.

Докс помълча, после каза:

— Има още нещо. Според теб Белгази е предпазлив човек, научил е, че си по дирите му, и е станал още по-нервен. Ами ако наеме бронирана кола за пътуването си до пристанището? В Хонконг има доста магнати, така че съм сигурен в големия избор от мерцедеси и бимъри.

Имаше право. Замислих се за момент.

— Какво ще кажеш за бронбойни патрони?

— Мога да използвам такива, вярно е. Бронбойният 7,62-милиметров патрон може да пробие петнайсетмилиметрова броня от триста метра, както и сто и двацет милиметров плексиглас. Ала обстрелът с тежката артилерия трудно ще се сбърка с близък огън с пистолет, открит от изменник телохранител. А ти твърдиш, че ако не изглежда като вътрешна работа, може да не ни платят.

— Има известна свобода по въпроса точно колко вътрешна работа трябва да изглежда. Главното е, че не трябва да прилича на покушение, а по-скоро на оръжейна сделка, която се е прецакала. Ще трябва да импровизираме някои неща на място.

— Добре, просто разсъждавам на глас.

— Не, няма нищо, прав си за бронята — замислих се за около минута. — Какво ще кажеш за два пълнителя — единият с бронбойни, другият с обикновени патрони? Ще ти трябва само няколко секунди, за да ги смениш, ако обстоятелствата го наложат?

— Така е, да. Можем да го направим.

Кимнах.

— Добре, хайде да нахвърляме плана. Известно ни е, че съвсем скоро Белгази ще посети девети терминал. Дотук не може да се стигне с влак, не е реалистично да допуснем, че ще дойде пеш, а достъпът до пристанището се охранява, затова едва ли ще се появи по вода. С други думи, можем да приемем, че ще дойде с кола. Единственият път е на юг по Чен Фи. Как да се погрижим това да е последното пътуване на Белгази, като имаме предвид тази информация?

— Ами, първо трябва да спрем колата. Щом влезе в терминала или отбие от Чен Фи, губим достъп до нея.

— Точно така. Можем ли да я спрем пред портала?

Докс кимна замислено.

— Не мога да допусна, че порталът вече ще бъде отворен, не и посред нощ. Колата ще трябва да спре поне за малко.

— Логично е, но не е задължително да стане така. Белгази може да се обади пътьом. Неговият човек може да го чака с отворен портал. В такъв случай ще влезе направо. Освен това, щом колата отбие, към теб ще остане задницата ѝ. Ако откриеш огън, но не улучиш шофьора, той ще настъпи газта, ще разбие портала и ще ги изпуснем.

— Да, вярно. Е, значи остава да го направя, докато се приближава по Чен Фи. Това е близо половин километър, така че ще имам петнайсет секунди да очистя шофьора. Проблемът е...

— Как ще познаеш колата.

— Да, ще ми бъде адски неприятно да причиня зло на момчето, дето разнася пици, наистина.

— Ето какво ще направим. Аз съм съгледвачът, ще заема позиция на склона над Чен Фи, но близо до пътя. Имам бинокъл и ще видя колата да се задава. В този час няма голямо движение и ти гарантирам, че Белгази ще се появи с нещо стилно, независимо дали колата ще бъде бронирана. Не би трябвало да е трудно да се уверя, че е той.

— Ами ако стъклата са тъмни?

— Възможно е, знам. Но ако такава кола се насочи към девети терминал в два часа през същата нощ, когато Канезаки ни е казал, че Белгази е на път, ще бъде достатъчно сигурен, за да стрелям по гумите и може би по прозорците, и да видя какво ще се случи. Освен това е възможно да спрат пред портала или да свалят някой прозорец. В такъв случай, даже да не видя Белгази, може да го чуя. Ще помоля Канезаки да изпрати параболичен микрофон, съвместим с останалата комуникационна техника, която ми трябва — слушалки и миниатюрни микрофончета.

— Никога не съм използвал от тия параболичните — рече Докс.
— Наистина ли ги бива?

Кимнах.

— С мощен параболичен микрофон можеш да подслушаш разговор от триста метра разстояние. Новите са сгъваеми и са доста малки. Мога да се свържа с теб по единия канал, после да превключа и да чуя който пристигне, после пак да превключа на твоя канал.

— Добре, значи или го виждаш, или го чуваш, или и двете. Така или иначе, разпознаваш Белгази.

— Веднага ти съобщавам, от микрофончето на ревера ми отива право в твоето ухо.

— И в този момент...

— В тоя момент изстрелваш първия куршум. След като потвърдя, че обектът е пристигнал, и преди минаването му през портала. Всъщност, по-добре да е по-рано. Ако стане точно пред портала, може да ни се отвори работа и с охраната на терминала. Не

иска да загиват странични хора, но във всеки случай, колкото по-малко свидетели, толкова по-добре.

— Логично. Започвам с шофьора и карам наред.

— Да. Ще бъдат най-малко трима — Белгази, единият бодигард шофира, другият се вози, може обаче да са повече. Докато стреляш отвисоко, аз ще атакувам пеш с пистолет. Ако си пропуснал някого, ще го очистя отблизо.

Той се ухили.

— Снайперистите от морската пехота не пропускат, готин. Докато стигнеш при колата, за теб ще е останало само да бръкнеш през разбитото стъкло и да извадиш чанта, флашкана с пари, нали така?

„А на теб ще ти е останало само да изстреляш още един-единствен куршум — помислих си. — Тогава парите ще бъдат само твои и спокойно ще можеш да си отидеш.“

Трябваше да го изпитам, преди да осъществим операцията. А още не бях измислил как.

Кимнах.

— Уговорихме се.

Екипировката ни пристигна на другия ден. Бяхме се свързали с Канезаки поотделно с искания за нужните доставки, част от които бяха комуникационна техника, и всички трябваше да бъдат пратени в Хонконг. Той трябва да беше заподозрял, че работим заедно. Но даже да имаше въпроси, не ги зададе. Управлението бе придвижило всичко по дипломатическата поща и го беше оставило в сак за голф на предварително уговорено място. Трябваше да призная, че когато искаха, можеха да действат бързо.

Докс бе поръчал „Хеклер Кох“ PSG1, полуавтоматик, с пълнител с двайсет патрона, тринога, 6X42 мм светещ мерник с прицелна мрежа милдот и заглушител. В същата опаковка имаше 7,62-милиметров „Токарьов“ за мен. Исках да използваме еднакви боеприпаси, за да затрудним полицията да се ориентира какво се е случило, откъде са дошли куршумите, с какъв тип оръжие са изстреляни, дали е стрелял повече от един човек. Ако не се наложеше Докс да премине на бронебойни, и двамата щяхме да стреляме с патрони със сравнително

малка пробивна мощ, но унищожителни отблизо, откъдето щяхме да действаме ние.

Докс беше възбуден като дете, на което са подарили нова играчка. Занесе пушката си в пустия южен край на Хонконг, за да я изпробва. Направих му компания заедно с моя „Токаръов“ и комуникационната техника. Всичко работеше добре. Внимавах да не му дам възможност да ме вземе на мушка. Все още му няхах доверие. Проверях чатрума през час, ала нито дума от Канезаки. Нито първия ден. Нито втория.

Чак вечерта на втория ден ме чакаше съобщение:

„Тръгна! Обади ми се!“

Зачудих се дали първо не е позвънил на мобифона на Докс. Но може и да грешах — Канезаки да не се бе досетил, че операцията е станала съвместна.

Обадих му се. Той отговори веднага.

— Моши моши.

— Аз съм.

— Получил си съобщението.

— Разбира се.

— „Разбира се.“ Как щях да съм сигурен, ако не се беше обадил да потвърдиш? Ще ми се да използваш проклетия мобифон. Наистина!

— Налага ли се пак да водим същия разговор?

Последва пауза и ми се стори, че той се усмихва.

— Не, не се налага.

— Ще ти се обадя, когато всичко свърши.

Нова пауза, после:

— *Ki o нуку на йо.* — Пази се.

Усмигнах се.

— *Аригато* — затворих.

Взех Докс и отидохме в Квай Чунг. Паркирах вана на паркинга пред един недалечен жилищен небостъргач, достъпен пеш от хълмовете, които гледаха към портала на терминала. И двамата имахме ключове за колата. Ако нещо се объркаше и само единият от нас успееше да се върне, пак щеше да може да се измъкне с нея. За

последен път преговорихме плана и се разделихме, за да заемем позиции. Докс се намираще на трийсетина метра южно от портала, на около сто и петдесет метра от мен и навярно на седемдесет метра по-високо. Аз бях трийсет метра на север и много по-близо до пътя. Той щеше да стреля по целта отдалече. Аз щях да съм съгледвачът и после да поема обекта отблизо. Лежах в една бетонна канавка, която ми осигуряваше защита от позицията на Докс, в случай че бях сбъркал за него. Ала въпреки това положението ми си оставаше опасно. Той беше снайперист, способен бе скришом да вземе нова позиция.

Малко след два часа видях по Чен Фи да се задава тъмен седан. Насочих бинокъла, разкошен, механично стабилизиран цайс 20 X 60 с антирефлексни лещи, и погледнах през него. Приближаващата се кола беше лексус. Двама бели седяха отпред. Задната седалка изглеждаше свободна, но в купето бе прекалено тъмно, за да съм сигурен.

Почти бях очаквал да видя Дилайла в колата, макар да знаех, че вероятността е нищожна. Вероятно тя изобщо не знаеше за тази среднощна среща. Доколкото разбирах, нейната роля предполагаше Белгази да я държи настрана от сделките си. Освен това знаех, че е добре специализирана и ценна като агент, за да бъде изложена на опасност в операция за отстраняване на терорист.

— Той ли е? — чух ясно в слушалката си гласа на Докс.

— Още не съм сигурен — отговорих. — Светлината на уличните лампи се отразява в прозорците, а вътре е тъмно. Чакай.

Седанът подмина позицията ми. На мястото зад шофьора нямаше никой. Не бях сигурен дали и другата половина от задната седалка е свободна.

— Все още не съм го разпознал — съобщих. — Продължавай да чакаш.

Колата зави по отбивката пред входа и обърна с предница към улицата, после даде на заден няколко метра към портала. Моторът угасна. Гледах през бинокъла и се опитвах да си представя какво правят, да разбере защо не влизат в терминала.

Предните врати се отвориха и оттам слязоха двама мъже. Заприличаха ми на славяни: широки скули, късо подстригана пшениченоруса коса, бяла кожа, нездравно сияеща на светлината, хвърляна от терминала зад тях. Изглеждаха непохватни в тъмните си костюми, които не им стояха особено добре, и двамата носеха

яркочервени вратовръзки. Бивши военни навярно, мъже, които бяха свикнали само с бойната униформа и избираха вратовръзките си в пресилен контраст с дотогавашния си живот, ограничен от масленозелено еднообразие. Реших да мисля за тях като за руснаци. След като слязоха от седана, те се огледаха наоколо в опит да се ориентират, явно не познаваха мястото, а определено не ми приличаха на местни.

— Напомня на наркосделка — чух да казва Докс. И беше прав, наистина витаеше усещането за контрабанда. Бях очаквал да продължат с колата към контейнерния порт, но явно купонът щеше да стане навън. Което не бе непременно лошо.

— Струва ми се, че ще направят размяната там — предположих. — Да видим дали ще се появи и нашият приятел. Стига порталът да остане затворен, ще го оставя да подмине позицията ми. Ако слезе от колата като новодошлите, ще имаш неподвижна мишена и чист изстрел. С обикновени патрони ли си заредил?

— Да, но ако ми кажеш, ще ги сменя с бронируващи.

— Добре. Бъди нащрек.

— Ясно.

След пет минути по пътя се зададоха още две коли: бял бус, следван от черен мерцедес S-класа. Озърнах се към двамата мъже. Руснаците си приказваха и пушеха. Порталът продължаваше да е затворен.

— Приближават се още две коли — съобщих.

— Ясно.

Видях двама араби на предните седалки на вана. Нито един от тях не беше Белгази.

В мерцедеса пътуваха трима мъже. Шофираше арабин, когото разпознах като единия от бодигардовете на Белгази в Макао. Отзад седяха двама души, но не ги виждах достатъчно ясно. Ала при тия обстоятелства бях почти сигурен кои са пътниците. В кръвоносната ми система се изсипа адреналин.

— Мисля, че е той — казах. — В мерцедеса. Остави го да стигне до портала, както се уговорихме.

— Ясно.

Мерцедесът спря пред портала и даде на заден, за да се изравни с лексуса. Бусът изпълни същата маневра и паркира така, че мерцедесът

да е в средата.

— Явно имат вкус за коли — отбеляза Докс.

Вратите на вана се отвориха и двамата араби слязоха. От мерцедеса се появиха трима мъже. Един арабин. Един бял. И един наполовина французин, наполовина алжирец. Белгази. Ха така.

— Тук е — обявих. — Онзи, който току-що слезе от задната лява врата на мерцедеса.

Белгази крачеше към руснаците. Видях ги да се ръкуват.

— Дето в момента се ръкува ли?

— Точно той.

— Само кажи и ще го сваля.

— Хайде да им дадем още няколко секунди. Не виждам пари, а не искам да ги вадя от заключен багажник или нещо подобно.

— Ясно.

— Чакай малко, ще видя дали мога да ги подслушам. Дръж го вече на мушка.

— Вече го държа на прицел.

Превключих канала, сега слушалката щеше да приема от параболичния микрофон. Сигналът беше чист. Мъжете си разменяха любезности на английски. Радвам се да ви видя, благодаря, че дойдохте чак дотук. Двамата, които мислех, че са руснаци, говореха със силен акцент, който можеше да е и руски. Не бях сигурен.

Белгази стисна ръката на втория руснак. Сетне даде знак на белия мъж да се приближи. Още преди да го представи, бях абсолютно сигурен кой е.

НОП. Закрилникът на Белгази. Въздъгнах с облекчение, тъй като елиминирах този аспект като причина за евентуалната неблагоприятност на Докс. Само този аспект обаче. Все още оставаха парите, които очаквахме да влязат в играта, шанс, който чука на вратата ти само веднъж, както сам беше казал в Рио.

— Представям ви нашия американски приятел — обърна се към мъжете Белгази. — Господин Хилгър. Той е тук, за да се погрижи да си нямаме проблеми с властите.

Хилгър се ръкува с руснаците.

— И как го постигате, господин Хилгър? — поинтересува се единият от тях.

Огледах се наоколо. Руснаците бяха на третата или четвъртата си цигара. Арабският шофьор на Белгази току-що бе запалил. Последваха го двамата араби от вана. Всички явно бяха малко нервни. Всички, освен Белгази и Хилгър.

— Имам някои полезни връзки в правителствените среди на Съединените щати и в Хонконгската специална административна област — с нисък, успокоителен глас отвърна Хилгър. Думите му не прозвучаха като хвалба, просто спокоен отговор на логичен въпрос. — При случай моля тези свои приятели да бъдат така любезни да се извърнат на другата страна, докато аз си върша бизнеса. Тази вечер е точно такъв случай.

Разпитът можеше да продължи, ала самообладанието на американеца изглежда реши въпроса. Руснакът кимна одобрително.

— Цигара? — протегна пакета си той.

Хилгър поклати глава.

— Не, благодаря.

Исках да чуя още. Какво разменяха днес? Това ли бе моментът, който очакваше Дилайла и след който ме уверяваше, че ще ми даде зелена светлина и ще ми помогне да се добера до Белгази?

И кои бяха тези хора, наистина ли руснаци? Дали някой от тях беше свързан с Нучи, французина, когото бях очистил в Макао и за когото Канезаки твърдеше, че не знае?

И главното, къде бяха парите?

По някое време обаче стремежът към събиране на разузнавателни сведения се превръща в оправдание за неуспешните действия. Засега ситуацията изглеждаше овладяема, ала лесно можеше да се промени. Не исках повече да се разтакавам.

Два пъти дълбоко си поех дъх и превключих на другия канал.

— Готов ли си? — попитах.

— Естествено. Чакам те.

— Започни с Белгази. После свали белия, който пристигна с него. След това двамата бели мъже от лексуса. Струва ми се, че са руснаци. Приличат ми на военни, може да са по-трудни мишени от обичайната свита на Белгази.

— Ясно.

— Очисти колкото можеш повече от тези хора. Онези, които не покосиш, ще определят посоката, от която идват изстрелите.

Единственото им прикритие са колите. Когато заобиколят отзад, за да се скрият от теб, ще се обърнат с гръб към мен. Аз ще затворя капана.

— Уговорихме се, готин. Започваме.

В този момент Белгази, Хилгър и руснаците заобиколиха зад вана.

— По дяволите, изпуснах ги — чух да изругава Докс.

— Спокойно, аз все още го виждам. Просто си приказват. Белгази сочи към купето на вана. Струва ми се, че се уговарят за транспортирането на стоката, нещо такова. Дай ми една секунда, пак ще превключа канала.

— Ясно.

Руснакът кимаше, сякаш удовлетворен от обясненията на Белгази, който вадеше сателитния си телефон. Превключих канала навреме, за да го чуя!

— Готови сме за товара, моля. Благодаря.

Сигурно се свързваше със своя човек вътре. Нещата не се развиваха така, както бях очаквал. Мислех, че срещата се провежда само за да огледат и платят пратката. Пристанищният служител щеше да се погрижи за товаренето, за документите за произхода и другите подробности от системата ЕИО и после да препрати товара на крайния купувач. Изглеждаше обаче, че стоката ще бъде предадена още сега.

И Белгази беше пристигнал с бус. Предполагах, че той е продавачът. Сега се питах дали тази вечер не изпълнява другата роля. И в двата случая за мен нямаше значение. Но все пак исках да знам къде са проклетите пари.

Руснаците явно споделяха моето безпокойство.

— Носите ли парите? — попита единият от тях.

Белгази кимна. Каза нещо на арабски на шофьора, който се върна при мерцедеса и извади голям черен брезентов сак от багажника. Занесе го при буса, остави го на земята и дръпна ципа. Беше пълен с пачки.

— Искате ли да ги преброите? — попита Белгази.

Руснакът се усмихна.

— Ще ни трябва много време, за да преброим пет милиона долара.

Мама му стара, какво продаваха тия типове?

— Но се съмнявам, че ще ви омръзне — заяви Белгази и всички се засмяха.

Хайде, кретени, излезте иззад буса, подканих ги наум. Но никой не промени позицията си.

Изтекоха пет минути. Всички наблюдаваха портала. Мълчаха. Превключих канала.

— Още са зад колата.

— Досетих се. Иначе щях да ги видя, ако бяха отишли другаде.

— Видя ли сака? — попитах.

— Естествено. Какво има вътре?

— Не ми се ще да ти кажа. Може да се отрази на стрелбата ти.

— Нищо не може да се отрази на стрелбата ми, готин. Когато гледам през този мерник, даже две близначки едновременно да ми духат и да ми правят масаж на перинеума, пак няма да усетя.

— Извинявай за малко. Трябва да промуша въображението си с нажежен ръжен.

Той се изкиска.

— Е, какво има в сака?

— Пет милиона щатски долара, поне така казаха.

— Виж, това е добре — отвърна Докс. Гласът му звучеше меко и спокойно. Разбрах, че казва истината: когато превключеше на снайперистки режим, не можеше да го разсее нищо, което не е пряко свързано с непосредствената задача.

Към портала се приближаваше електрокар, управляван от китаец. Върху подечника имаше четири големи метални контейнера.

— Ще отворят портала — осведомих Докс. — Но едва ли някой ще влезе вътре. Ще натоварят контейнерите в буса. После руснаците ще вземат брезентовия сак и всички ще се разотидат по колите си. Това е нашият момент.

— Ясно.

Порталът се отвори и електрокарът излезе навън. Шофьорът спусна контейнерите в буса, даде на заден и слезе. Белгази и един от руснаците се качиха в буса.

— Мисля, че разглеждат съдържанието на контейнерите — съобщих. — Не виждам нищо в буса. Не би трябвало да се бавят много.

— Ясно.

След минута Белгази и руснакът излязоха навън. Усмихнати. Белгази бръкна в сакото си и подаде голям плик на шофьора на електрокара. Мъжът се поклони, качи се на машината си и потегли обратно към терминала. Порталът се затвори зад него.

Единият руснак вдигна брезентовия сак и дръпна ципа. Протегна ръка на Белгази. Дватамата се усмигнаха и се ръкуваха. Всички явно се отпуснаха: сделката беше сключена, парите бяха разменени за стоката без неприятни изненади.

Всички, освен шофьора на Белгази, бодигарда, който бе пренесъл сака от мерцедеса. Той пристъпваше от крак на крак и местеше поглед от едно лице на друго. Въпреки студената нощ видях капки пот по челото му през бинокъла.

Като че ли никой не го забелязваше. Всички мислеха за безброй други неща: предателство, сблъсък със закона, проблеми със стоката, проблеми с парите — те обаче не бяха се случили. Беше естествено да свалят гарда, макар и само за миг.

Белгази пръв обърна внимание, че има нещо нередно. Хвърли поглед към телохранителя си и смръщи чело. Каза нещо. Не чух какво, бях превключил на другия канал. За секунда или даже по-малко напрежението рязко се вдигна.

Виждах, че Белгази се готви да направи нещо, центърът на тежестта му се снишаваше, краката му се свиваха. Имаше великолепен инстинкт, навярно притъпен съвсем мъничко този път, защото източникът на проблема бе бодигардът, човек, от когото не очакваше неприятности.

Хилгър също се озърна към телохранителя. Безспорно и той притежаваше светкавичен инстинкт, ала без личната връзка, която може би забавяше реакцията на Белгази, ръката му се стрелна мигновено под сакото му.

Късно. Бодигардът се беше задействал секунда по-рано. Докато дланта на Хилгър изчезне под сакото му, мъжът вече бе извадил затъкнатия отзад на кръста му пистолет. Насочи го към американеца и каза нещо.

Всички замръзнаха. Хилгър бавно отпусна ръка. В дланта му нямаше нищо.

Белгази смаяно зяпаше телохранителя си. Той му извика нещо.

— Виж ти — обадох се на Докс. — Бодигардът току-що извади пистолет на Белгази.

— Какво мислиш?

— Според мен това, което щяхме да инсценираме, ще се окаже истина.

— Проклет да съм.

— Искам да чуя какво говорят. Ако Белгази си покаже главата, стреляй. Не си струва да поемаме повече рискове.

— Ясно.

Превключих канала. Белгази крещеше на бодигарда на арабски, ругаеше го, ако се съдеше по гласа му. Мъжът също викаше, жестикулираше с пистолета, насочваше го от един човек към друг. Всички останали изглеждаха вцепенени.

— Ахил, би ли ми превел какво казва този, моля? — бавно и спокойно се обърна към Белгази американецът. — Не знам арабски.

— Да, какво става тук, по дяволите?! — високо прибави единият руснак.

— Извадете оръжието си! — извика бодигардът. — Бавно! Оставете го на земята! Бавно, бавно, иначе ще ви застрелям!

Белгази не откъсваше очи от своя човек нито за миг. Устните му бяха разтеглени и оголваха зъбите, тялото му беше напрегнато като на пантера, готвеща се за скок. Явно само пистолетът то спираше.

— Казва, че ще открадне пратката — преведе той. После от гърлото му се изля нов порой горещи арабски ругатни.

— Оръжието на земята! — пак извика бодигардът. — За последен път ви повтарям!

Мъжете се подчиниха. Всеки от тях извади пистолет от, колана или презраменния си кобур и бавно го остави на земята.

— Сега горе ръцете! Горе ръцете! — изкрещя арабинът.

Всички вдигнаха ръце.

— Ритнете оръжието напред. Ритнете го! — Отново всички изпълниха заповедта.

Телохранителят обърна глава към руснаците, но без да изпуска от поглед Белгази.

— Много съжалявам — каза той на английски със силен акцент. — Много съжалявам. Опитвахме се да купим ракетите от вас. Но вие не искахте да ни ги продадете.

— Кой сте вие, мама му стара? — злобно изсъска руснакът.

— Няма значение. Важното е, че ви предлагаме пари, но вие отговорихте, че вече имате купувач — Белгази. Предложихме да ви платим повече! Но не пожелахте да ни изслушате.

— Защото познаваме този човек, имаме бизнес с него — отвърна руснакът. — Докато с непознати скапаняци, виж какво се получава! Виждаш ли?

Белгази изригна нова канонада от арабски обиди.

— Моля те, Ахил — спря го Хилгър. — Трябва да съм наясно какво става. „Ракети“ ли каза този?

Белгази започна да свива и отпуска юмруци, като че ли се опитваше да изхвърли част от излишната енергия, която иначе щеше да го погълне.

— Ти ли прати онова френско лайно в Макао? — попита бодигарда си той. — Ти си бил, нали?

Мъжът утвърдително кимна.

— Съжалявам, господин Белгази, много съжалявам. Но вие бяхте единствената причина тия хора да не искат да ни продадат алазаните.

Алазани ли? — помислих си.

— Кой сте „вие“?

Арабинът не отговори.

Белгази разпери ръце и се засмя. Смехът му прозвуча заплашително, почти безумно.

— Прав си, няма значение! Защото аз щях да ви продам алазаните! Само трябваше да ме помолите!

Бодигардът поклати глава.

— Тия са специални, знаете го, със сигурност щяхте да учетворите цената. И освен това щяхте да продадете малки количества на много купувачи. Само че на нас ни трябва всички. Затова искахме да ги купим направо, а вие стояхте на пътя ни. Съжалявам.

— Как ще изнесете стоката от Хонконг без моя помощ, а? — попита Белгази.

Арабинът кимна почти съчувствено, като че ли съжаляваше, че поставя своя бивш работодател в толкова срамно положение.

— Подготвили сме се за транспортирането на алазаните. За всичко сме се погрижили.

— Какви са тези алазани, Ахил? — намеси се Хилгър. — Ракети ли има в контейнера?

Белгази сви рамене.

— Джим, хайде да не ми задаваш въпроси, на които не искаш да ти отговоря, а?

— Ти ми каза, че това е поредната пратка малокалибрено оръжие — по-скоро на себе си, отколкото на Белгази, рече американецът.

Представях си как се въртят зъбните колелца в мозъка му: „Пет милиона ми прозвучаха прекалено много, трябваше веднага да се сетя, че има нещо гнило в Дания. По дяволите, тези типове се опитват да пренесат нещо адски кофти. Използвали са ме.“

Бодигардът обърна глава към руснака и без да откъсва поглед от Белгази, заяви:

— Ние не искаме парите. Задръжте ги, ваши са. Щяхме да ви платим същата сума, ако ни се бяхте доверили. Може би другия път ще се споразумеем по-лесно, защото сега вече сте „имали бизнес“ с нас, както се изразявате.

— Да задържим парите ли? — попита единият руснак.

Арабинът потвърди с кимване.

— Ние искаме само алазаните. И следващия път — вашата благосклонност.

Зачудих се дали казва истината. Можеше да блъфира, да дава надежда на руснаците, за да ги убеди да се примирят. Но дори в момента да беше искрен, руснаците щяха да са глупаци, ако му повярваха. Психиката на престъпник, който изведнъж разбира тоталната си власт над живота на друг човек, рядко е стабилна. Амбициите му нарастват, първоначалните му цели се променят. Виждайки треперещите жертви пред себе си, нервният въоръжен крадец съзнава, че може не само да ограби тези хора, а да направи всичко с тях, и престъплението, започнало като обикновен въоръжен грабеж, ескалира до садизъм, често до изнасилване. Ако това тук продължеше още минута, можех да си представя мислите на бодигарда: „Защо да не взема петте милиона? За справедлива кауза са...“ И в следващия момент можеше да реши, че ще бъде най-добре да не оставя свидетели.

Хилгър внимателно наблюдаваше мъжа и лицето му издаваше, че се съмнява в твърдението му. Вероятно бе запознат с тези не много

приятни аспекти на човешката психика не по-зле от мен. Не мислех, че в такъв случай ще остане пасивен още дълго.

Освен това не ми се стори особено доволен да узнае, че пратката съдържа нещо друго, освен малокалибрено оръжие. Зачудих се дали е решил да направи нещо по въпроса.

Руснаците размениха няколко реплики помежду си и разбрах, че съм бил прав: разговаряха на руски. Или може би на украински? Или на беларуски?

Смаяно наблюдавах ставащото през бинокъла. С малко късмет всичко наистина можеше да се развие идеално. Бодигардът езекутира шестимата мъже. Докс го поваля, докато се качва в буса. Или пък всички откриват огън един срещу друг и Докс очиства „оцелелите“. Аз грабвам брезентовия сак и отпрашваме.

Още докато си го представях, разбирах, че е прекалено хубаво, за да е истина. Защото забелязах ново усложнение: сребриста тойота „Камри“, която се задаваше от южния край на пътя. Това пък какво е? — запитах се.

Бодигардът хвърли поглед към приближаващата се кола, после пак се обърна към мъжете пред него. Не изглеждаше изненадан — всъщност ми се стори, че различавам нещо като облекчение в изражението му. Явно хората в колата бяха негови сънародници, сигурно предупредени от него с помощта на някакво електронно средство.

Хилгър внимателно наблюдаваше. Навярно преценката му беше следната. Сега телохранителят не може да открие огън, защото е сам срещу шестима. Не може да очисти всички, преди някой да го нападне. Но ако хората в онази кола са с него, когато пристигнат, всички ще бъдат мъртви.

Значи щеше да предприеме нещо преди това. Усещах го.

— Е, господа, ние докарахме алазаните, нали така? — попита единият руснак. — Сега са ваши. Така че това... не е наш проблем.

Хитро. И той нямаше желание да дочака колата. Руснакът вдигна брезентовия сак и кимна на спътника си. Двамата се запътиха към седана.

Бодигардът се отдръпна няколко крачки назад, за да може да наблюдава всички играчи, обаче не понечи да попречи на руснаците да

си тръгнат. На лицето на мъжа със сака изгря усмивка. И тогава главата му избухна.

Арабинът може и да беше готов да се откаже от петте милиона. Но не и Докс.

Телохранителят зяпна. И в този момент, докато бе изненадан и объркан, Хилгър приклепна на едно коляно, извади пистолет от кобура на глезена си и го простреля в корема. Мъжът политна назад и се завъртя. Американецът стреля още веднъж и още веднъж. Бодигардът се хвърли отстрани на колата и не можех да кажа дали следващите изстрели на Хилгър са го улучили.

Явно не бяха, защото видях изпод колата проблясъци на пистолетни изстрели.

Вторият руснак грабна сака и понечи да се втурне към лексуса. Успя да направи точно две крачки, преди Докс безшумно да му пръсне черепа.

Белгази скочи отзад в буса. Чух вратите да се затръшват след него.

Хилгър се втурна към предната врата на колата и насочи пистолета към предния десен прозорец. Мамка му, помислих си, сега ще очисти Белгази, собственото си доверено лице. Не ми се искаше да се изпречвам на пътя на този тип, освен ако не се наложи.

Тойотата с писък на гуми зави по отбивката. Чух изстрели и видях проблясъци от предния ляв прозорец, облачета прах се издигнаха около Хилгър и другите хора на Белгази. Двамата араби се метнаха зад буса. Все още на едно коляно, американецът се извърна, хвана пистолета в свободната си ръка и хладнокръвно изстреля пет-шест куршума — всички улучиха колата. Или беше застрелял шофьора, или онзи се бе паникьосал под градушката от куршуми, защото след секунда колата рязко свърна и се блъсна в бетонния бордюр отдясно. Завъртя на сто и осемдесет градуса и се понесе назад, като се триеше в бордюра и вдигаше искри във въздуха. Миг по-късно тойотата спря, вратата на шофьора се отвори и оттам изскочи някакъв мъж. Пак арабин. Приклепна зад вратата и откри огън с пистолет в посоката на Хилгър.

Американецът се хвърли към буса в търсене на прикритие. Само че не успя да намери. Моторът му изрева и той рязко потегли напред.

Белгази трябва да се беше промъкнал зад волана. Хилгър стреля по него, ала явно без резултат.

Превключих канала.

— Стреляй! — изсъсках.

— Навел се е, не го виждам — отвърна Докс. Сред гърмежите и хаоса гласът му звучеше почти свръхестествено спокойно. Очевидно действаше снайперистката му концентрация.

— Тогава спускай гумите! — наредих.

Изтече секунда. Бусът се изравняваше с моята позиция. Щях да се опитам сам да пробия гумите му. От това разстояние и само с пистолет, не изпитвах голям оптимизъм за шансовете си. А и моите изстрели щяха да разкрият местонахождението ми.

Ала не се наложи. Предната дясна гума избухна и бусът рязко свърна наляво. Задната я последва след секунда и предницата се завъртя надясно. Колата проби телената мрежа на терминала и се заби в грамада контейнери на десетина метра по-нататък. Подредени по пет един върху друг, контейнерите се изтърколиха по покрива и спряха зад и отстрани на буса.

— Не го виждам — чух да казва Докс. — Контейнерите ми пречат.

— Прикривай ме — наредих. Съмнявах се, че някой от участниците в престрелката ще ме забележи да се прокрадвам през пътя на трийсет метра северно от тях, но исках да се подсигурия за всеки случай. Изправих се и се спуснах по насипа с изваден пистолет. Приклезнал прекосих улицата и се промуших през дупката в оградата.

Щом се озовах вътре, забавих ход и започнах да се придвижвам по-предпазливо. Държах пистолета в дясната си ръка, цевта бе леко наклонена надолу, а китката бе плътно притисната към слънчевия ми сплит. Лявата ми ръка бе на равнището на брадичката ми, по-далеч от тялото, за да може да отклони евентуална атака и да задържи Белгази настрани от оръжието, ако внезапно ми се нахвърли.

Улицата бе добре осветена и около контейнерите ми се струваше тъмно. Очите ми не се бяха приспособили напълно. Бусът беше скрит от нападалите наоколо контейнери. Не виждах вратата на шофьора.

Бавно напредвах, като местех поглед наляво и надясно и държах пистолета в готовност. Оглеждай и дишай. Спусни единия крак. Придвижи се напред. Пауза. Провери позицията. Повтори.

Очите на Белгази едва ли бяха по-приспособени от моите, ала знаех, че светлината на уличните лампи ясно очертава силуета ми и ме разкрива. Трябваше да навляза в тъмнината. Започнах да заобикалям наляво.

Нещо ме блъсна отляво като таран. Улучи ме в ребрата, в незащитеното пространство между вдигнатата ми на нивото на брадичката свободна ръка и насочения на равнището на корема пистолет. Болката избухна и аз отхвърчах назад. Докато се просвах на земята, в ушите ми прозвуча гласът на Дилайла: „Може да строши ребро с ритник“.

Или може би три-четири едновременно.

Тялото ми инстинктивно направи джудистко превъртане укеми — четвъртвековната мускулна памет пое контрола, без каквото и да било участие на съзнанието ми. Това разпреди сблъсъка равномерно и ме спаси от други травми. Легнал по гръб, аз се опитах да насоча оръжието натам, където смятах, че е нападателят ми, но той вече се бе хвърлил към мен. Ходилото му скри от погледа ми хълбока му в движение, подобно на балетистко фуеете или ритник със завъртане, и пистолетът изхвърча от ръката ми. Усетих вибрациите от удара чак до рамото си.

Той се отдръпна и бръкна под сакото си. Предметът, който извади, заблестя на проникващата от улицата светлина. Бръснач, помислих си, точно както ме беше предупредила Дилайла.

Свих крака, за да се опитам да го отблъсна, и с изненада го видях да отстъпва назад. Явно знаеше на какво съм способен, внимаваше да не се приближи прекалено, даже с бръснач. После видях Белгази да избърсва кръвта от очите си и разбрах, че паузата се дължи повече на необходимост, отколкото на тактика. Трябва да се бе ударил при блъсването на буса в контейнерите.

Олюля се за секунда и през това време аз се претърколих назад и скочих на крака. Усетих парене в ребрата, където ме беше ритнал, и си помислих: „Ако се измъкна от тая история, и аз ще нося бръснач, не ми пука за всички основателни причини да не го правя.“

Отстъпих две крачки назад, за да си осигуря известна дистанция, после се озърнах наоколо. Не забелязах пистолета. Имаше прекалено много сенки, наоколо бяха пръснати твърде много боклуци: разцепени дървени палети, врати от контейнери, парчета телена мрежа. Надясно

се издигаше купчина грамадни тасове за колела. Вдигнах един и тежестта му ми хареса. Ако имаше къде да го хвана, можех да го използвам като щит. Вместо това го хвърлих като фризби. Тасът изсъска във въздуха право към корема на Белгази. Той отскочи наляво и дискът прелетя покрай него. По дяволите, макар и с ранена глава, пак бе пъргав в краката, по-скоро като танцьор, отколкото като типичен кикбоксър. Насочи се към мен и аз вдигнах друг метален тас. Ако продължавах така, след още две хвърляния боеприпасите ми щяха да свършат. Метнах го. Белгази отново го избегна. Грабнах трети и четвърти диск и ги изстрелях бързо един след друг. Първият летеше високо и той успя да се наведе. Навеждането обаче му струваше подвижността и той не можа да се дръпне от втория, който се движеше право към главата му. Вдигна ръката, с която държеше бръснача, за да се защити, и дискът се заби в нея, като блъсна и главата му. Видях, че бръсначът се изплъзва от пръстите му, и изпитах искрена радост.

Белгази успя да се задържи прав и погледна надолу. Моментално направих две големи крачки към него. Той вдигна очи, знаеше, че няма да му оставя време да се наведе и вдигне оръжието си. Няколко мига стояхме и се наблюдавахме един друг, и двамата задъхани. Белгази леко подръпна нагоре панталона си, за да даде повече свобода на краката си. Точно така, помислих си. Подай ми единия си крак. Обещавам да ти го върна, когато свърша с него.

Само че трябваше да внимавам. Физическите му умения и издръжливост бяха очевидни, ала очаквах тактиката му да е още по-добра. Старите майстори на савате практикуват вариант, наречен „злост“, мръсен бой с импровизирани оръжия, измама, каквото и да е, стига да им върши работа. Това се превръща в психическа нагласа — нагласа, която познавам лично. Очаквах Белгази да е също толкова добре запознат с нея.

Закръжих наляво, вдигнал ръце като боксър. Той направи същото. Юмруците му бяха малко по-ниско от моите, позата му — потопусната, движеше се с плавни движения и пъргави крака. Естествено, нямах намерение да се боксирам с него, нито да влизам в друг сблъсък от разстояние. Това беше неговата игра, не моята. Ако му предложех нещо познато обаче, да речем, противник, с какъвто е свикнал да се среща в спортната зала и на ринга, тялото му можеше автоматично да реагира на познатите стимули, също както моето преди

малко, когато бях изпълнил джудистко укеми. В такъв случай Белгази щеше да започне да се приближава към мен като в савате и да ми даде възможност, поне се надявах, да се добера до него. Той със сигурност познаваше борбата — савате използват борба, произлизаща от гръко-римската, целяща повече да осакатява, отколкото да възпира — ала не се съмнявах, че ако успея да го поваля на земята, предимството ще бъде на моя страна.

Белгази вдигна десния си крак, финтира, после пак стъпи на земята. Повтори маневрата. И още веднъж. Вдигнатият крак започна да се връща надолу и тогава видях своя шанс. Стрелнах се напред. Обаче третият път не беше финт, или по-точно бе истински финт, и кракът му смени посоката и се насочи към мен отляво. Блокирах с ляв лакът и върхът на обувката му ме улучи между бицепса и трицепса. Все едно ме удари с чук. Той прибра крака си и пак атакува, този път към изнесеното ми напред коляно. Вдигнах крака си точно когато петата му ме достигна и въпреки че ме заболя, не успя да ми нанесе сериозни щети.

Противникът ми спусна крак на земята и на свой ред атакувах с ритник коляното му. Той се завъртя по посока на часовниковата стрелка и избегна крака ми, парирайки с лява длан. Пресегнах се и успях да сграбча левия му ръкав с дясната си ръка. Завъртях се обратно на часовниковата стрелка, като теглех ръкава му надолу, нарушавайки равновесието му и принуждавайки тялото му да последва посоката на тласъка ми. Докато Белгази се доближаваше към земята, смених посоката на движението си и вдигнах лявата си ръка под неговата. Замахнах с десния си крак по посока на часовниковата стрелка и натиснах ръката му назад в опит да я счупя. Макар и с нарушено равновесие обаче, рефлексите му бяха светкавични. Вместо да окаже съпротива, той завъртя тялото си по посока на натиска, изпревари ускорението на удара ми и спаси ръката си.

Строполи се по гръб и аз веднага се проснах върху слънчевия му сплит с лявото коляно напред. Белгази изпъшка и чух как въздухът напуска гърдите му. Продължих да държа ръката му и я дръпнах нагоре, като едновременно плъзнах лявото си ходило под ребрата му, готвейки се да приложа джуджи-гатаме и да му изкълча лакътя. Но моят съперник отново прояви бързи рефлекси и опит: докато замахвах с десния крак над лицето му и се готвех за хватката, той завъртя тяло

към мен и сви ръка, все едно се опитваше да я издърпа от ръкав на усмирителна риза. Реакцията му донякъде наруши опората ми, макар че все още държах ръката му. Белгази протегна лявата си длан и стисна дясната си китка, за да ми попречи да му изпъна ръката. Вдигнах левия си крак и замахнах към китката му с пета. Той се пусна. Извих се назад и натиснах ръката му обратно на естественото ѝ движение в лакътната става. Усетих мимолетната съпротива на сухожилията, после ставата се счупи с високо изхрущяване. Белгази изкрещя и се загърчи под мен.

И в този момент разбрах, че съм престанал да следя другата му ръка. Тя се бе скрила от погледа ми. От тази мисъл стомахът ми се сви. И още докато от това свиване ми приляваше, дясната му ръка отново се появи в полезрението ми и светлината се отрази в наточената стомана, която стискаше в пръстите си. Втори бръснач, изваден след като вниманието на нападателя е било приспано от обезвреждането на първия. „Злост“.

Стиснах главата му още по-силно с десния си крак и стегнах колене, увеличавайки натиска върху строшения му лакът. Белгази пак нададе вик, но сега се бореше за живота си и нямаше да се остави да бъде спрял само от болката. Той замахна с бръснача към бедрото ми. Опитах се да хвана китката му, ала не успях и острието се вряза дълбоко в бедрения мускул. Противникът ми дръпна бръснача и моментално пак ме поряза. Всъщност не изпитвах болка, за момента адреналинът се грижеше за това, ала от раните шуртеше кръв. Белгази отново замахна. Пак не успях да го спра и сега острието се вряза в китката. Следващия път го сграбчих. Незабавно забих юмрук в лицето му, хвърляйки тялото си напред, за да набере ударът инерция и да вложи тежестта си в удара. Веднъж. Втори път. Още веднъж.

Усетих, че тялото му се отпуска и бръсначът пада от пръстите му. Прехвърлих китката му в лявата си ръка и с дясната заопипвах за оръжието. Там беше, на земята до бедрото му. Предпазливо го вдигнах. Лицето на Белгази представляваше кървава каша и той пъшкеше, вероятно в безсъзнание.

Приклегнах до него и пъгнах пръстите на свободната си ръка под брадичката му. Дръпнах главата му назад и насочих бръснача.

Изад мен рязко се разнесе глас на японски.

— *Ямеро!* — Стой!

Вцепених се. Какво е това, по дяволите, помислих си.

Хвърлих поглед през рамо. В мен се бяха вторачили двама сериозни наглед японци, всеки насочил пистолет към лицето ми.

— *Ямеро!* — повтори единият. — *Камисори отосе!* — Хвърли бръснача!

Подчиних се и понечих да се изправя. Десният ми крак се разтрепери и се огъна под мен. Погледнах надолу и разбрах защо. В бедрото ми зееше широко отворена рана и от нея шуртеше кръв. Същото се отнасяше за китката ми.

Отпуснах се на колене и ги погледнах.

— Вие сигурно сте новите приятели на Белгази от якудза, така ли? — попитах ги на японски.

Те не ми обърнаха внимание. До мен Белгази се размърда.

Трябва да ги бе разположил нагоре по пътя за подкрепление и след началото на престрелката бяха пристигнали. Може би го придружаваха още от Макао. Естествено, беше се сетил, че ще внимавам за араби, и дори беше довел неколцина — примамки в периферията, които да отклоняват вниманието ми от истинските играчи. Тацу имаше право.

Белгази изпъшка и седна, после непохватно се изправи на крака. Наблюдавах го с безизразно лице. Вече бях застанал на колене и сега спокойно поставих длани върху окървавените си бедра, с леко свити пръсти, насочени под четирийсет и пет градуса. Отпуснах глава и рамене в сейза, естествено положение, официалната поза в традиционната японска култура, важен елемент на бойните изкуства, чайната церемония и навярно на първо място на достойните мигове преди извършване на сепуку, ритуално самоубийство.

Белгази се олюля, подхванал счупената си ръка. От раната на челото му се стичаше кръв. Изглежда, че му бях строшил и носа. Тялото му се разтърси от спазъм, после той се наведе напред и повърна. Хората му мълчаливо го наблюдаваха.

Той се изплю няколко пъти и избърса лицето си със здравата си ръка. Остана няколко секунди наведен така, едва поемайки си дъх. Накрая се изправи и дрезгаво ме попита на английски:

— Как ме проследи?

Оставих въпроса му без отговор. Изглежда късметът ми най-после се беше изчерпал. Не очаквах помощ от Докс. Пред него се

биеха за сак с пет милиона долара. Не можех да искам да се откаже от него. Сега бях сам, напълно логично, и нямах никакви шансове.

— Каж ми как ме проследи и ти обещавам да те убия бързо. Ако не ми кажеш, ще те накарам да се мъчиш.

Мислите ми започваха да блуждаят. Почти не чувах въпросите му. Настойчивият му глас ми се струваше странен, неуместен. На някакво равнище се зачудих дали не търпя последиците от загубата на кръв.

— Ще те попитам за последен път — казваше той. Забелязах, че е вдигнал бръснача. — После ще ти разфасовам лицето.

Насочих поглед към пристанището и изпитах странното чувство, че някак си съм свързан с него, че духът ми напуска тялото и се устремява натам. Смътно се изненадах, че не ме е страх. Смъртта все някога настига всеки и аз никога не съм хранил илюзии за способността ѝ да настигне мен. Това, че толкова дълго се беше колебала да го направи, ми се струваше по-скоро резултат от желанието ѝ да ми се подиграе, отколкото от действителна склонност да чака. Явно играта ѝ бе омръзнала и най-после идваше да прибере онова, което и дължим всички.

Ами, ела си го вземи, помислих си. Хайде, вземи си своето. Да се задавиш дано.

Разнесе се странен шум, по-тих от пукане на тапа от шампанско, по-висок от цвъртене на шише газирана вода. Озърнах се и с изненада видях, че от главата на единия от якудза изригва фина мъгла. Сигурно трябваше да направя нещо по въпроса. Обаче това събитие като че ли нямаше нищо общо с мен.

Вторият японец се беше обърнал да погледне партньора си, чието тяло се свличаше на земята като внезапно втечнил се кол. Устата на втория зееше, сякаш от смайване или неразбиране. Ала само за секунда. Защото после и неговата глава избухна.

Въпреки окаяното си състояние Белгази загоря какво става. Успя да го асимилира и някак да реагира. Завъртя се и се затича. Но нещо невидимо го повали. Той се строполи по очи и моментално отново скочи на крака. Олюля се за миг, после нестабилно пристъпи напред. Нещо отново го повали. Този път не се изправи.

Пак погледнах към пристанището. Където и да отивах, вече почти бях стигнал. Цялата суматоха наоколо ми се струваше

тривиална, даже глупава. Щеше ми се да свърши и да ме оставят на мира.

Чух тихи стъпки вдясно. Въздъгнах и насочих очи натам. Беше Докс. Бе се промъкнал през дупката в оградата и с плавни крачки се приближаваше, нарамил пушката си с дулото надолу.

Може да идваше за петте милиона. В такъв случай настъпваше моментът да се постави точката. Белгази. После, предполагам, мен. Край на играта.

Отново погледнах към пристанището, усещайки, че се плъзгам към него, в него. Водата беше топла. Усещането изобщо не бе неприятно.

— Добре ли си? — чух да пита Докс.

Насочих очи към него. Той погледна проснатото тяло на Белгази, после се озърна наляво-надясно и пак назад.

Не отговорих. Въпросът можеше да бъде жесток, като се имаше предвид какво се кани да стори с мен, и все пак някак си ми се стори почти смешен. Погледнах го и се усмигнах.

— Това „да“ ли означава? — попита Докс и се изравни с мен. Вдигна пушката на равнището на очите си. Разнесе се тихо изтракване и от отвора на заглушителя блъвна пламък.

Погледнах Белгази. Беше абсолютно неподвижен. Докс прати последен куршум в главата му.

Чувствах се уморен, ужасно уморен. Земята под мен бе мокра и топла и за миг си помислих, че пак съм близо до онази река във Виетнам, където бях убил младия партизанин. И той бе лежал върху пръст, напоена със собствената му кръв, и в този момент сякаш виждах света през неговите очи. Сякаш той ме зовеше от миналото, от гроба.

Докс се взираше в мен. Лицето му изразяваше загриженост. Той отпусна пушката.

Изведнъж се обърках.

— Мислех, че съм умрял — опитах се да му обясня. Гласът ми прозвуча странно, бавно и неестествено ниско.

— Явно, не изглеждаш съвсем жив, обаче съм сигурен, че не си и мъртъв. Предлагам бързо да те измъкнем от тук.

— Ммммм — измърморих, поглеждайки покрай него към тъмната отдалечаваща се фигура, която мъждукаше в периферното ми зрение. „Само те дразнех — сякаш казваше Смъртта над рамото му,

захилена, с чувство за хумор и странна родителска нежност. — Грижи се за себе си, чуваш ли? Пак ще си поиграем.“

Докс се наведе и праметна ръката ми през рамото си, после се изправи. Запътихме се към оградата.

— Ами... ами парите? — не разбирах какво става.

— Направо ми се скъса сърцето, няма да го отричам, но се наложи да оставя мангизите и да ти се притека на помощ. Исках да дойда по-рано, но в ранчото станаха много неща и трябваше да покривам голяма територия. Пък и тия нови пушки са тежки, даже за здравеняци като мен.

— И просто... просто ги заряза, така ли? — опитвах се да проумея какво става.

Усетих, че свива рамене.

— Не ми пука за парите, ако приятелчето ми е в беда, готин, и знам, че ти си същият като мен.

Не отговорих.

— Ами... какво стана пред портала? Другата кола?

За миг се препънах, обаче здраво прегърналата ме през кръста ръка на Докс не ме остави да падна.

— Виж, никой няма да ми повярва, ако му кажа. Не го знам какъв е оня приятел на Белгази, белият тип, имам предвид, обаче стреля като за световно. Свали единия от мъжете в тойотата и после, когато двамата араби, дето пристигнаха с буса, се надигнаха от земята, ги гръмна от упор. Стори ми се, че са малко изненадани. След това започнаха да се стрелят с другия от тойотата. И двамата се бяха прикрили добре и не можех да чакам да ги взема на мушка, щото си помислих, че имаш нужда от моята помощ. Жалко. Ако бях успял да ги сваля, сега оня сак още щеше да ни чака. Е, може пък и да ни чака. Ще видим след малко.

— Хилгър... той ли застреля всички?

— Хилгър ли? А, белият. Той ами. Предполагам, че момчето не е искало да остане някой, който да оспори неговата версия за случилото се и ролята му в клането. Находчив е, пък и хладнокръвен. По дяволите, Канезаки би трябвало да го наеме за тая гадост, дето я вършим ние.

Стигнахме до улицата и спряхме. Чух изстрели пред портала, после отведен огън от тойотата.

— Мамка му, тия момчета още не са се изтрепали — отбеляза Докс. — Като че ли извадихме късмет. Хайде.

Той бързо ме повлече през улицата. Дори да ни бяха забелязали, Хилгър и арабинът с нищо не го показаха. Достатъчно бяха заети един с друг.

След няколко секунди бяхме отсреща и се насочихме нагоре, обгърнати в мрак. Пак се препънах и този път не усетих отново почва под краката си. За миг ми се стори, че се нося по водна повърхност, че някакво морско създание е изплувало под мен и ме е вдигнало на муцуната си. Главата ми се проясни и разбрах, че Докс ме е праметнал през яките си плещи и ме носи.

— Чакай — казах. — Пусни ме долу. Парите са там, ако успееш да премахнеш ония двамата.

— Кръвта ти изтича, готин — чух го да отвърща. Даже не забави крачка. — Не се бой за парите. Ще имаме друг шанс.

Пак се унесох. Когато дойдох на себе си, бяхме стигнали до взетия под наем ван. Докс ме остави на задната седалка и затръшна вратата. Моторът изрева и потеглихме. След малко го чух да говори по мобифона. Гласът му звучеше настойчиво, обаче аз ту потъвах, ту изплувах и не разбирах какво казва. Нещо за лекар, сигурно.

— Хайде, готин — чух го да реве отнякъде пред мен. Гласът му сякаш идваше от огромно разстояние. — Остани с мен, Канезаки вика лекар и ми трябва кръвната ти група.

— АВ — едва помръднах устни. — АВ отрицателна.

— Е, слава на Бога за малките му чудеса! Универсален приемник!

После изгубих съзнание задълго. Когато се свестих, бях на легло в мръсна стая. Огледах се. Сиво-кафяви завеси от друго хилядолетие. Стар телевизор върху евтино шкафче. Метална врата с шпионка. Хотелска стая.

Докс седеше на стола до леглото с лице към вратата. Главата му беше клюмнала напред, пушката лежеше в скута му.

Отметнах одеялото и погледнах бедрото си. Цялото бе бинтовано. Както и китката ми. Боляха ме, а ребрата — още повече, обаче не чак ужасно. Ала главата ми се мотаеше и разбрах, че са ми дали нещо за болката.

— Ей — повиках го.

Клепачите на Докс рязко се отвориха и той вдигна глава.

— А, добре — ухили ми се. — Адски се радвам да те видя, готин. Известно време здравата ме беше уплашил.

— Къде сме, по дяволите?

— В един мотел на остров Лантау. Не исках никой да ни безпокои, докато се възстановяваш.

— Кой ме превърза?

— Чичо ги Канезаки се обади тук-там и се погрижи за всичко. Бързо прати един местен лекар. Човекът те заши, но си изгубил много кръв. За щастие аз бях подръка и ти дадох един литър назаем. Затова да не се изненадаш, ако хуят ти е станал два пъти по-голям, отколкото си го спомняш!

Немощно се засмях.

— Ще започна ли да гледам по друг начин и на овцете?

Докс пак се ухили.

— Де такъв късмет. Но така или иначе, можеш да се успокояваш с факта, че сега в теб се бълника литър от Докс. Някои хора са готови да дадат добри пари за такава привилегия, пък за теб е безплатно.

Кимнах развълнуван, трогнат.

— Благодаря ти — взрях се в очите му.

Той поклати глава.

— Остави. Ти се държеше добре с мен в Афганистан. Аз не забравям такива неща.

— Е, тогава сме квит.

Докс повдигна вежди.

— „Квит“ ли каза? Господи, синко, колко си делови!

На другия ден се обадихме на Канезаки, след като се прехвърлихме в друг хотел. Включихме микрофона на мобифона на Докс, за да чувам разговора.

— Винаги съм се боял, че вие двамата ще се съюзите — заяви Канезаки.

Докс се ухили.

— Е, все някой трябва да спаси западната цивилизация от силите на мрака.

— По-близо си до истината, отколкото си мислиш — отвърна Канезаки.

— За какво говориш? — попитах.

— Сега не мога да ви обясня. Утре всичко ще се появи в новините. Тогава ще разговаряме.

— Двестате хиляди? — поинтересувах се аз.

— Преводът вече е направен. Честито.

Това беше добре. В бързината с Докс бяхме зарязали биноклите и параболичния микрофон и донякъде се опасявах, че заради тези вещественни доказателства нещата изглеждат прекалено добре планирани, за да се представят като вътрешен конфликт, както бяхме говорили с Канезаки. Явно нямаше проблем. С нетърпение очаквах да узная причините.

— Като стана дума за двеста хиляди, ти ме мамиш, синко — намеси се Докс. — Моята цена току-що се вдигна.

— Ето, тъкмо от това се боях — затюхка се Канезаки. — Да не се съюзите, по дяволите.

Всички се засмяхме.

— Как беше онзи доктор? — попита той. С което ми напомняше, че се е отзовал, когато съм имал нужда от него.

— Ами, преля ми литър от кръвта на Докс — осведомих го.

— Това би трябвало да е основание за обвинение в лекарска небрежност.

— Алена виагра! — изграчи Докс и тримата пак се засмяхме.

— Следете вестниците — посъветва ни Канезаки. — Ще видите какво сте направили. Наистина трябва да се гордеете, без майтап.

Същата вечер го даваха по Си Ен Ен. Съвместна операция на хонконгската полиция и ЦРУ възпрепятствала сделка с ракети с радиологични бойни глави в контейнерния порт Квай Чунг. Неколцината замесени арабски терористи били убити в престрелката. Агент на ЦРУ, чиято самоличност не можело да бъде разкрита, бил ранен. Всички ракети били конфискувани. Никой не спомена за брезентов сак с пет милиона щатски долара.

Значи Хилгър сигурно се е спасил. Вероятно е успял да очисти последния арабин. Нищо чудно, че Канезаки не ни придиряше за зарязания бинокъл и параболичния микрофон. Тяхното присъствие не противоречеше на новата версия.

На другата сутрин проверих съответната офшорна банкова сметка. Двестате бона бяха там, както бе обещал Канезаки — петдесетте хиляди, които бях получил в аванс, и сто и петдесет хиляди, преведени предишния ден.

Докс ми беше дал номера на своята сметка. Преведох му всичките двеста хиляди. Моят начин да му се отблагодаря. Позвъних на Канезаки от платен телефон.

— Гледах новините — информирах го. — Поредният героичен успех за защитниците на свободния свят.

Той се засмя.

— Бъди доволен. Тази чистка устройва всички — и особено теб. Никой тук не оспорва официалната версия. Всъщност всички драпат да се включат в нея. Затова никой не спори за определението „естествена смърт“.

— Какви бяха тези ракети? — попитах го.

— Наричат се алазани. Ракети земя-земя с петнайсетина километров обseg. Първоначално са разработени от съветски учени за метеорологични експерименти, обаче явно действат по-добре като оръжие за масово унищожение. Азербайджанската армия използва конвенционални техни варианти във войната с Армения за спорния анклав Нагорни Карабах, същото правят сепаратистите в Южна Осетия в сблъсъците с грузински войски.

— По новините съобщиха, че тези били с радиологични бойни глави.

— Да, преди две години открихме документи, показващи, че по някое време цяла батарея алазани била снабдена с радиологични бойни глави, което превърнало ракетите в „мръсни бомби“. Радиологичната батарея останала в Приднестровската република, сепаратистки анклав, който преди дванайсет години се отцепи от Молдова. Днес никоя държава в света не признава Приднестровската република. Със своите огромни запаси от оръжия от съветско време тя се е превърнала в център на незаконната оръжейна търговия.

— Ония двамата — замислено казах. — Руснаците. От Приднестровската република ли бяха?

— Да, военната хунта, която в момента управлява Приднестровската република, е проруска. Останалата част от

населението говори на молдовски, който всъщност си е чист румънски. Много е сложно.

— Така изглежда.

— Както и да е, положението е следното: една малка клика управлява Приднестровската република по свои си закони. По-голямата част от търговията в анклава се контролира от една-единствена компания, „Шериф“, собственост на сина на приднестровския президент. Синът оглавява също тяхната митница, през която минават всички стоки, влизащи и напускащи страната. Пратките се пренасят през тирасполското летище, по суша с тирове от Украйна или Молдова и по железопътната линия между столицата и Одеса.

— Или през Хонконг.

— Малко вероятен маршрут, ако погледнеш картата, обаче идеален, ако имаш връзките, с каквито разполагаше Белгази. Той е замазвал очите на оперативните от блискоизточния отдел, които са работели с него. Смятали са, че е „добър“ търговец на оръжие, който ги информира за „лошите“. Всъщност ги е осведомявал само за своите конкуренти, а междувреме е търгувал с всичко, каквото му е носило пари. Алазаните навярно са били само част от стоката му. Кой знае какво е продавал точно под носа на ЦРУ.

— Вече няма да го прави.

— Да, няма. Точно това имах предвид, когато казах, че трябва да се гордееш. Хората, на които е щял да продаде онези ракети, биха могли да ги използват навсякъде. Ако ги бяха вкарали в Съединените щати, щеше да е истинска катастрофа.

— Онези двамата, които загинаха в Квай Чунг, какви са? Имат ли връзка с приднестровския президент? Или неговия син?

— Защо?

— Просто обичам да знам кой би поискал да ме извади от списъка си за пращане на коледни картички.

Той замълча за миг, после отговори:

— Племенници на президента. Братовчеди на сина му.

Замислих се върху този факт.

— Роднините сигурно не са много щастливи от тяхната загуба. Така предполагам.

— Няма как да те свържат със случая в Квай Чунг.

— Ами Хилгър?

— Кой Хилгър?

Канезаки може и да се правеше на глупак. Или името бе оперативен псевдоним, който не му беше известен. Всъщност нямаше значение.

— НОП — поясних.

Последва нова пауза, през която той смели факта, че съм научил самоличността на НОП или поне оперативния му псевдоним.

— Без да потвърждавам имена — отвърна накрая Канезаки, — мога да кажа само, че всички участници имат интерес да се придържат към официалната версия. Това е съвместна операция на ЦРУ и хонконгските органи на реда.

— Излиза, че ние с Докс би трябвало да бъдем удостоени с награда — отбелязах. — Вие получихте много повече, отколкото се бяхме спазарили.

— Не мога да ти осигуря медал, обаче можеш да ми поискаш повече за следващата задача. Съмнявам се, че някой ще възрази.

— Къде отидоха парите?

— Парите за ракетите ли?

— Да.

— Бяха конфискувани от местопрестъплението.

— Колко?

— Около три милиона.

Засмях се.

— Около три милиона ли? И никой ли не се чуди защо сумата не е кръгла?

— Какво искаш да кажеш?

— Вашият човек Хилгър е гушнал около два милиона, след като е екзекутирал останалите живи на местопрестъплението. Беше тъмно и е бързал, затова не е имало как да ги брой банкнота по банкнота.

— Не е ли било по-просто да вземе всичко?

— Срещата беше за финализиране на оръжейна сделка. Щеше да изглежда подозрително, ако в момента на покупката не е имало пари. Хилгър е алчен, но е и хитър.

Възцари се дълго мълчание.

— Ще те попитам нещо — наруши го Канезаки. — Смяташ ли, че е знаел какво има в контейнерите?

Замислих се за момент.

— Мисля, че не е знаел предварително. Изглеждаше изненадан, когато чу думата „ракети“ и Белгази му се сопна да не задава въпроси, чиито отговори не иска да чуе.

— И все пак може ли просто да стои със скръстени ръце при такова нещо...

— Вероятно е решил да опита да предотврати сделката, след като е разбрал каква е стоката. Но дали е трябвало да знае предварително? Дали е могъл да разбере, ако е искал? По дяволите, да. Преди обстоятелствата да направят невъзможни оправданията и отричането на фактите, той сигурно се е задоволявал да се извъръща на другата страна, защото е получавал „ценни“ сведения от Белгази.

Последва нова дълга пауза, докато Канезаки осмисли казаното.

— И аз така си мислех. Както и да е, нищо не мога да направя за парите, които е взел. Поне този път.

Няма нищо, казах си. Вече знам кой е. Виждам съм лицето му, съвсем отблизо с бинокъла. И знам, че се представя под името Хилгър, поне оперативно. С Докс може да си побъбрим с него, да му обясним, че не е любезно да прибира всичко сам.

— Би трябвало да разсъждаваш за уговорката на отдел „Близък изток“ с Белгази — посъветвах го. — Съмнявам се, че е само тя.

— Не е.

— Значи ви будалкат и други „добри“ търговци, а?

— Виж, мръсниците са си мръсници. Белгази ни изпързала, обаче това не означава, че е порочна самата идея.

— Какъв мислиш, ще станеш, когато постоянно си сред мръсници?

— Ако не искаш да се изцапаш, по-добре изобщо не влизай в пясъчника.

Засмях се.

— Той ви е играел номера.

— Разбира се. Противниците винаги си играят номера. Това не означава, че не могат да се споразумеят. Стига за всеки да има по нещо, всичко се урежда.

— Невероятно.

— Всъщност не. Просто светът е такъв. Виж Америка. Всички заинтересувани групировки даряват пари и на двете политически

партии, защото знаят, че който и да спечели, победителят ще им бъде длъжник.

Замислих се.

— Искам да направя нещо.

— Само кажи.

— Вие имате мое досие. Там се споменава за Рио де Жанейро. И също за Наоми Нашименту.

— Да.

— Искам тези текстове да бъдат изтрети.

— Мога да го направя.

— Добре. Сега ще ти кажа нещо. И тази информация влече след себе си отговорност. Тежка отговорност.

Канезаки замълча за миг, после ме подкани:

— Казвай.

— Вълнува ме съдбата на тази жена. Всичко между нас свърши, но съдбата ѝ не ми е безразлична. Дължа ѝ нещо. Ако някой от или чрез вашата организация ѝ навреди или се опита да я използва, за да стигне до мен, и узная за това, ще ви накарам да си платите.

— Разбирам.

— Добре — повторих.

Последва ново мълчание.

— Надявам се, че ще ми съобщиш, когато си готов за следващата задача — рече Канезаки. — Очаква те много работа.

— Винаги е така — отвърнах аз и затворих.

Преди да напусна Хонконг, Докс ми каза, че не можел да приеме парите, които съм му превел. Сделката си била сделка и сме се уговорили да делим. Отговорих, че след онова, което е направил за мен, след онова, от което се е отказал, не мога да му дам по-малко от всичко. Но не успях да го убедя.

— Ще ни се отвори нов шанс — благодушно ме потупа той по рамото. — Само почакай и ще видиш.

— Нали каза, че чукал на вратата ти само веднъж?

— Така е. Просто не му било дошло времето.

Кимнах.

— Добре. Печелиш. Прати ми ги обратно.

— Непременно. Само ми дай номера на сметката.

Почесах се по темето.

— По дяволите, не си го спомням.
— Стига сега, не е честно.
— Ако се сетя, ще ти пиша.
— По дяволите, ама си голям инат, казвам ти.

Усмихнах се.

— Благодаря ти, Докс. Ти си добър човек.

Той отговори на усмивката ми.

— Казваш го просто, щото е вярно.

Подадох му ръка. Той я стисна, после ме притегли в прегръдките си.

Божичко, помислих си. Но проклет да бях, ако не го прегърнах и аз.

Върнах се в Рио.

Градът беше топъл и слънчев. Там бе лято, на юг от екватора, и ми беше приятно да се завърна, да се разхождам по плажовете, да джапам в океана, да слушам херо, да пия кайпириня и пак да поживея като Ямада.

Знаех, че сега има хора, които могат да ме потърсят в Рио. Ала не е толкова лесно да ме открие човек, дори да знае в кой град съм. И колкото и да е странно, не се чувствах застрашен от хората, които разполагаха с тази информация.

Естествено, тайната не е тайна, щом я знаят други. Вярвах, че Канезаки наистина ще редактира досието, както го бях инструктирал, но човек никога не може да бъде сигурен. А дори да направеше каквото го бях помолил, не бе изключено да има други копия. С последните си приключения си бях създал нови врагове. Ако търсеха достатъчно упорито, кой знае какво можеха да намерят.

Но за момента бях спокоен. Просто щях да следя накъде духа вятърът, да гледам какво мога да науча от Тацу, от Канезаки. Да помисля какво искам да правя по-нататък.

Китката и кракът ми бавно заздравяха. Ребрата — още по-бавно. Протеиновите шейкове и другите добавки май не помагаша така, както би трябвало. Искях да продължа тренировките си в „Бара“. Ала дълго време можех да си позволявам само бавни разходки в тропическите вечери.

Бавното оздравяване обаче сигурно бе полезно за мен. Убеди ме в нещо, което трябваше да приема: остарявах. Имаше време, когато щях да прегазя тип като Белгази, преди да успее да ми навреди с каквото и да било. Но въпреки че уменията и тактиката ми ги биваше повече, бързината и издръжливостта ми вече не бяха като някога. Ако бях сам в онази нощ в Квай Чунг, както постъпвах обикновено, щях да загина.

Какво от това, опитвах се да се убедя, нямаше да е лоша смърт, човек все от нещо трябва да умре. Това бяха глупости обаче. След като за малко не загинах, сега още по-ясно съзнавах, че все още искам да съм жив. Не можех да назова точната причина. Но не бе само заради залезите, джаза и уискито.

Какво беше подхвърлила Дилайла, едновременно презрително и съчувствено, когато бях изредил тези неща? „И от всичко друго?“

И после: „Ако живееш единствено за себе си, умирането е особено страшно.“

Разходките ставаха все по-дълги. Започнах да ги допълвам с каране на велосипед. Раните ми заздравяваха, ала тяхното присъствие продължаваше парадоксално да ми напомня едновременно, че съм смъртен и че все още съм жив.

Моят крайморски град си оставаше все така красив. С времето обаче забелязах, че Рио вече не ми действа така отпускащо както порано. Всъщност изпитвах странен копнеж по Токио, по нещо, което някога съм имал там, макар че на времето не го бях оценявал достатъчно.

Връщането на Токио в мислите ми изглеждаше странно, защото докато живеях там, никога не го бях приемал за свой дом. Беше странно и защото, въпреки че бях прекарал част от детството си и по-късно двайсет и пет години в града след завръщането ми в Япония, аз го свързвах единствено с Мидори.

Е, навярно тъкмо Токио винаги щеше да означава дом за мен — място, което ще ми липсва, когато го напусна. Й с любовта като че ли беше така. Защото обичах жена, която не можех да имам.

След Квай Чунг проумях, че онова, което най-точно определяше Токио за мен, бе чувството, че там мога да намеря нещо, което да ме удовлетвори, отговор на въпрос, който не бях в състояние точно да

задам. Каквото и да беше обаче, ако изобщо съществуваше, то винаги ми бе убягвало. Взимаше, без да даде.

Но неговата неуловимост не означаваше, че трябва да престана да го търся. Животът след Квай Чунг ми се струваше като отсрочка, втори шанс. Каква загуба да не се възползвам от него.

Не бях сигурен още колко време ще остана в Рио. Не бях сигурен и къде ще отида. Бях като хвърчило, което изведнъж се е откъснало от въжето: за момента възторжено свободно, но все пак уверено, че след стихването на вятъра, който го е издигнал нависоко, ще падне обратно на земята.

Трябваше отново да намеря това въже. Но не знаех къде да го търся.

Наоми беше тук, естествено. Понякога си мислех дали да не отида да я видя. Така и не го сторих. Може би вече преодоляваше скъсването ни. Може би продължаваше напред. Не исках да ѝ преча. И най-вече не исках връзката с мен да я нарани.

Но все пак понякога нощем лежах в леглото и слушах „De mats pinguet“, песента, звучала в „Сценариум“ онази вечер, когато бях отишъл да я видя, или друга музика, която Наоми бе пускала в апартамента си, докато се любехме, и мисълта за нейната близост ми беше почти непоносима.

Мислех и за Дилайла. Питях се как са се развили нещата при нея. Чудех се каква част от думите ѝ са истина. Задавах си безумни въпроси, започващи с „Ами ако“. Искаше ми се да вярвам, че в това има нещо или че е можело да има, и тази реакция ми се струваше проява на слабост и до известна степен на глупост.

Да, но я виж Докс. Той те изненада.

Да, беше ме изненадал, наистина. Но не достатъчно, за да обърне цялата ми представа за човешката природа.

Бях се върнал от два месеца, когато получих съобщение в един от чатрумовете си. То гласеше:

„На почивка съм в един прекрасен град. Всяка сутрин плувам на най-известния плаж. По-стария, който е по на север. Ще ми се да можеше да поплуваме заедно.“

Беше чатрумът, който използвах с Дилайла, с парола „Пенинсъла“. Никой друг не го знаеше.

Дълго гледах съобщението. После, без дори съзнателно да взема решение, започнах да си събирам багажа.

Отседнах в „Копакабана Палас“, най-хубавия хотел в Рио, издигнат на едноименния бряг. Взех си стая на петия етаж с изглед към океана. Носех и бинокъл — не точно с качеството на онзи цайс, който бях използвал в Квай Чунг, но достатъчно добър за наблюдение на океана. Или на плажа.

Спах зле. По изгрев-слънце започнах наблюдението. Тя се появи в десет.

Носеше тъмносини прашки, почти мастилени. Реших, че би било престъпление да носи каквото и да било друго.

Плува двайсет минути, после легна върху хавлиена кърпа на слънцето. Изглеждаше, че е сама, ала на плажа цареше оживление. Не можех да бъда сигурен.

Казах си, че тя няма причина да ми поставя капан. И това беше вярно. Ала най-странното бе, че не ми пукаше. За момента изобщо не ме интересуваше как е разбрала къде съм.

Обух си банските, наметнах хотелския халат и излязох на плажа. Слънцето прежуряше високо в небето и трябваше да примижа заради блясъка, който се отразяваше от океана и пясъка. Оставих халата си до нея и седнах отгоре му.

— Това място заето ли е? — попитах.

Тя отвори очи. Бяха по-сини, отколкото си ги спомнях, сякаш поглъщаха синевата на морето и небето. Дилайла се усмихна и дълго ме гледа.

— Получил си съобщението ми — каза накрая.

Кимнах.

— Изненада ме. Приятно.

— Искаш да знаеш как съм те открила.

Беше красива. Просто... красива.

— Искам да знам как си — отговорих.

Тя не изрече нито дума. Просто се взираше в очите ми, после се наведе и ме целуна. Вкусът ѝ, допирът на устните ѝ, самото ѝ присъствие, всичко бе като сън наяве.

Отдръпнах се и се огледах наоколо.

— Няма нищо — рече Дилайла. — И аз щях да го направя ако бях на твое място.

Погледнах я. Беше приятно да съм с човек, който разбира навиците ми. Който ги споделя.

Тя стрелна с поглед ръката и бедрото ми. Бинтовете вече ги нямаше и бавно заздравяващите резултати от майсторството на Белгази ясно се виждаха. Лекарят, който ме бе закърпил, просто беше бързал да затвори раните, без да мисли за обезобразяващите белези. Все едно се бях борил с ядосана косачка за трева.

— Знам какво си направил в Квай Чунг — осведоми ме Дилайла. Свих рамене.

— А онази история? Четох, че били ЦРУ и хонконгската полиция.

Тя се усмихна.

— Знаеш ли къде щяха да отидат ракетите?

Поклатих глава.

— При групировки, финансирани от саудитците, които щяха да ги използват срещу Йерусалим, Хайфа и Тел Авив. Ракетите имаха петнайсеткилометров обseg. Широчината на Израел в средата е по-малко. Можеха да улучат каквото си поискат.

— Значи си била по следите на ракетите, така ли?

Дилайла утвърдително кимна.

— Не бяхме стигнали до продавача. Но следяхме Белгази, следяхме го внимателно, както знаеш. Щом купеше оръжието, информацията щеше да влезе в компютъра му. Пазеше всичко в него. Шифровано, естествено, но ние разполагаме с хора, които можеха да го разшифроват.

— И после?

— Щяхме да следим кораба с ракетите. Почти със сигурност щеше да плава за някое саудитско пристанище или за Дубай. И в Южно Китайско море на кораба щяха да се качат петима командоси, които да конфискуват товара.

— Много пирати се въдят в ония краища — отбелязах.

— И не всички „пиратски“ набези стават публично достояние. Някои транспортни компании предпочитат да пазят кражбите в тайна. Зависи от товара, естествено.

— Значи си чакала сделката и транспортната информация.

— Да. Ако преди това с Белгази се беше случило нещо, щяхме да изгубим следите на ракетите. Щеше да има друг купувач.

Замислено кимнах.

— Съмнявам се, че Белгази е възнамерявал да придвижи ракетите по обичайните пътища през контейнерния порт. Точно преди смъртта си ги натовари в един бус.

— Така е и според информацията, която успяхме да съберем. Алазаните са били необичайна пратка за всички участници. И затова са използвали необичайни начини за транспортиране.

— Схващам картината.

— Искам да кажа, че ако бяхме продължили с първоначалния си план, можехме да изгубим следите на пратката. Това щеше да е катастрофално. Вече имаш много почитатели сред хората, с които работя.

Усмихнах се, ала усмивката ми бе малко тъжна.

— Имам чувството, че в това се крие предложение за работа.

— Така е.

Засмях се и се извърнах. Наистина се бях надявал, поне за малко. Стигаха ми едни прашки, за да размекнат мозъка ми. Смешно нещо.

— Поне не си бясна, че не дочаках твоя сигнал — отбелязах.

— Не съм — потвърди тя. — Но не съм тук за това.

Нямаше да се вържа.

— Така ли?

— Взех си дълга почивка. Това е обичайна практика, след като толкова време си живял под прикритие и в опасност да: те изобличат. В това отношение моята служба е щедра и постъпва разумно. Разбират на какъв стрес сме изложени.

Звучеше потискащо като търговска реклама.

— Убеден съм.

— Обикновено не съм на себе си за известно време след изпълнението на поредната задача. Затова пътешествам, свалям някой млад хубавец, опитвам се да излича спомените с много вино, много страст. Никой не знае къде съм и никой не пита. Връщам се, когато съм готова.

— А този път?

— Този път реших да прекарам известно време с един мъж, с когото се запознах. Ако проявява интерес.

Загледах се във водата. Вятърът пенеше гребените на вълните. Те искряха под слънцето.

— Кажи ми как ме откри — помолих, след като бях мълчал достатъчно дълго.

— След Квай Чунг непременно трябваше да те намерим. Бързо събрахме доста информация. Колкото повече научавахме за теб, толкова повече успявахме да съберем. И проникнахме в архива на хонконгската митница за едногодишен период. Някои интелигентни хора направиха съответните заключения, операторите въведоха данните в суперкомпютри. Проследиха те до Южна Америка. Оттам нататък нямаше данни. Следите ти се губеха.

— Не напълно, както изглежда.

— Забравяш, че аз те познавам. Били сме заедно известно време. В „Опариум Кафе“ в Макао ти поръча кайпириня.

Свих рамене.

— Тя е популярна навсякъде по света.

— Когато поръчваше, каза „rog favor“.

— Не.

Дилайла кимна.

— Сервитьорката беше етническа португалка, затова тогава си помислих, че просто използваш няколко по-известни думи на този език. Но когато специалистите съобщиха, че са те проследили до Южна Америка, се замислих за кайпиринята, за това как я беше поръчал, за акцента ти, за японската общност в Бразилия...

— Ето защо не бива да знаеш много езици — отбелязах. — Забравяш на какъв език приказваш, по дяволите.

Тя се засмя.

— На мен ли го казваш? Представяш ли си как щеше да реагира Белгази, ако го бях поздравила с „шалом“?

Този път и двамата се засмяхме.

— Така или иначе, Рио ми се стори логичният избор — продължи Дилайла. — Отчасти, защото веднъж спомена, че искаш да се оттеглиш на някое слънчево място, с плажове. Но и защото... просто ми се струваше логично. Реших да опитам. Сао Паоло щеше да е следващият ми опит. Но кайпиринята там нямаше да е толкова хубава, нали?

— Какво ще кажеш да пием по една?

Тя се усмихна.

— Сега е десет часът сутринта.

Свих рамене.

— Имам стая в „Кобакабана Палас“, точно зад нас. Можем първо да убием малко време.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Звучи страхотно.

Може би всичко това беше част от по-голям план, колелце в някакъв механизъм. Може би тъкмо това бе офертата за работа и Дилайла беше моята извънредна награда.

Предполагах, че никога няма да узная. Разбирах, че нейните мотиви ще си останат загадка, времето, което можех да прекарам с нея — мираж, калейдоскоп, съживен от мотора на собствените ми глупави надежди, приятна илюзия, фантазия.

От друга страна, тя ме бе предупредила за мъжа, който ме чакаше в стаята ми в Макао. Това беше единственото, което отказваше да се впише в картинката, единственият многозначителен детайл. Защото, въз основа на всичко, което бях научил впоследствие, все още не виждах каквато и да е оперативна изгода за нея от това предупреждение. А щом не можеше да се обясни с оперативни съображения, трябваше да е нещо друго.

Докато я наблюдавах на пясъка, разбрах, че съм я преценявал прекалено едностранчиво, може би в подсъзнателно ѝ сурово отражение на начина, по който гледах на себе си. Дилайла бе отказала да ми отговори, когато я бях попитал защо ме е предупредила. Може би и самата тя да не е била наясно с мотивите си. Ала сега ми се струваше, че знам. Причината беше нежеланието в този ужасен бизнес, пълен с измами, убийства и разкаяние, да носиш отговорност за излишна смърт. Стремехът да изкупиш греха на справедливото клане, спасявайки един-единствен живот.

Разбирах го. Искаше ми се да се надявам, че е така. Твърде тънка сламка, върху която да се опиташ да изградиш доверие, но по-добре от нищо.

Все някакво начало.

Погледнах я.

— Докога ще останеш в града?

Дилайла се усмихна.

— Известно време, надявам се.

Протегнах ръка. Тя я пое и двамата се изправихме. После се запътихме към хотела.

---

[1] Индийски традиционни ястия. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.